

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

Ἀστρολογία

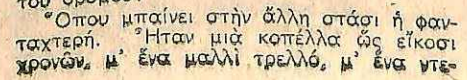
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Ο φίλιος φιλιππίδης, έχασε
 δυ της τιμητικῆς του πολλά πρωτότυπα
 δῶρα, μεταξύ τῶν ὁποίων ἓνα... ψυγεῖο
 κι' ἓνα μεγάλο δέμα μέ παστουρμά!

Αυτή που φορά το πολυμήρο ντεκολτέ κι
 έχει την ατυχία να γίνει ο στόχος τῆς Ξαν-

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ
ΔΥΝΑΜΙΚΗ

Ἐπεισόδιο στὸ τρόλλεϋ

— Καθήσθε, δεσποινίς!
Ἡ δεσποινίς ἔκανε τὰ νάζια της:
— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε

dad

-Τρίχα, βλάκα, ανόπτε, γελοίο!

— Μὰ σὰς παρακαλῶ. Δέν εἶναι ζη-
τημα!
— Μὰ δέν πειράζει.
— Μὰ καθήκοντος παρακαλῶ!

Αὐτὲς οἱ ἀβρότητες καὶ τὰ νάζια, κρά-
τησαν λίγα δευτερόλεπτα — χρονικό διά-
στημα πού ἔφτασε στὴν κ. Ξανθίππη γιὰ

νά κάνει τὸ θαῦμα της: Μ' ἓνα βήμα, βρέθηκε στὴν ἄδεια θέσι, ἔσπρωξε λιγάκι τὴν κοπέλλα καὶ καλοστρώθηκε στὴν ἄδεια θέσι. *Μουνομούδου*.

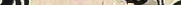
— "Άντε, άντε! Μας παραζαλίσσατε με τις σαχλαμάρες σας!
Για μιὰ στιγμή, ό είνεωςικός κύριος."

— Μωρὲ θράσος!

Φαροζούμι νὰ δίνανε σὲ γάτα, δὲν θὰ
τὸ κατάπινε μὲ τόση εὐχαρίστησι, μὲ ὅση
εὐδαιμονία ἄκουσε ἡ κ. Ξανθίππη τὸν κομ-
μουνιστὴν.

— — Δὲν πᾶς νὰ μαζέψῃς τὰ ντεκολτέ;

11

Πῶς ἀρχίζει ἓνα πολυβόλο καὶ δὲν ἔχει

Ξανθίππης — χείμαρρος σωστός, καταγιγί-
δα, μόρα που ξέσπασε μπροστά στα κα-
τάπληκτα μάτια...

κατέλλα ἔξω ἀπ' τὸ ὄχημα. Στὴν πρώτη

— Να μάθετε άλλη φορά να τὰ βάζετε
 με τὴν Ξανθίππη!

Κι' ύστερα, γυρίζοντας στον εισπρά-
κτορα:

Πού τρέχεις; Έδω θέλω να κατέβω...
Κι ὅσοι τὴν εἶδαν καὶ τὴν ἀκούσαν, κά-
νουν τὸ σταυρὸ τους:

— Μὴ χειρότερα! Γυναίκα εἶναι τούτη
ἡ θεομηνία!...

Σερενάτα στο βοσμπορό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Άλφ. Όσμάν ανανγνωρίζει στον ιππότη Κέντοκ τον άνθρωπο που του είχε κλέψει άλλοτε την κόρη του. Αίσις. Οι δύο άνδρες ουκ ολίγον διαφέρουν, αλλά ο Όσμάν, ο οποίος υπήρξε της βαρύνουσας Βένφελντ καταφέρνουν να τους χωρίσουν. Ο Νετζίπ φεύγει κι έπειτα από μερικές ημέρες φτάνει στο στρατόπεδο του πασά του Ρουστουκίου Μουσταφά Μπαϊράκτάρη, που τον δέχεται με μεγάλη συγκίνηση και χαρά. Ξεκινούν κατόπιν για την Σταμπούλ με το σκοπό να ξαναφέρουν στο θρόνο του τον εκθρονισθέντα σουλτάνο Σελήμ. Ο Νετζίπ που προπορεύεται μπαίνει κρυφά στη πόλη μαζί με εκατό επιλέκτους. Ο αρχηγός των επαναστατών Κοβακτού, Ο γλύκος εκτελείται. Την άλλη μέρα ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης γίνεται κύριος της Σταμπούλ.

5ον Έπειτα βγήκε από τη σκηνή του και διάταξε τους στρατιώτες του να έτοιμασθούν για να συνοδεύσουν το «σαντζιάκ σερίφ», την ιερή σημαία του Μαχμούτ, στο σεράι.

Η μεταφορά της σημαίας στο αυτοκρατορικό παλάτι, γινόταν στις μεγάλες θρησκευτικές γιορτές ή με την ευκαιρία στρατιωτικών νικών ή άλλων εξαιρετικών γεγονότων.

Ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης δεν έξηγησε στους στρατιώτες του ποιο ήταν το γεγονός που έπρεπε να πανηγυρισθεί, αλλά όλοι κατάλαβαν πως κάτι το εξαιρετικό παρασκευαζόταν.

Ο στρατός παρατάχθηκε σε φάλαγγες, που ξεκίνησαν έπειτα από λίγο για τη Σταμπούλ.

Μπροστά προχωρούσε ο πασάς του Ρουστουκίου, πάνω σ' ένα άρμα κι όρμητικό άλογο. Φορούσε δόξαληπρη πανοπλία κι ένα πελώρα σαρίκι στο κεφάλι. Το βλέμμα του εξακόντιζε αστραπές και το ύψος του φάνερνε θάρρος κι αποφασιστικότητα.

Κατά το πέρασμα από τους δρόμους, το πλήθος ζητωκραύγαζε κι έπαινε τον Μουσταφά Μπαϊράκτάρη, όπως θάκανε για ένα στρατηγό, που γύριζε νικητής.

Οι φάλαγγες έφταναν, τέλος, στην άκρη περάντη πλατεία, που απλωνόταν μπροστά στο αυτοκρατορικό παλάτι. Το θέαμα που παρουσιαζόταν είχε κάτι το επιδιδυμικό και το τρομακτικό.

Το σεράι των Σουλτάνων περιβαλλόταν από διπλή σειρά τειχών. Πίσω από το πρώτο τείχος βρίσκονταν οι στρατώνες, όπου στρατωνίζονταν οι σουλτανική φρουρά. Το παλάτι με τα διάφορα εξαρτήματά του υψωνόταν πίσω από το δεύτερο τείχος.

Οι γενίτσαροι που φρουρούσαν στην πρώτη πύλη, μόλις είδαν τον πασά του Ρουστουκίου, που προχωρούσε κάτω από τη σκέπη της ιερής σημαίας του Προφήτη, παραμέρισαν άμέσως και γονάτισαν.

Ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης τους έβριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα και κατόπιν κάλπασε προς το μέρος της δεύτερης πύλης. Αλλά, τη στιγμή που έφθανε μπροστά σ' αυτήν, οι στρατιώτες που φρουρούσαν έκει την έκλεισαν βιαστικά.

Ο πασάς του Ρουστουκίου συγκράτησε άμέσως την όρμη του αλόγου του και διέταξε τους τσαουσήςδες που τον περιστοιχούσαν να χτυπήσουν με τα άσπρημένα ραβδιά τους στην πύλη.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο μοσταντζήπασης, ο αρχηγός των φρουρών, εμφανίστηκε στον ένα από τους δυο προμαχώνες που προστάτευαν την πύλη.

— Τι θέλεις; ρώτησε τον πασά του Ρουστουκίου.

— Δεν βλέπεις, ότι συνοδεύουμε το «σαντζιάκ σερίφ»; του είπε αυτός. «Ανοιξε άμέσως την πύλη, γιατί, διαφορετικά, θα πληρώσεις με τη ζωή σου την ασέβεια

σου προς την ιερή σημαία του Προφήτη. — Τότε μόνο θ' ανοίξω, όταν με διατάξει ο πολυπρόθεσμος μας σουλτάνος Μουσταφάς, απάντησε ο μοσταντζήπασης.

— Άθλιο! του φώναξε ο Μουσταφάς Μπαϊράκτάρης. Ο νόμιμος σουλτάνος είναι ο Σελήμ κι απ' αυτόν μόνο πρέπει να ζητάς διαταγές! «Ηρθα εδώ για να τον άναβάζω και πάλι στο θρόνο του, απ' όπου τον έδιωξαν οι επείροκοι κι οι προδότες. Υπάκουσε άμέσως ή, μα το ένοδο όνομα του Άλλάχ, θα διατάξω τους στρατιώτες μου να σε άποκεφαλίσουν, μαζί με όλους τους φρουρούς αυτής της πύλης.

Οι στρατιώτες που περιστοιχούσαν τον μοσταντζήπαση, έπασαν άμέσως στα πόδια του, παρακαλώντας τον να υποχωρήσει, για να μην εξοργιστεί περισσότερο τον πασά του Ρουστουκίου. Άλλ' εκείνος δεν συγκινήθηκε από τις παρακλήσεις τους.

Ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης γύρισε τότε στους τσαουσήςδες του και τους διέταξε να είδοποιήσουν τον αρχηγό του πυροβολικού να στήσει τρία κανόνια μπροστά στην πύλη του δεύτερου τείχους.

Οι στρατιώτες του πασά του Ρουστουκίου, που είχαν παρακολουθήσει τη συνομιλία του αρχηγού τους με τον μοσταντζήπαση, φώναζαν από τη μία άκρη της πλατείας ως την άλλη:

Ενδιανέη Τρομερό δυστύχημα

Μια καλή γυναίκουλα περνάει δακρυσμένη μπροστά απ' το παπουτσή-δικο της γειτονιάς της. Ο καταστηματούχος, που στέκεται στην πόρτα, την χαιρετάει και τη ρωτάει, μ' αφορία κι ανησυχία:

— Τι συμβαίνει, κυρά-Μαρία; Τι πάθαινε;

— Δεν τ'άμαθες, κυρ-Αντώνη μου, τα μαντάτα μας;

— Όχι, δεν ξέρω τίποτε. Τι συνέβη; Ξαναρωτάει ο παπουτσή.

— Άλλοίμονο!... άπανταί εκείνη, πνίγοντας με κόπο τους λυγμούς της. Ένα τραμ έκοψε και τα δυο πόδια του άντρός μου!

— Τι δυστύχημα! φωνάζει ο παπουτσή.

Και προσθέτει, μ' απερίγραπτη θλίψη:

— Ναί, είναι τρομερό δυστύχημα να χάνη κανείς έτσι ξαφνικά ένα πελάτη που είχε επί είκοσι δόκνηρα χρόνια!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Κάτω ο Μουσταφάς! Θέλουμε το σουλτάνο Σελήμ! Ζήτω ο σουλτάνος Σελήμ!

Άλλά, στο μεταξύ, μια άλλη σκηνή ξετυλιγόταν μέσα στο σεράι.

Ο σουλτάνος Μουσταφάς, όπως είδαμε, είχε ικανοποιήσει πρόθυμα τις αξιώσεις του πασά του Ρουστουκίου, με την ένδοξη σκέψη, βέβαια, να ξαναφέρει κοντά του τους ανθρώπους που τον είχαν υποστηρίξει ν' ανεβή στο θρόνο, μόλις περνούσε ο κίνδυνος.

Φανταζόταν, άλλωστε, ότι ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης δεν είχε να ζητήσει τίποτε άλλο κι ότι, έπειτα απ' αυτή την επίδειξη που έκαμε ως κάτω από τα τείχη της Πόλης, θα ξαναγύριζε στην επαρχία του.

Η σκέψη, ότι είχε άλλα σχέδια, πίο σημαντικά, δεν είχε περάσει καθόλου από το μυαλό του. Γι' αυτό, ανησυχούσε όταν του είπαν, ότι ο πασάς του Ρουστουκίου βάζει προς το σεράι μαζί μ' όλο το στρατό του κι ότι είχε διατάξει να φέρουν εκεί την ιερή σημαία του Προφήτη. Κι η ανησυχία του μεταβλήθηκε σε απερίγραπτο τρόμο, όταν άκουσε τις ζητωκραυγές των στρατιωτών υπέρ του Σελήμ.

— Δυστυχία μου! φώναξε, πιάνοντας το χέρι του Κισλάραγα, που βρισκόταν κοντά του. Θέλουν, λοιπόν, να μ' εκθρονίσουν;... Όχι! Δεν θα ικανοποιηθούν μ' αυτό. Θα με σκοτώσουν! Πού να κρυφτεί;

Σε λίγο, ένας από τους αξιωματικούς των μοσταντζήδων, έτρεξε για ν' αναγγείλει στο σουλτάνο, ότι οι στρατιώτες του Μουσταφά Μπαϊράκτάρη είχαν μεταφέρει τρία κανόνια μπροστά στην πύλη του δεύτερου τείχους κι ότι, από τη μία στιγμή στην άλλη, θ' άρχισαν να ρίχνουν.

Ο Κισλάραγας έσκυψε τότε και ψιθύρισε κάτι στο αυτί του Μουσταφά.

— Έχεις δικήν, απάντησε ο Σουλτάνος.

Και, γυρίζοντας στον αξιωματικό των μοσταντζήδων, πρόσθεσε:

— Τρέξε να πής στο Μουσταφά Μπαϊράκτάρη, ότι του αναθέτω τη φρουρά του παλατιού μου κι ότι σε λίγο θα του παραδώσω τον εξάδελφό μου Σελήμ, αφού αυτή είναι η επιθυμία του.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως.

Ο Μουσταφάς έκαμε τότε ένα νεύμα στον Κισλάραγα, που βγήκε από το σουλτανικό δάλαμο κι έτρεξε στο γειτονικό περιπτερο, όπου ήταν φυλακισμένοι ο Σελήμ κι ο Μαχμούτ.

Έκει συγκέντρωσε μερικούς μαύρους ευνούχους γύρω του και τους έδωσε σιγά τις διαταγές του.

Ήταν η ώρα της μεσημεριανής προσευχής.

Τη στιγμή που ο Σελήμ έκανε το τελευταίο προσκύνημα, με το πρόσωπο γυρισμένο προς το μέρος της Μέκκας, ο Κισλάραγας κι οι ευνούχοι μπήκαν μέσα στο δωμάτιο.

Ο σουλτάνος έκαμε ν' ανασηκωθεί.

Άλλά, την ίδια στιγμή, οι ευνούχοι ώρμησαν πάνω του και βύθισαν τα μαχαίρια τους μέσα στις σάρκες του.

Ο Κισλάραγας του πέρασε κατόπιν ένα βρόχο από χονδρό σχοινί στο λαιμό και τον έσφιξε με δύναμη.

Η βάρβαρη αυτή πράξη ήταν δόλοτα περιττή, γιατί ο Σελήμ δεν ζούσε πιά. Έσσερις ευνούχοι σήκωσαν κατόπιν το πτώμα στους ώμους των και το μετέφεραν στα σουλτανικά διαμερίσματα. Το αίμα που έτρεχε από τις πληγές του, σχημάτιζε μεγάλες κηλίδες σ' όλη τη διαδρομή κι έδαφε κόκκινα τα πρόσωπα και τα ρούχα κείνων που το κρατούσαν.

Ο σουλτάνος Μουσταφάς έτριψε τα χέρια του με χαρά, μόλις είδε το καταματωμένο πτώμα του αντιπάλου του.

— Φαντάζομαι, ότι ο πασάς του Ρουστουκίου θα ευχαριστηθεί πολύ με το δώρο

που θα του κάνουμε, είπε γελώντας. Άλλά δεν είναι σωστό να στερήσουμε απ' αυτό το θέαμα τις γυναίκες του χαρεμιού μας. Τέτοιες ευκαιρίες δεν παρουσιάζονται, άλλωστε, κάθε μέρα... Ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης μπορεί να περιμένει λίγο... Κισλάραγα, στείλε έναν από τους ευνούχους μου να είδοποιήσουν τις γυναίκες μου και τις φίλες τους...

Σε λίγο, ο σουλτανικός θάλαμος γέμισε από γυναίκες που προέρχονταν από τις πιο φημισμένες για την όμορφη τους φυλές της Ευρώπης και της Ασίας. Μερικές από αυτές, ήταν μικρά κοριτσάκια ακόμη. Άλλες είχαν φθάσει σ' ώριμη ηλικία κι είχαν μια έκθαμβωτική και προκλητική όμορφη. Μαζί τους ήταν και μερικές φίλες τους, που είχαν πάει να τις επισκεφθούν εκείνο το πρωί. Άνάμεσα στις τελευταίες, βρισκόταν κι η Γιλδίρη, η γοητευτική σύζυγος του μοσταντζή τών Ότουμεντρίδων.

Όλες αυτές οι γυναίκες μισούσαν το Σελήμ. Άλλες γιατί είχαν γίνει ευνούχες του νέου σουλτάνου κι άλλες γιατί ήταν σύζυγοι γενιτάρων και συμμερίζονταν τα αισθήματα των ανδρών τους. Και το μίσος τους εκδηλώθηκε με φοβερές κατάρες και βρισιές μπροστά στο άψυχο αυτό πτώμα. Άρχισαν έπειτα να μετρούν τις πληγές του και να σχολιάζουν καβάνε από τα χτυπήματα. Οι πιο φανατικές ή έ- κεινες που ήθελαν να δείξουν άφοβισι στο Μουσταφά, τραγουδούσαν και χόρευαν γύρω στο νεκρό.

Η νεκρική πομπή, ξεκίνησε, τέλος, κι έφτασε στο τείχος.

Ο μοσταντζήπασης ανέβηκε τότε στον προμαχώνα της πύλης και φώναξε δυνατά, ότι ο σουλτάνος Μουσταφάς, θέλοντας να ικανοποίηση την παράκληση του πασά του Ρουστουκίου, είχε άφισει ελεύθερο το σουλτάνο Σελήμ, που θα εμφανιζόταν σε λίγο μπροστά στο στρατό.

Μόλις άκουσαν αυτά τα λόγια, ο Νετζίπ έφάνη κι ο Σεφέρ, έτρεξαν κοντά στο Μουσταφά Μπαϊράκτάρη και του φίλησαν το δεξί γόνατο, θέλοντας να τον συγχαρούν για την επιτυχία του άναγος των Πέρασων μερικά λεπτά σιγής.

Οι φρουροί άνοιξαν έπειτα την πύλη του δεύτερου τείχους.

Ο πασάς του Ρουστουκίου πήδησε άμέσως από το άλογο του, για να φιλήσει πρώτος τα γόνατα του σουλτάνου.

Άλλά το θέαμα που αντίκρυσε, έκαμε το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες του. Άντι για το σουλτάνο Σελήμ, είδε το ματωμένο πτώμα του με το βρόχο στο λαιμό. Οι μοσταντζήδες το είχαν άφισει μπροστά στην πύλη κι είχαν εξαφανισθεί. Μήπως, λοιπόν, ήταν θύμα οφθαλμοπάθειας; Άλλ' όχι! Δεν μπορούσε ν' αμφιβάλλη. Το πτώμα που βρισκόταν μπροστά του ήταν του Σελήμ. Ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης γονάτισε τότε πλάι του και ξόσπασε σε λυγμούς.

— Ό, αφέντη, φώναξε, με ραγισμένη φωνή, θέλοντας να επανορθώσει την άδικία που σου έγινε, προκάλεσα το θάνατό σου! Δεν είμαι, λοιπόν, ο πιο αξιολύπητος από τους ανθρώπους;

Ο Νετζίπ κι ο Σεφέρ, γονατιστοί κι αυτοί, θρηνούσαν το θάνατο του Σελήμ.

Άλλ' ο πρώτος, τινάχτηκε σε λίγο όρθιος και, τρέχοντας κοντά στον Μουσταφά Μπαϊράκτάρη, του φώναξε:

— Μεγαλόκαρδε πασά του Ρουστουκίου, η σκιά του Σελήμ, αντί για δάκρυα, ζητάει από μας εκδίκηση! Άς μη χάνουμε άσκοπα τον καιρό μας! Έχουμε χρέος να τιμωρήσουμε τους δολοφόνους με τον τρόπο που τους άξιζει. Και πρέπει επίσης να προστατεύσουμε τον σαχζαδέ Μαχμούτ, που είναι ο τελευταίος θλαστής του σουλτανικού γένους του Όσμάν. Ο αίμοσταγής Μουσταφάς μπορεί να σκεφθεί να τον ξεκαμή κι αυτόν, νομίζοντας πως έτσι θ' ασφαλίσει το θρόνο του.

Ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης σηκώθηκε άμέσως όρθιος και, ψάχνοντας το σπαθί του, φώναξε με στενωπρία φωνή:

— Έγώ ο Μουσταφά Μπαϊράκτάρης, πασάς του Ρουστουκίου, καθιρώ έν όνοματι του στρατού τον αίμοσταγή και

πίορκο Μουσταφά και άνακηρύσσω σουλτάνο τον σαχζαδέ Μαχμούτ Χάν, που είναι ο πρώτος μ' αυτό το όνομα στη μακρά σειρά των κραταίων σουλτάνων του ένοδου οθωμανικού κράτους! Στρατιώτες, το σεράι είναι δικό σας! Συλλάβετε άμέσως το σουλτάνο Μουσταφά και τιμωρήστε τους δολοφόνους του Σελήμ. Όποιοι κι άν είναι, άνδρες ή γυναίκες, νέοι ή γέροι, ταπεινοί δούλοι ή ύψηλοι αξιωματούχοι, να θιασώθουν άμέσως! Είπα!

Γύρισε κατόπιν προς τους δυο έμπιστους του:

— Νετζίπ, φώναξε, πάρε ένα λόχο και τρέξε άμέσως να ελευθέρωση το σουλτάνο Μαχμούτ! Σε σένα Σεφέρ αναθέτω τη σύλληψη του αθλίου Μουσταφά! Η επιθυμία μου είναι να τον φέρης ζωντανό μπροστά μου. Έμπρός, άνδρείο μου!

Ο Νετζίπ κι ο Σεφέρ ξεκίνησαν άμέσως.

Πίσω τους ξεχύθηκε σαν χείμαρρος όλος ο στρατός του πασά του Ρουστουκίου.

Όπως φοβόταν ο Νετζίπ, ο σουλτάνος Μουσταφάς είχε διατάξει, στο μεταξύ, τη θανάτωση και του σαχζαδέ Μαχμούτ, που ήταν ο τελευταίος θλαστής της αυτοκρατορικής οικογενείας, κάνοντας τη σκέψη, ότι ο πασάς του Ρουστουκίου θ' άναγκαζόταν, έπειτα απ' αυτό το δεύτερο έγκλημα, να ύποχωρήσει.

Άλλ' ο Κισλάραγας κι οι μαύροι ευνούχοι του του κάκου τον άναζήτησαν στο δωμάτιό του, όπως και στα άλλα δωμάτια του περιπτερί. Δεν μπόρεσαν να τον βρουν πουθενά. Κι, ώστόσο, ήταν άδύνατο να είχε δραπέτευσει από τη φυλακή του. Γιατί η μοναδική είσοδος του περιπτερου φυλασσόταν από πελεκυφόρους και κανείς δεν τον είχε ιδη να περνά από εκεί.

Πού, λοιπόν, είχε κρυφτεί;

Σε μία στιγμή, είδαν τον Τζαφέρ να βγαίνει από ένα δωμάτιο, που χρησίμευε ως αποθήκη των χαλιών του αυτοκρατορικού παλατιού και να κλειδώνει πίσω του την πόρτα.

— Άθλιο! φώναξε ο Κισλάραγας, τρέχοντας προς το μέρος του. Δώσε μου το κλειδί!

Ο Τζαφέρ, με μια άπότημη κίνησι, άναποδογύρισε ένα βαρύ έπιπλο, που βρισκόταν στο διάδρομο κι' άχωρώθηκε πίσω του.

— Ποτέ! απάντησε.

— Έσύ έκρυψες το σαχζαδέ σ' αυτό το δωμάτιο; ρώτησε ο Κισλάραγας.

— Δεν ξέρω άν τον έκρυψα ή όχι, άπάντησε ο Τζαφέρ, βγάζοντας το γιατάγανι του. Το μόνο που ξέρω είναι, ότι εκείνος που θα θελήσει να περάσει απ' αυτή την πόρτα, θα λογαριασθή μαζί μου!

Ο Τζαφέρ ήταν ένας νέος με ήράκλειο ανάστημα και καταπληκτική δύναμη. Τη στιγμή αυτή, έμοιαζε με το έξαγριωμένο λιοντάρι.

— Πίσω δολοφόνοι! ούρλιαξε. Προτού με σκοτώσετε, οι περισσότεροι από σας θα στρώσουν με τα πτώματά τους το πάτωμα... Ένας!

Είχε σηκώσει το γιαταγάνι του και, με μια άστραπιαία κίνησι, έκοψε πέρα για πέρα το κεφάλι ενός από τους μαύρους ευνούχους, που βρισκόταν κοντά του.

Οι άλλοι όπισθοχώρησαν τρομαγμένοι.

Άλλ' έπειτα από μία στιγμή, ώρμησαν και πάλι έναντιον του.

— Έμπρός, παλληκάρια μου! φώναξε ο Κισλάραγας.

Ένας άλλος ευνούχος σωριάστηκε νεκρός, με το κεφάλι άνοιγμένο στα δύο. Έπειτα ήρθε η σειρά ενός τρίτου...

Άλλά κι ο Τζαφέρ είχε πληγωθή στο στήθος και το αίμα έτρεχε άφθονο από την πληγή του. Η όρμη του λιγότευε όλοένα.

Ξαφικά, άκούστηκε θόρυβος και φωνές στη σκάλα και, σε λίγο ο Νετζίπ κι οι στρατιώτες του ώρμησαν στο διάδρομο.

Ήταν καιρός. Ο Τζαφέρ είχε τραυματισθή και στο δεξί χέρι κι' αγωνιζόταν τώρα μόνο με το άριστερό.

Η κατάσταση άλλαξε άμέσως.

Οι στρατιώτες του Νετζίπ ξεπάστρεψαν μέσα σε λίγες στιγμές όλους τους μαύρους ευνούχους και τον αρχηγό τους. Έπειτα πήραν τα κλειδιά από το Τζαφέρ κι έτρεξαν στο δωμάτιο με τα χαλιά.

Ο Μαχμούτ περίμενε άτάραχος πίσω από ένα σάρο. Βλέποντας τους στρατιώτες που μπήκαν στο δωμάτιο, με τα ματωμένα ζιφά τους στα χέρια, φαντάσθηκε πως είχαν πάει για να τον σκοτώσουν. Άλλά τους είδε να γονατίζουν μπροστά του και να φιλούν τις άκρες των ποδιών του.

Ο Νετζίπ του έξηγησε με λίγα λόγια την κατάσταση.

— Είσαι ο έκλεκτός του στρατού και του λαού! του είπε. Ο πασάς του Ρουστουκίου σε άνακήρυξε πρίν από λίγο σουλτάνο και καθήρεσε τον άδελφό σου Μουσταφά, που έδωφε τα χέρια του στο αίμα του Σελήμ και που είχε διατάξει τους ευνούχους του να σκοτώσουν και σενα επίσης.

Ο Μαχμούτ ευχαρίστησε το Νετζίπ και τον παρακάλεσε να ενδιαφερθή για το Τζαφέρ, που, στο μεταξύ, είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Βλέποντας τους στρατιώτες που μπήκαν με τα ματωμένα ζιφά, φαντάσθηκε πως είχαν πάει να τον σκοτώσουν...

Πόσο αξίζει το φιλι ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ;

Μόνον 14.000 δραχμές!

Πόσο αξίζει το φιλι της γυναίκας; Αυτή η ερώτηση θα έφερνε σε δυσκολία ακόμη και τον βασιλιά Σολομώντα. Κι' ωστόσο, αυτό ήταν το πρόβλημα που απασχόλησε πριν από μερικές ημέρες τους δικαστές ενός αγγλικού δικαστηρίου. "Επρόκειτο γ' αποφασίσουν ποια ήταν η ζημία κάποιας κυρίας Αίλιου Γκρήν, που, έπειτα από ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, δεν θα μπορούσε πια να φιλήσει τον άντρα της, όταν θα είχε την επιθυμία να το κάνει.

Η πρώτη σκέψη που έρχεται στο μυαλό οποιουδήποτε αμερόληπτου κριτού, προκειμένου για παρόμοιο ζήτημα, είναι ότι το π'ν εξαρτάται από το τι είδους γυναίκα είναι η ενδιαφερομένη.

Η κυρία Γκρήν, λοιπόν, που απασχόλησε τους "Αγγλους δικαστές ήταν μία γυναίκα που, ως πριν από μερικούς μήνες, παρά τα 42 χρόνια της, διατηρούσε ακόμη κάποια αξιοσημείωτα βέλγητρα.

Η ήρωίς της θλιβερός αυτής περιπέτειας έκανε μία μέρα περίπατο με το Ι-δούκνητο αυτοκίνητο της μαζί με τον άντρα και την κόρη της. Σε κάποια στιγμή, όμως, ένα άλλο αυτοκίνητο, από κακό χειρισμό του οδηγού του, έπεσε με όρμη πάνω στο δικό τους.

Ο πατέρας, η μητέρα κι' η κόρη τραυματίστηκαν κατά τη σύγκρουση αυτή. Τα τραύματα των δύο πρώτων ήταν, όμως, σχετικά ελαφρά και δεν άφησαν ίχνη μετά την επουλώσή τους. "Αλλά δεν έγινε το ίδιο και με την κυρία Γκρήν, που είχε τραυματισθεί στο πρόσωπο. Οι αισθητικοί χειρουργοί της έκαναν έπ'τά ή οκτώ εγχειρήσεις για να διορθώσουν τις βλάβες και να επαναφέρουν τα πράγματα στην κανονική τους κατάσταση. "Αλλά, παρ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν κατάφεραν να εαναδώσουν στα χείλη της την απαιτούμενη ελαστικότητα, σε τρόπο που της είναι αδύνατο σήμερα να χαμογελάσει. "Αλλ' ούτε και να φιλήσει τον άντρα της μπορεί. Γιατί κι' η παραμικρότερη πίεση πάνω στα χείλη της την κάνει να πονάει.

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που άπαροχλήθηκε μ' αυτή την υπόθεση, έπειτα από μακρές συζητήσεις κι' αφού άκουσε πολλούς εμπειρογνώμονες, που είχαν κληθεί ως μαρτύρες, ώρισε στην παθούσα μία αποζημίωση που αντιστοιχεί σε έπ'τα περίπου χιλιάδες σημερινές δραχμές. "Αλλ' η κυρία Γκρήν βρήκε αυτή την αποζημίωση εξευτελιστική και έκανε έφεση.

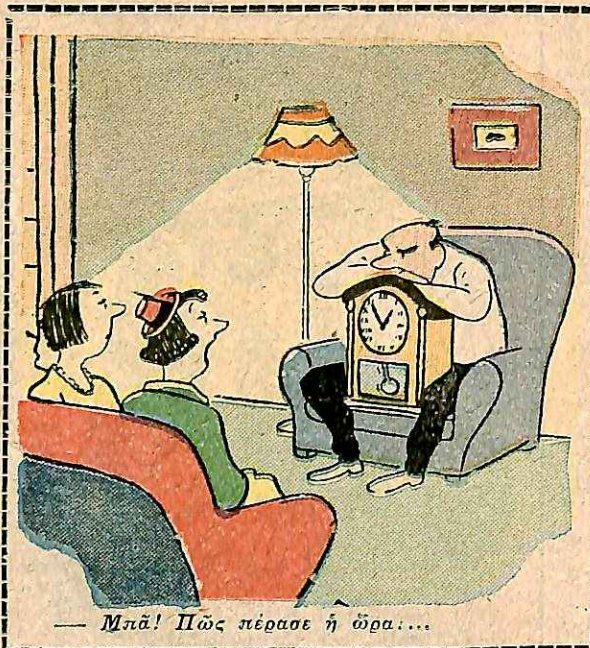
Νέες εξετάσεις μαρτύρων, νέες ατέλειωτες συζητήσεις. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο εξέδωσε, τέλος, την απόφασή του, με την οποία διπλασίασε το ποσό της αποζημίωσης που είχε οριστεί από το πρώτο. "Έκαμε, δηλαδή, τις 7000 δραχμές 14.000.

Αυτή είναι, λοιπόν, η τιμή του φιλιού μιας γυναίκας. Το δικαστήριο στην απόφασή του υπογραμμίζει ιδιαίτερα την ηλικία της παθούσας και το γεγονός ότι ήταν έγγαμη και μητέρα μιας κόρης 17 χρόνων. Πράγμα που σημαίνει ότι, αν επρόκειτο για μία άγαμη νέα, η τιμή θα ήταν ολόκληρα διαφορετική.

Στη δίκη, οι συνηγόροι της παθούσας έμειναν ιδιαίτερος στο γεγονός ότι η κυρία Γκρήν, παρά τα 42 χρόνια της, ήταν ακόμη πολύ όμορφη κι' έπρεπε συνεπώς τα φίλια της να διατιμηθούν ανάλογα.

"Αλλά το δικαστήριο δεν έδωσε προσοχή στους λαγυρισμούς τους. "Τα φίλια μιας όμορφης γυναίκας αξίζουν όσο και μιας άσχημης, εφόσον ο πρόεδρος του δικαστηρίου. Το π'ν εξαρτάται από την εντύπωση που κάνουν σ' εκείνον που τα παίρνει. Κι' αυτή την εντύπωση δεν μπορεί να την ξέρει κανείς άλλος εκτός από τον ίδιο.

Από τη νομική του πλευρά το ζήτημα έχει ληθεί, γιατί δεν υπάρχει στην "Αγγλία άλλο ανώτερο δικαστήριο, όπου να μπορεί να προσφυγή η κυρία Γκρήν. "Ο τύπος, όμως, εξακολουθεί να σχολιάζει την υπόθεση και να υποστηρίζει ότι η αποζημίωση που ώρισε στην παθούσα για τη σοβαρή στέρηση που υπέστη είναι ανάλογα λόγου. "Μία γυναίκα που δεν μπορεί να προσφέρει τα χείλη της σ' έναν άντρα παύει ουσιαστικά να είναι γυναίκα, έγραψε μία έφημερίδα. "Η άσχημοί της στον έρωτα είναι, λοιπόν, ολοκληρωτική.

— Μπα! Πώς πέρασε η ώρα...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙ

Το μικρό το συντριβάνι που κυττάσαμε μαζί, τώρα πια νερό δεν βγάζει, ρ'αν να πέθανε... δεν ζή. Το μικρό μας συντριβάνι έμεινε χωρίς νερό κι' ούτ' έντύπωσι σου κάνει, ούτ' έγω το λαχταρώ.

*

Για θυμήσου το... Έζουσε κι' έβγαζε νερό πολύ που όπως έτρεχε κυλούσε απ' τον κήπο στην αυλή. Το μικρό το συντριβάνι, μόλις λίγο το σκεφτώ, κάποια λύπη λές με πιάνει που έστέρεισε κι' αυτό.

*

Το νεράκι του πηδούσε —είναι ανάγκη να στο π'ν;— κι' έτσι πάντα τραγουδούσε κάποιον όμορφο σκοπό... Το μικρό το συντριβάνι, αλλά να, με τον καιρό, την παλιά του όρμη την χάνει και δεν βγάζει πια νερό.

*

"Η καρδιά σου ήταν ίδια συντριβάνι δροσερό κι' ήθελε τρελλά παιγνίδια κι' ένα «άμωρε» τρυφερό... "Η καρδιά σου... Κι' όμως τώρα —ποιός μπορεί να το σκεφτή;— φαίνεται έφτασε στην ώρα που θα στέρεισε κι' αυτή.

*

Δεν με γλυκοναυριζει, στέρεισε στη σιγαλιά κι' έτσι πια δεν μου χαρίζει τα παλιά γλυκά φίλια. Ούτ' έντύπωσι μου κάνει σ'αν λουλούδι τρυφερό κι' είναι σ'αν το συντριβάνι που δεν βγάζει πια νερό!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οί σύγχρονες νέες ΘΕΛΟΥΝ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Και ηλικίας άνω των 40 χρόνων

Ποιός είναι ο σύζυγος που όνειρεύονται οι σημερινές νέες της Ευρώπης; Σχετικά με το θέμα αυτό, το Πανεπιστημικό ψυχολογικό Ινστιτούτο, υπό την διεύθυνση του δόκτορος Ρίτσαρντ Γκιτμαν, έκανε μία έρευνα, στην οποία έλασαν μέρος άνω των έκατο χιλιάδων γυναικών, δέκα από ευρωπαϊκών χωρών, που προέρχονταν από όλες τις κοινωνικές τάξεις και αντιπροσώπευαν όλες τις ηλικίες. Τα αποτελέσματα αυτής της έρευνας κατέληξαν στην κυριολεξία τους ερευνητές.

Οι γυναίκες της Ευρώπης όνειρεύονται, λοιπόν, έναν σύζυγο ψηλό, με φαρδύς ώμους, ως σαραντά περίπου χρόνων (καμία προτίμηση προς τους νέους), με μαλλιά μαύρα ή καστανά (μόνον ένα ποσοστόν 18% δείχνουν προτίμηση προς τους ξανθούς), που να έχουν, όμως, μερικές λευκές τρίχες στους κροτάφους (δείγμα σοβαρότητας), με φωνή βαθιά και έκυστική, με ευγενικούς τρόπους, που να έχει ταξιδέψει πολύ και που να διαθέτει απαραίτητα ένα ωραίο σπίτι (κατά προτίμηση στην εξοχή), ένα αεροδυναμικό αυτοκίνητο και πολλές καταθέσεις στην τράπεζα.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι καμία από τις γυναίκες που απάντησαν σ' αυτήν την έρευνα δεν έπιθυμει για σύζυγο έναν ώραιο άντρα. Στην ερώτηση: «Τι προτιμάτε έναν ώραιο άντρα ή έναν κοινό τύπο;» τα 81% των γυναικών απάντησαν ότι προτιμούν τον δεύτερο.

Γενικά, οι γυναίκες βλέπουν με κάποια δυσπιστία στον άντρα που είναι ωραιότερος από το κοινό μέτρο. Μά ο κυριώτερος λόγος της δυσπιστίας τους: 1) Οι ώραιοι άντρες είναι λιγότερο πιστοί από τους άλλους. 2) Έχουν ματαιοδοξία και έγωισμό. 3) Έχουν περισσότερες απαιτήσεις από τους άλλους. 4) Σοδεύουν πολλά για τον εαυτό τους γιατί ενδιαφέρονται πολύ για την εξωτερική τους εμφάνιση. 5) Φλερτάρουν άσυστολα μ' όλες τις γυναίκες, ακόμη κι' όταν δεν προδίδουν στην κυριολεξία τη σύζυγό τους. 6) Κάνουν διαρκώς συστάσεις και παρατηρήσεις στη γυναίκα τους για τον καλλωπισμό της, την εμφάνισή της κλπ.

Μία νεαρή γυναίκα από την "Ελβετία έγραψε: «Ο άντρας που ήταν πολύ ωραίος. Μά περνούσε μπροστά στον καθρέφτη περισσότερες ώρες παρ' ό,τι έγώ. Κι' όπως εξακρίβωσε αργότερα, με πρόδωσε μ' όλες τις φίλες μου».

Η πρώτη σύζυγος ενός διασημού κινηματογραφικού στέλεχος, έξ' άλλου, έγραψε: «Τα τρία χρόνια που έζησα μαζί του ήταν μία κόλαση. Είμαι βέβαιη ότι και σ' αυτές τις πιο τρυφερές στιγμές και το μυαλό του έτρεχε σ' άλλες γυναίκες. Έξορκίζω όλες τις γυναίκες να μην παντρευτούν ποτέ έναν άνθρωπο που να είναι πολύ έκυστικός».

Μία Βιεννέζα, όστόσο, απάντησε: «Θέλω να παντρευτώ έναν ώραιο άντρα, γιατί έγω δεν είμαι πολύ όμορφη κι' ο μεγάλος μου πόθος είναι ν' αποκτήσω ώραιο παιδί. Ξέρω ότι η ζωή κοντά του θα είναι μαρτυρική. "Αλλά θα υπομείνω π'νός χάριν των παιδιών μου».

Η μεγάλη πλειοψηφία των γυναικών, έξ' άλλου, απαιτεί από τους άντρες να έχουν γοητευτική φωνή. Στην ερώτηση: «ποιά ηλικία επιθυμείτε να έχει ο σύζυγός σας;», οι περισσότερες γυναίκες απάντησαν: «38-45 χρόνων». Οι νέοι δεν ένθουσιάζουν καμία γυναίκα. Τους θεωρούν άπειρους, επιπολαιούς, άναρχους και ανεπιθύμητους για τη σύζυγική ζωή. Επί πλέον, οι νέοι δεν έχουν την ποθητή οικονομική ανεξαρτησία.

Προκειμένου για την οικονομική κατάσταση, οι περισσότερες γυναίκες θέλουν τον άντρα τους πλούσιο ή επαρκώς εύπορο. Ένα ποσοστόν 21%, ωστόσο, εκδηλώνει την προτίμηση του προς τους συγγραφείς, τους επιστήμονες και τους καλλιτέχνες, ακόμη κι' όταν δεν είναι πλούσιοι.

Είναι αξιοσημείωτο ότι οι νέες δείχνουν ζωηρότερο ενδιαφέρον για το χρήμα παρ' ό,τι οι μεγαλύτερες. "Ας τελειώσουμε με τη θλιβερή παρατήρηση μιας "Αγγλίδας, που πήρε τον αριθμό των άνδρων της. «Είναι εδωκό άνθρωπος τ'αν άνδρας της. "Εδωκό της λο σε μία νέα να βρη το εδωκό της και να το άσπαση, έγραψε. Μά δεν είναι καθόλου εύκολο να ληψι ευτυχισμένα μαζί τους...»

ΠΑΖΑΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ

Ο κ. Γρηγόρης μόλις είχε καθαντζάρει την πενηντάρα. Κι' έφτασε σ' αυτή την ηλικία χωρίς πολλές ζημιές. "Αλλά, τώρα τελευταία άρχισαν να τον ενοχλούν κάτι συμπτώματα που τον άνησχυζον. Λαχάνιασμα και δυσφορία στους ανήφορους και στα σκαλοπάτια — ακόμη και στα λίγα — τσιμπήματα στα καρδιακά έδωδα, ζαλάδες και πονοκέφαλος. Και η κυρία Πόπη το έδωσε τη φρόνιμη συμβουλή:

— Πρέπει να πάς να κυτταχτείς στο γιατρό, Γρηγόρη. Τουλάχιστον, αν έχεις τίποτα, να το προλάβεις.

—Θα πάω αύριο.

Το πρώτο που του βρήκε ο γιατρός ήταν η πίεσι. —Πίεσις 21! του είπε. Πώς άφησες κι' ανέθηκε τόσο;

—Σάμπως με ρώτησε; —Από κει είναι οι ζαλάδες. "Υποτιθέμηνε ακόμη και καρδιά. Το διάταξε καρδιαγράφημα κι' έδειξε κι' εκείνο πως οι ύψεις του γιατρού δεν ήταν έντελως άσάφειες.

—"Οχι σπουδαία πράγματα, προς το παρόν, αγαπητέ μου Γρηγόρη, άλλα ξέρεις πως αν δεν λάβουμε εγκαίρως τα μέτρα μας, το λίγο γίνεται πολύ και μία μέρα... είναι άργα πλέον. Λαμβάνει άλλος τα μέτρα μας — πρόσθεσε με μακάβριο χιούμορ ο δόκτωρ. Λοιπόν, έχω την υποχρέωσι να σε προειδοποιήσω.

—Και τί θα κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Γρηγόρης, με κάποια ανησυχία. Θα πάρουμε τίποτα φάρμακα;

—Θα σου γράψω, βέβαια, και φάρμακα. "Αλλά, στην περίπτωση σου, το καλύτερο φάρμακο είναι η διαίτα. "Υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να τ' αποφεύγουμε. "Η που πρέπει να τα περιορίσουμε στο ελάχιστο.

—Έγινε μία μικρή σιωπή. "Ο γιατρός έτοιμάζει την επίθεσί του κι' ο Γρηγόρης την άμυνα.

—Και πρώτον ο καφές! είπε ο γιατρός. Πίνεις πολλούς καφέδες την ημέρα;

—"Αρκετούς.

—Θα τους κόψεις.

—Δεν γίνεται, γιατρέ. "Αμα δεν π'ω καφέ, είμαι δυστυχής άνθρωπος. Μπορώ να κάνω φόνο.

—Καλά. "Εναν σου επιτρέπω.

—Μά τώρα, άστεινέσαι; Τι να μου κάνη ένας καφές, το εικοσιτετράωρο;

—Θα κάνω μία μικρή υποχώρησι ακόμα. Θα σου επιτρέψω δύο.

—"Αλλά τρίτον, τον απαγορεύω άσστηνώς.

—Έστω. "Ο,τι καφές ν'αναι;

—Δηλαδή;

—Γιατί υπάρχει ο πολλά βαρύς, ο μέτριος, ο ελαφρύς.

—Γίνε τους όπως θέλεις. Σ' αυτό δεν σου βάζω περιορισμό, για να μη σου χαλάσω και το κέφι.

—"Ωραία. "Ο πολλά βαρύς, καθώς ξέρεις, γίνεται με δύο κουταλιές καφέ. "Αρα μου επιτρέπεις τέσσερις κουταλιές. "Ετσι;

—Μάλιστα.

—"Αφού, λοιπόν, μου επιτρέπεις τέσσερις κουταλιές καφέ την ημέρα, τι σε πειράζει αν έγω αυτές τις κουταλιές τις διαμοιράσω σε έξη ελαφρείς καφέδες την ημέρα;

—Μά τώρα παζάρια θα κάνουμε; είπε ο γιατρός, που βρήκε σε δύσκολη θέση.

—Τι παζάρια; Σε ρωτώ να μου απαντήσεις καθαρά: Παίρνω την ίδια ποσότητα ή όχι; Την παίρνω.

—"Αφού την παίρνω, τί σημασία έχει αν την καταμερίσω. Δικαιωμά μου δεν είναι;

Το επιχείρημα ήταν τόσο λογικό, που δεν σήκωνε άρνησι.

Τέλος πάντων, παραδέχτηκε ο γιατρός. "Ελαφρείς όμως. "Οχι να κάνης καταχρήσι και να βάζης παραπάνω. Τέσσερις κουταλιές και ροθμιάς τις σε όσες δώσεις θέλεις.

Ο Γρηγόρης άνακουφίστηκε και χαμογέλασε. "Το κερδίσαμε το ζήτημα του καφέ! είπε μέσα του. Συνήθως έπινα πέντε ελαφρείς την ημέρα. Τώρα ο γιατρός μου επιτρέπει έξη. "Έχω κέρδος κι' έναν παραπάνω.

—Έγινε το πακέτο του κι' άναψε τσιγάρο.

—"Α! έχουμε και το τσιγάρο! είπε ο γιατρός, θά το κόψεις.

—"Οχι γιαταγάνη, γιατρέ. Το τσιγάρο είναι η ζωή μου. Καλύτερα να μου κόψεις το χέρι που λέει ο λόγος, παρά το τσιγάρο.

—Τότε θα το περιορίσης. Πόσα καπνίζεις την ημέρα;

Ο Γρηγόρης δίστασε για μία στιγμή. "Η αλήθεια είναι πως καπνίζε ένα πακέτο. "Αλλά γιατί να π'ν ένα και να μην π'ν;

—Δύο! Δύο πακέτα.

—Σαραντά τσιγάρα, δηλαδή! είπε ο γιατρός επιτιμητικά. Θα γίνουν δέκα.

—Στάσου, γιατρέ, μην είσαι τόσο άδιδάλακτος. "Οχι από τα σαραντά, άμέσως στα δέκα.

—Το πολύ δώδεκα. Ούτε ένα παραπάνω.

—Στάσου να το συζητήσουμε το πράμα, και όμορφα. Τα δώδεκα μπορώ να τα φουμάρω κανονικά και μέχρι να μου καίγεται το δάχτυλο;

—Πού θέλεις να το πάς;

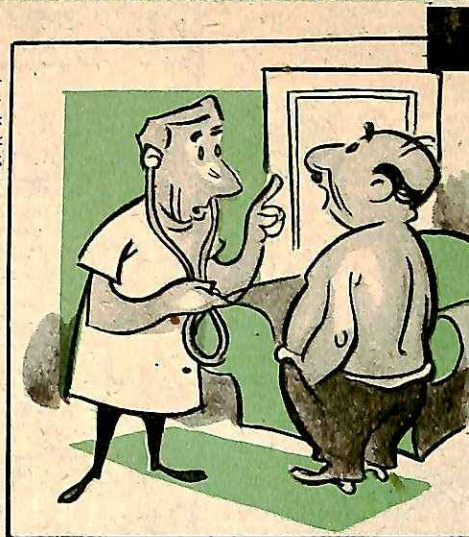
—Απάντησε μου και θα δ'ης πού θα το πάω.

Φουμάριζε τα όπως θέλεις. Μέχρι την άκρη.

—"Ωραία. Και αν έγω, πρώτον μ'ν τα καπνίζω μέχρι το ένα τρίτο και δεύτερον δεν καταναλώνω όλον τον καπνό, άλλα μόνο το μισό, δεν έχω με μία οικονομία νικητίνης 60%; Έγώ σοδ λέω σδ.

—"Αρα τα δώδεκα μπορούν να γίνουν 24, αφού την ίδια ποσότητα καπνού θα βάλω μέσα μου. "Η λογαριάζω λάθος;

—"Αν θα είσαι συνεπής...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Θα είμαι.
—Τότε κάντα ένα πακέτο!
—Μου δες τέσσερα τσιγάρα γιατρέ. Κάντα μου χαλάλι.

—Κοιμάτια να γίνη. "Αλλά ούτε ένα παραπάνω.

—Έχεις το λόγο μου.

«Κερδίσαμε και το ζήτημα του τσιγάρου, σκέφτηκε με ικανοποίησι ο Γρηγόρης, που καπνίζε ένα πακέτο, με τον τρόπο που είπε. "Έχουμε κέρδος και τέσσερα τσιγάρα την ημέρα. Καλά πάμε».

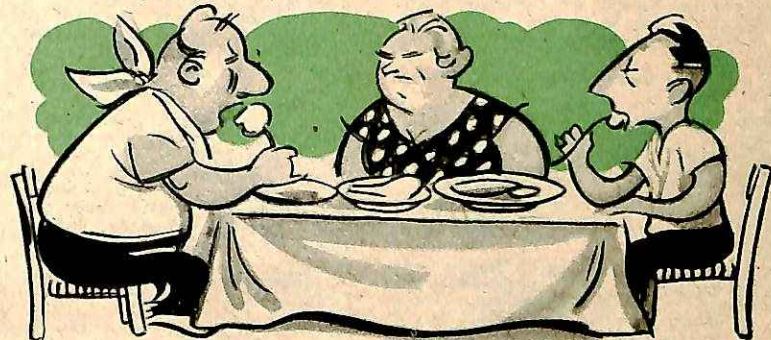
—Και τώρα ερχόμαστε στο σπουδαιότερο, είπε ο δόκτωρ με την ευχαριστημένη έκφρασι που παίρνουν οι γιατροί, όταν πρόκειται να καταδικάσουν τον άλλον σε στέρησης. "Ερχόμαστε στο φαί! "Εδώ θα είμαι αδιάλλακτος. Είσαι καλοφάγας;

—Αί, όσο ν'αναι, μ' άρέσει το καλό φαί.

—Λοιπόν, στο φαί θα κάνης αusterή διαίτα, για να ρίξουμε την πίεσι. Κρέατα, σάλτσες, τηγανητά, βούτυρα, αβγά, αλμυρά, αλαντικά, τσιγορίστα, μουςακάδες, πολύ ψωμί, μακαρόνια, κρασί, οινόπνευματώδη, απαγορεύονται.

Ο Γρηγόρης, σ'αν να του ήρθε κεραμίδα.

—Βάστα, γιατρέ.

—Δεν βαστάω τίποτα. Είπα απαγορεύονται. "Αλλοιώς απέκδυομαι πάσης εθούνης, τόνισε κι' έτριψε τις παλάμες του για να υπογραμμίση τη δήλωσί του.

—Και τί θα τρώω;

—Ρύζι, ψάρι στη σχάρα, που και που κρέας χοιρινό επίσης στη σχάρα, καμιά σαλατίτσα, πατατίτσες βραστές, λίγο ψωμάκι...

—"Ωραία... Τώρα θα σε ρωτήσω κάτι. "Εάν...

—Δεν έχει εάν.

—"Ασε να δ'ης τι θα ρωτήσω πρώτα. Λοιπόν, έγω αυτή τη διαίτα θα την κάνω, αφού το θέλεις. "Αλλά εδω είμαστε κοινωνικοί άνθρωποι. Τυχάνει καμιά φορά να μάς καλέση ένας φίλος να μάς κάνει το τραπέζι. Τι θα γίνη τότε; Θα καθύομαι να βλέπω τους άλλους να τρώνε;

—Αί, καλά ντε, δεν χόστηκε ο κόσμος γι' αυτήν την περίπτωσι. "Αμα θα σε καλέσουν...

—Κι' άμα τους καλέσω έγω;

—Αί... το ίδιο είναι.

Το πρόσωπο του Γρηγόρη έλαμψε, μόλις ο γιατρός έκανε' αυτή τη λογική υποχώρησι.

—Τίποτ' άλλο απαγορεύεται γιατρέ;

—"Οχι. Όλα επιτρέπονται. "Εν μέτρον, πάντοτε. Τώρα θα σου γράψω και κάτι φάρμακα. (Το έγραψε τη συνταγή). "Αλλά όφελω να σου π'ω ότι τα φάρμακα είναι άπληδες υποδοθητικά. Βάσις της θεραπείας είναι αυτά που είπαμε.

—Τα φάρμακα είναι;

—Δηλαδή, τα «μισοαπαγορεύεται» όπως τα κάναμε. "Αλλά, θα μου δώσεις το λόγο σου ότι αυτά που συμφωνήσαμε θα τ' ακολουθήσης.

—Στο υπόσχομαι, γιατρέ. "Ο,τι είπαμε θα γίνη. Δεν θα παρακαλίνω από τη συμφωνία μας.

Και ο Γρηγόρης έφυγε πολύ - πολύ ευχαριστημένος.

*

—Τι σου είπε; τον ρώτησε άνήσυχη η κυρία Πόπη.

—Μου επέτρεψε τέσσερα τσιγάρα κι' έναν καφέ παραπάνω και μου έλεπε να κάνω διαίτα στο σπίτι. "Εκτός αν με καλούν σε τραπέζι. Τότε, λέει, μπορώ να τρώω όσο θέλω. Πρώτης τάξεως γιατρός. Φτιάδε μου τώρα έναν καφέ, να έγκαινιάσουμε τη διαί-

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

ΕΧΕΙ ΕΙΠΩΘΗ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΤΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ. ΟΤΑΝ ΕΙΣΑΣΤΕ ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΗ, ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΤΟΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΥΤΑ. Σ' ΑΥΤΑ ΕΠΙΣΗΣ ΘΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΜΙΑΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΠΑΣΧΕΤΕ.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΣΗΜΕΡΑ ΟΤΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΚΑΛΗ ΔΡΑΣΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΛΕΙΠΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΜΑΣ ΚΑΝΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ: ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ, ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΑΛΑΤΑ, ΑΜΙΝΟΞΕΑ ΚΛΠ. Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΩΡΙΣΜΕΝΩΝ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΜΠΟΡΕΙ, ΜΑΛΙΣΤΑ, ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΤΗ ΟΣΟΒΑΡΥΤΕΡΕΣ ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ. ΑΥΤΟ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ Π. Χ. ΜΕ ΤΗΝ ΒΙΤΑΜΙΝΗ Α. ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΟΣΟΤΗΤΕΣ ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΒΙΤΑΜΙΝΗ. ΑΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΔΕΝ ΤΑ ΤΡΟΦΟΔΟΤΗ ΕΠΑΡΚΩΣ, ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΥΑΙΣΘΗΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΑΝΟΜΕΝΕΣ ΤΟΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΦΟΡΕΩΜΕ ΣΚΟΥΡΑ ΓΥΑΛΙΔΙΑ. ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΑ, Η ΔΡΑΣΙ ΜΑΣ ΚΟΥΡΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΥΡΑΖΕΙ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΑΣ. ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΔΕΝ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΜΕ ΑΜΕΣΩΣ. ΑΛΛ' ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΚΑΜΠΟΣΟ ΚΑΙΡΟ, Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΕΙ, ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ ΠΗΡΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΒΟΛΒΟΙ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΚΑΚΙΝΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΟΝΑΝΕ.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΚΑΛΗ ΔΡΑΣΙ, ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ 10.000 ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΜΟΝΑΔΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ. Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ 25.000 ΜΟΝΑΔΕΣ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΣΕ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΛΕΠΤΕΣ Η ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΟΧΗ, ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ, ΒΕΒΑΙΑ, ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΠΟΣΟΤΗΤΕΣ. ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙ ΕΛΑΦΡΑΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ, ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΠΑΡΩΜΕ 100.000 ΜΟΝΑΔΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΝΗΓΗ Η ΔΡΑΣΙ ΜΑΣ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΕΣ ΩΡΕΣ. ΟΤΑΝ Η ΑΝΩΜΑΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΣΟΒΑΡΥΤΕΡΗ, ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΠΑΡΑΓΥΓΕΛΛΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΣΘΕΝΗ 100.000 ΜΟΝΑΔΕΣ ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ ΕΠΙ 4-6 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ.

Η ΒΙΤΑΜΙΝΗ Α ΣΥΝΤΕΛΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ. ΤΟΥΣ ΔΙΝΕΙ ΖΩΗΡΩΤΗΤΑ ΚΑΙ ΛΑΜΨΙ.

ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ Η ΒΙΤΑΜΙΝΗ Β2 Η ΡΙΒΟΦΛΑΒΙΝΗ. Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΜΥΡΜΗΚΙΑΣΕΩΣ Η ΦΛΟΓΩΣΗ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ. Ο ΑΣΘΕΝΗΣ ΝΟΜΙΖΕΙ ΠΩΣ ΕΧΕΙ ΣΚΟΝΕΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟΥΝ. ΤΡΙΑ ΧΙΛΙΟΣΤΟΓΡΑΜΜΑ ΡΙΒΟΦΛΑΒΙΝΗΣ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ ΕΠΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΞΑΦΑΙΝΟΥΝ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ, ΠΟΥ ΕΝΟΧΛΟΥΝ ΤΟ ΑΤΟΜΟ.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ Η ΒΙΤΑ-

ΜΙΝΗ D. Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΕΞΑΣΘΕΝΙΖΕΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΥΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΣΟΣ. ΤΟ ΜΑΤΙ ΧΑΝΕΙ ΤΗΝ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΤΟ ΕΧΕΙ ΠΡΟΚΙΣΕΙ Η ΦΥΣΙΣ ΚΙ' Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΥΤΗ, ΩΠΩΣ ΑΠΕΔΕΙΞΑΝ ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΣΕ ΝΕΑΡΑ ΣΚΥΛΙΑ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΟΗΓΗΣΗ ΣΕ ΜΥΩΠΙΑ. Η ΔΡΑΣΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΥΕΙ ΕΜΕΙΣ ΜΟΛΙΣ ΤΡΟΦΟΔΟΤΗΣΩΜΕ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΜΕ ΕΠΑΡΚΕΙΣ ΠΟΣΟΤΗΤΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ D.

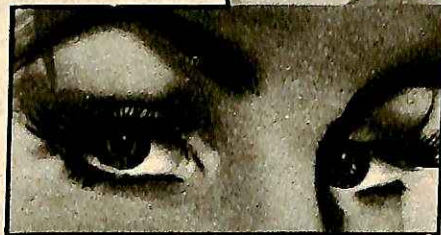
ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ, ΤΙΣ 'ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΚΙ' ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ ΑΠΕΔΕΙΞΑΝ ΟΤΙ ΤΑ 60% ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΠΟΥ ΕΠΑΣΧΑΝ ΑΠΟ ΜΥΩΠΙΑ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΝ ΑΠΟ ΦΤΩΧΕΙΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ, ΠΟΥ ΕΜΕΝΑΝ ΣΕ ΑΝΥΓΙΕΙΝΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΚΑΙ ΤΡΕΦΟΝΤΑΝ ΑΝΕΠΑΡΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ 10% ΑΠΟ ΕΥΠΟΡΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ.

ΚΙ' Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΕΠΙΣΗΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΕΠΑΡΚΗ ΤΡΟΦΗ. ΟΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΧΩΣ ΣΤΙΣ ΦΤΩΧΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΚΙ' ΟΤΙ ΠΡΟΣΟΒΑΛΛΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΩΝ ΣΕ ΠΙΟ ΝΕΑΡΗ ΗΛΙΚΙΑ ΠΑΡ' ΟΤΙ ΣΕ ΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΕΥΗΜΕΡΟΥΝ. ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΑ ΣΕ ΖΩΑ, ΣΤΕΡΩΝΤΑΣ ΤΑ ΑΠΟ ΒΙΤΑΜΙΝΗ Β2 (ΡΙΒΟΦΛΑΒΙΝΗ) Η ΒΙΤΑΜΙΝΗ C, Η ΕΝΑ Ο ΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΑΜΙΝΟΞΕΑ.

ΤΑ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΑ ΑΤΟΜΑ, ΠΟΥ ΥΠΟΚΕΙΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΟΥ, ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ, ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΩΝ, ΝΑ ΤΡΩΝΕ ΛΙΓΩΤΕΡΟ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΚΛΕΚΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΦΗ ΤΟΥΣ. ΘΑ ΖΗΤΗΣΟΥΝ, ΛΟΙΠΟΝ, ΤΗΝ ΒΙΤΑΜΙΝΗ Β2 Η ΡΙΒΟΦΛΑΒΙΝΗ ΣΤΑ ΦΡΕΣΚΑ ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΛΑ, ΤΗΝ ΒΙΤΑΜΙΝΗ D ΣΤΟ ΧΥΜΟ ΤΟΥ ΛΕΜΟΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΜΙΝΟΞΕΑ ΣΤΑ ΑΥΓΑ, ΣΤΟ ΓΑΛΑ, ΣΤΟ ΤΥΡΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΡΕΑΣ.

ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΙΟ ΠΟΥ ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΑΛΛΕΝ ΜΠΡΟΚΣ, ΤΟΥ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΥ 'ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΜΑΪΝ, ΓΙΑ ΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΟΜΟΡΦΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΔΡΑΣΙ.

ΤΟ ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΙΟ ΑΥΤΟ, ΑΛΛΩΣΤΕ, ΕΧΕΙ ΟΙΟ-

Η ΒΙΤΑΜΙΝΗ Α ΣΥΝΤΕΛΕΙ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΝΕΙ ΖΩΗΡΩΤΗΤΑ ΚΑΙ ΛΑΜΨΙ

ΘΕΤΗΘΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΛΙΝΙΚΕΣ ΤΩΝ 'ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΛΛΑ 'ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ ΚΑΛΛΟΥΗΣ, ΠΟΥ ΤΟ ΥΠΟΔΕΙΚΝΟΥΝ ΣΤΙΣ ΠΕΛΑΤΙΣΣΕΣ ΤΟΥΣ. ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΠΕΙΡΑΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΛΗΡΙΑΖΕΙ ΤΑ 95 %.

Πρόγευμα

Ένα φρούτο της εποχής ή χυμό από φρούτα.

3 — 4 κουταλιές του γλυκού από ένα παρασκευασμα με βλαστημένο σιτάρι.

1 — 2 αυγά, που μπορούν, στην ανάγκη, ν' αντικαταστήσουν το βλαστημένο σιτάρι.

Πλήρες ψωμί.

Γάλα. Χάπια με μπουρουνέλιο που να παρέχουν στον οργανισμό 25 — 30.000 μονάδες βιταμίνης Α και 1.000 μονάδες βιταμίνης D.

Κατά τις δέκα

Φρούτα φρέσκα ή ξηρά ή μια κουταλιά του γλυκού μαγιό μπυρας που θα διαλύσετε μέσα σε νερό, γάλα ή χυμό από φρούτα.

Γεύμα

Ένα αυγό (αν δεν φάγατε κατά το πρόγευμα) ή τυρί

Ψάρια ή θαλασσινά ή κρύο κρέας.

Αφθονη σαλάτα, ανάλογα με την εποχή. Κρέμα από γάλα ή γιαούρτι. Φρούτα της εποχής.

Δειλινό

Φρούτα, γάλα, κρέμα ή γιοούρτι, κατά το κέφι σας.

Δείπνον

Κοκταίηλ από χυμό φρούτων.

Θαλασσινά αν δεν φάγατε το μεσημέρι.

Ζουμί από κρέας ή σούπα.

Κρέας ή ψάρια.

Σαλάτα.

Φρούτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πώς θα έχετε γερά και όμορφα δόντια.

Τετραμύτριες

Έδω και μέρες κάμποσες
'Αθήνα μου, μάς θάμψωσες,
γιατί σ' όλα τα κέντρα σου και σ' όλα τα σημεία σου,
αγνώριστη έγινες με την...πολυχρωμία σου!

Αμέτρητες οι «μίστρες»
κι' οι άδρες κοσμογυριστρες
σε όλα τα μυσεία σου, στους δρόμους και στα πάρκα
και, χάρις στα νημεία μας,
γνωρίζουν τα ταμεία μας
λιρέττες και δολάρια, πεντόλιρα και μάρκα!

Σωστή κοσμοπολίτσα κοιτάνεις πιά να γίνης,
ή γή της προσελκύσας κι' η χώρα της σαγήνης...
Και, βλέποντας καθένας μας, μ' αφάνταστη συγκίνηση,
την τόση σου την κίνηση,
νομίζει αυτόν τον μήνα,
των θηλυκών πως έγινε τό...Ν.Α.Τ.Ο. στην 'Αθήνα!...

Χαινούργια θνη σούδωσες το τουριστικομάτι σου
κι' ιδίως το άπιδανο το γυναικο-χαράμι σου,
που προκαλεί το υπέροσμα, μα και τη σαστιμάρα,
γιατί ακούς ανάμικτα «παρντόν» και...«στραδωμάρα!»...
Ακούς «γκουτ μόρνινγκ» από δώ, «μποντζιόνο» πάρα
και πάρα κεί «στό διάβολο» και την «κακή σου μερα»!

Ακούς παντού ανάμικτες τις φράσεις και τις λέξεις
και σε γλωσσο-λαβύρινθο πραγματικό θα μπλέξης,
γιατί πειράξεις, έξαφνα, στο όρνο κάποια νέα,
που την νομίζεις, φίλε μου, πως είναι 'Αθηναία
κι' αυτή γυρίζει απότομα και στη διαπασσών
σ' αποκαλεί, άνυποπτε κι' άγινε... «κοσόν»!
'Εκεί που πιάς για το «γαβόλ», το «ούστ» σε περιμένει,
γιατί είναι ντόπια δεσποινίς δεξτεναρισμένη.
Κι' εκεί που έχεις πρόσφατο στ' άφτι σου το «σερί»,
σου δίνει κατακέφαλα το ρε και το μαρή!

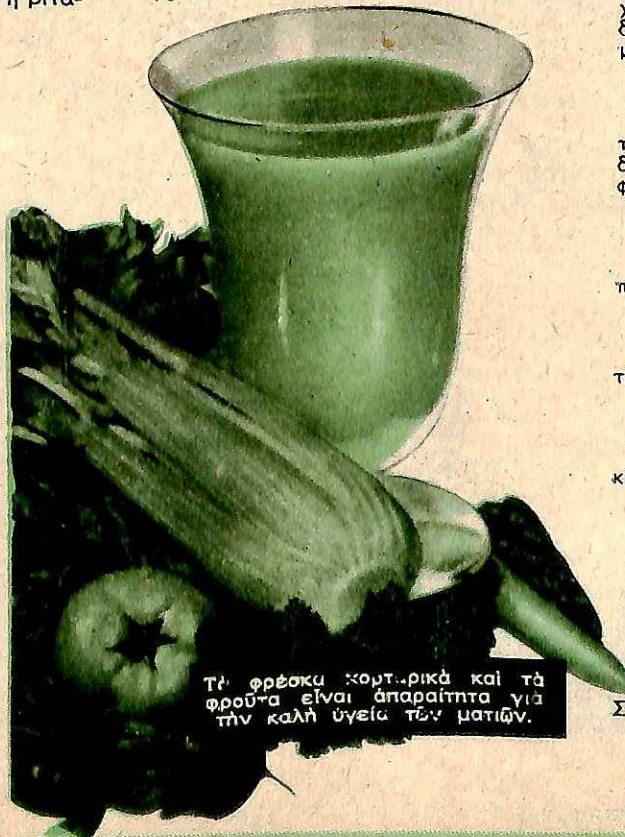
Βαβυλωνία, δηλαδή, κατάντησε η πόλις μας
και διαρκώς τα γάνουμε και τα σαστίσουμ' όλοι μας,
γιατί συμβαίνει, σήμερα, να δής κάποια ταχτήνια,
που την περνάς, στα σίγουρα, πως είναι... άραπία
σ' άρπάξει στο πλάι της ευγένεια γεμάτος,
σ' άρπάξει από το πέτο σου, εκείνη αυτομάτως,
γιατί είναι — φρέζον ήλιε — η φίλη σου ή Κούλα,
που πήγε από τον Μάιο και...λάσπηκε στη Βούλα!

Θυλών δειγματολόγιον το 'Αστν μας κατέστη
άλλα κι' η έπαρχία μας αλλοίωσιν ύπείστη
και πλείστα όσα κέντρα της και μικροχωριούδακια,
στην εποχή μας έγιναν σωστά... έμπριμεδάκια!
Το γνώριμο το χωμά τους το χάσαγε κι' εκείνα
κι' 'Αγγλία σου θυμίζουνε κι' 'Αμερικά και Κίνα,
γιατί επηρεάστηκαν κι' οι ντόπιοι γενικά,
απ' τα τρελλά ντυσίματα
και δη απ' τα φερσίματα
τ' 'Αμερικανικά.

Έτσι, λοιπόν, περίεργο δεν θα φανή σε όλους μας,
αν δούμε τσελιγκάδες μας, ποιμένες και βουνόλους μας,
να παρατάνε σούβλα και δέντρα και κλαριά
και μέσα στην πρωτεύουσα και σ' όλα τα χωριά,
ή όπου λήξη νάνα,
μέ...κλαρωτά πονκάμισσα κι' εκείνοι να γυρνάνε!

Έκτος αυτού παράξενο μη σου φανή και τ' άλλο,
το αν ακούσης δηλαδή τη βλάχα την Κρουστάλλα,
'Αγγλο-γερμανο-βλάχικα στον Θύμο της να κρένη,
δάκις την παραμελεί κι' δάκις την πικραίνει:
«Παράτα, μωρέ Θύμο μου, το γάλα σου το πρόβιου
και κύττα με γιατί 'έχ»
που λες «έλλμπεντίχ»
και...μπιτ εόν δεν νοιάζεσαι και δεν μου λές...«άι λόβ-
(γιου)».

Επιστημονικά
Οηα. Ταδζια ο Στεφανάκης Γ.

Το φρέσκο κομμάκι και τα φρούτα είναι απαραίτητα για την καλή υγεία των ματιών.

ΑΠΟΔΡΑΣΙ ΔΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

η νύχτα. Έρπασαν στους πρόποδες της Κελλάρης και πέταξαν το κομμάτι σε μία χαράβρα για να το ξεφάνισουν. Από εκεί τραβήξαν με τα πόδια για τα Καλάβρυτα κι Έρπασαν σ' ένα χωριόδικι, στο οπτικό του Αντώνη Καούρη. Κι ύστερα από τρεις βδομάδες, έφυγε από θλοι μαζί για την Αγγλυτο, μ' ένα καϊκι, που τους πήρε από μιάν έρμητική ακτή του Κορινθιακού. Η ρωσική περιπέτεια των σι-
 μωλών, είχε τελειώσει.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Οἱ δύο Γερμανοὶ βρέθηκαν μπροστά στὰ περίστροφα
τῶν ἄλλων...

Η ΤΖΙΝΑ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΡ

Η Τζίνα Λολομπριγκίτα, η γνωστή και όμορφη Ιταλίδα στάρ, αποφεύγει συστηματικά τους δημοσιογράφους και τις συνεντεύξεις. Κάπου-κάπου, ωστόσο, κάνει μερικές εξαιρέσεις και προβαίνει σε δηλώσεις που τις διακρίνουν αυθορμητώς και ειλικρίνεια. Γι' αυτό, όταν της υποβάλλει τη παράκληση να μας πη κάτι για τους συναδέλφους της της θόνης με τους οποίους έτυχε να πρωταγωνιστήσει, η «Λολό» δέχθηκε ευχαρίστως. Καθισμένοι, λοιπόν, κοντά της στο χώλο ενός κοσμικού ξενοδοχείου των Βρυξελλών, προσέχουμε τα μάτια της που δεν ξεκολλούν από την έσοδο. Κάποιον περίμενε, κι' αυτός δεν μπορούσε να ήταν άλλος από τον άνδρα της, τον γιάτρο Μίλκο Σκόφικ. —Θ' αρχίσω κάπως απ' το παρελθόν, μάς κάνει μ' ένα νοπευτικό χαμόγελο. Προσέχω και μελετώ τους χαρακτήρες των συμπρωταγωνιστών μου από την ταινία μου «Αλίνα». Έπαιξα ο' αυτήν με τον Άμεντέο Νατοάρι που από τότε ήταν φθασμένος και συμπαθέστατος καλλιτέχνης, ενώ εγώ ήμουν στα πρώ-

Η Τζίνα με τον άνδρα της Μίλκο Σκόφικ

τα βήματα. Ο Άμεντέο, λοιπόν, είναι σοβαρός και λιγδολόγος χαρακτήρας με μεγάλη πείρα στην όθνη. Λεπτός, ευγενικός, χωρίς νεύρα και θυμους έχει κάτι που τραβάει ενώ δεν είναι όμορφος άνδρας. Τονίζω τη μεγάλη πείρα του σε όλα και υπογραμμίζω το γεγονός ότι κατέχει άριστα τη τέχνη να αγαλιάσει και να φιλήσει παθητικά μια γυναίκα, έστω και κινηματογραφικά... Μόνο που από τότε πέρασαν τρία χρόνια χωρίς να ξαναπαίζουμε σε άλλη ταινία.

Ερχομαι τώρα στον Ρίτσαρντ Νέυ, έναν νέο Άγγλο ηθοποιό, συμπαθητικό αλλά άτομο, ο οποίος χρησιμοποίησε για λίγο σύζυγος της Άννελιδος συναδέλφου Γκρήν Γκάρσον. Με τον Νέυ παίξαμε μαζί στο φιλμ «Τα ωραιότερα πόδια του κόσμου» και το μόνο που έχω να πω γι' αυτόν είναι ότι... καλά έκανε η όριμη Γκρήν και χώρισε εγκαίρως τον άτομο Ρίτσαρντ!... Στην επόμενη ταινία μου έπαιξα με τον συμπατριώτη μου Ρενάτο Μπαλντίνι στο αστυνομικό έργο «Η Κοινωνία Αμύνεται». Ο Ρενάτο είναι ένας νέος ηθοποιός με θέληση αλλά χωρίς τίποτα το ιδιαίτερο. Είναι κάπως στρουφνός κι' έχει (όφως) φθασμένο καλλιτέχνη χωρίς να δικαιολογείται απ' την καριέρα του. Έξοχιστος, πάντως, τίς... γερές γραβιές του, από τις οποίες τραυματίστηκαν τρεις συναδέλφοι αρκετά σοβαρά κατά την διάρκεια του γυρίσματος.

Ακολουθεί η συνεργασία μου με τον Γάλλο ηθοποιό Ζεράρ Ουίλι, για τον οποίον περιπτύει κάθε σύσταση. Με τον Ζεράρ πρωταγωνιστήσα στο φιλμ «Ιππότες και τσιγγάνοι» και «Οραίες της νύχτας» και του οφείλω πολλά. Πρώτα-πρώτα γιατί υπήρξε ο καθηγητής μου στα γαλλικά. Καθώς μου δίδαξε ενδιαφέροντα πράγματα έδειξε και ιώβαιο υπομονή στην... έσοκεφαλία μου. Χάρη στην υπομονή του, τελικά, όχι μόνο έμαθα καλά τη γλώσσα αλλά και εξέτισσα την όμορφη της. Ως καλλιτέχνης ο Ζεράρ είναι άριστος. Είναι ζωηρός, εύκλειτος και πολλές φορές νευρικός. Έχει ακόμη ευγένεια και ψυχική ανωτερότητα. Έχει, όμως, κι' ένα ελάττωμα: είναι ανυπόμονος. Όταν πρόκειται να γυρίσει (έρωτικές σκηνές) του άρεσει να κάνει... δοκιμές των αγαλλιασμάτων και των φιλιών που πρόκειται να ερμηνεύσει σε λίγο ή και... σε λίγες ημέρες,

Η Ιταλίδα «γόσσα» Τζίνα Λολομπριγκίτα και μερικοί άρρενες συνάδελφοί της

πράγμα που όπως καταλαβαίνετε δεν άρεσει σε καμμία ηθοποιό...

Εναν ακόμη καινούργιο συμπρωταγωνιστή, Ιταλό αυτή τη φορά, γνώρισα στην επόμενη ταινία μου με τον τίτλο «Καρδιά χωρίς σύνορα». Ένωσα τον Ράφ Βαλλόνε, έναν καινούργιο σκετχικό ηθοποιό που έγινε πασίγνωστος και συμπαθής με τις ταινίες «Πόθοι στους βαλτούς» και «Άννα». Ο Ράφ είναι ευγενικός και αρκετά ενδιαφέρων ανδρικός τύπος αλλά και λίγο... πονηρός στη δουλειά του. Φαντασθήτε ότι καθώς γυρίζαμε σκηνές του φιλμ, νόμισα ότι μπορούσε να με γελάσει στις φωτογραφικές λήψεις προβάλλοντας διαρκώς τον εαυτό του εμπρός από τον δικό μου. Φυσικά δεν του το επέτρεψα.

Αν, όμως, λέω τον Ράφ πονηρό, τότε πώς πρέπει να ονομάσω τον Έρρολ Φλυν με τον οποίον πρωταγωνιστήσα στο φιλμ «Ο άκαταμάχητος Δόν Ζουάν»; Παρά την ηλικία του ο Έρρολ εξακολουθεί να είναι ένα μεγάλο κακομαθημένο παιδί. Πεπεισμένος σε όλα, αλλά πεισματάρης και ευερέθιστος, είχε ύφος απόλυτου κυρίαρχου στο στούντιο χωρίς να δίνει σημασία σε κανέναν. Έννοείται ότι στην αρχή του ανταπέδωσα τα ίδια και τον έκανα να καταλάβει ότι αν στο Χόλλυγουντ μπορούσε να κάνει τα δικά του, αυτά στην Ιταλία ήταν απараδεδκτα. Έτσι δεν άργησα να γίνουμε καλοί φίλοι. Σε πολλές αισθηματικές σκηνές δοκίμασα και τα φιλά του. Όμως, παρά τη μεγάλη πείρα του ο' αυτός, ειλικρινώς σας λέω, δεν βρήκα ότι... φιλούσε καλύτερα ή παθητικότερα από άλλους νεώτερους ηθοποιούς!

Αμέσως μετά έπαιξα με έναν ακόμη καινούργιο συμπρωταγωνιστή, τον Γάλλο Πιέρ Κρεσσούα στο φιλμ «Οι άπιστες». Ο Πιέρ είναι ένας νέος πην ηλικία ηθοποιός και συμπαθέστατος ανδρικός τύπος. Ευγενικός, κομψός και πάντα περιποιημένος μου έδινε την εντύπωση ότι βρισκόταν στα καλύτερα γαλλικά κοσμικά σαλόνια. Τον λείπει, όμως, ακόμη η μεγάλη επαγγελματική πείρα και πρό πάντων το βάρος με τις γυναίκες. Φαντασθήτε ότι σε δύο-τρεις αισθηματικές σκηνές που γυρίσαμε μαζί, ήταν τόσο άτολμος ώστε περίμενε να τον σπρώξει ο σκηνοθέτης στην αγκαλιά μου!

Στην επόμενη ταινία μου είχα τη τύχη να παίξω με μία ακόμη διασημότητα του Χόλλυγουντ, τον Χάμιλτον Μπόγκαρτ, στο φιλμ «Ο δαίμων της Άφρικης». Οφείλω, λοιπόν, να διακηρύξω ότι ο Μπόγκαρτ είναι ο πιο ευγενικός απ' όλους τους συμπρωταγωνιστές μου. Βέβαια, δεν είναι ούτε νόστιμος καν με τη φυσική ομορφιά που έχει το πρόσωπό του. Παρ' όλα αυτά είναι γλυκομίλητος, προσεκτικός, στις εκφράσεις του και δεν έχει νεύρα και ζαφνικούς θυμούς. Είναι ένας απόλυτα ισορροπημένος άνθρωπος και μεγάλος καλλιτέχνης με τον οποίο ευχαρίστως θα ξαναπαίζα!

Τελειώνω με τον γνωστό σκηνοθέτη και ηθοποιό Βιτόριο ντε Σίκα, με τον οποίον είχα τη τύχη να παίξω στο φιλμ «Ερωτας, ψωμί και φαντασία». Εκτός των άλλων προσόντων του ο ντε Σίκα είναι πολύ βολικός σε όλα και δέχεται κάθε υπόδειξη που θα του κάνουν. Με μεταχειρίστηκαν με μεγάλη καλωσύνη και λεπτότητα και δεν με άφησε να φωτογραφηθώ άσχημα ενώ και καλύτερα εκείνος. Μάλλον το αντίθετο έκανε, φρόντιζε για μένα εις βάρος του εαυτού του!

Αλλά τι τα θέλετε, κατέληξε η όμορφη «Λολό». Έμπρός σε όλους αυτούς τους καλούς συναδέλφους με τους οποίους συνεργάστηκα κατά καιρούς, κυριαρχεί η αγαπημένη μορφή του Μίλκο Σκόφικ, του άνδρα μου. Όλων αυτών τα προσόντα συγκεντρώνονται στο πρόσωπό του. Με τον Μίλκο στο πλευρό μου θα ήθελα πάντα να ερμηνεύω (έρωτικές σκηνές). Είναι τόσο αξιανάπητος!...

Π. ΕΡΒΙΕ

Ο Ντάνιου Καίη

Τα νεώτερα των άσιερων

Συντομες ειδήσεις

Στα στούντιο της «Παραμύθων» τελειώσε προ ημερών το γύρισμα του πρώτου φιλμ που γυρίστηκε με το νέο σύστημα «Βιστάβίζιον». Πρόκειται για ένα έγχρωμο μουσικοχορευτικό έργο που τιτλοφορείται «Λευκά Χριστούγεννα» και στο όνομα πρωταγωνιστούν ο Ντάνιου Καίη, η Ρόζ-Μαρί Κλοούνεφ και ο Μπίνγκ Κρόσμπι.

Η Τζίνα Λολομπριγκίτα, που δεν βρισκόταν ούτε μιά στιγμή μακριά από τον κινηματογράφο, υπερέβη τις Βενετίας — 00 — πέρασε μέσα σε δύο μέρες 3000 αυτογράφους — είναι η πιο καλοπληρωμένη στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου. Εισέπραξε 35 εκατομμύρια λιρέτες για το γύρισμα του τελευταίου της φιλμ «Ψωμί, έρωτας και ζήλεια», που είναι μία συνέχεια της προηγούμενης επιτυχίας της «Ψωμί, έρωτας και φαντασία». Με τα 25 από τα 35 αυτά εκατομμύρια αγόρασε ένα θαυμάσιο κτήμα επί της άρχαιας Άπας δόδο.

Ο Τζαίμης Μέσσον κατέφυγε στο δικαστήριο ζητώντας από δύο έφημερίδες της Αμερικής ένα εκατομμύριο δολάρια για αποζημίωση επειδή δημοσίευσαν ψευδείς ειδήσεις σχετικά με την συζυγική του ζωή.

Η Μόρινα Σίρρερ, η αλησμόνητη πρωταγωνίστρια του φιλμ «Κόκκινα παπούτσια», δήλωσε στο Λονδίνο ότι εγκαταλείπει οριστικά τον κινηματογράφο και τον χορό για να παίζει στο θέατρο. «Θα μπορώ έτσι να αφιερώσω περισσότερο καιρό στον άνδρα μου και στην κορούλα μου», πρόσθεσε η έκκεκτη χορεύτρια.

Ο Μαρσέλ Παγκλιέρο, γνωστός μας από το φιλμ «Το κορίτσι του δρόμου», στο οποίο πρωταγωνιστούσε μαζί με την Σίρρερ Σεντιόρε, έχει γίνει τώρα σκηνοθέτης. Τελειώσε στο Παρίσι το γύρισμα του φιλμ «Ας ντύσουμε τους γυμνούς» με τον Πιέρ Μπρασέρ και την Έλεονώρα Ρόσσι. Ντράγκο και Ετοιμάζεται τώρα να γυρίσει το έργο «Σερί-Μπιμπι» εμπνευσμένο από το διάσημο μυθιστόρημα του Γκαστόν Λερού. Στο νέο του φιλμ θα πρωταγωνιστεί η Σουλθάν Παμπανίνι. Έχει βλεπτε αδυναμία στις Ιταλίδες καλλιτέχνιδες γιατί και ο ίδιος είναι Ιταλικής καταγωγής.

Σε μία συνέντευξη που έδωσε στον ρεπόρτερ ενός μεγάλου αμερικανικού κινηματογραφικού περιοδικού, η Παλέτ Γκοντάρ αφιέρωσε να ενοηθεί πως δεν θα άρνηση να παντρευτεί τον γνωστό συγγραφέα Έρριχ-Μαρία Ρεμάρκ. Ο γάμος αυτός πιστεύεται ότι θα γίνει στο Παρίσι.

Ο Μωρίς Σεβαλιέ άφου δώσει 55 ρεατάλ ο' ένα βέτρο των Ηλυσίων Πεδίων, θ' α-

χίσει υπό την διεύθυνση του Άγριου Νταμάν Μπερέ το γύρισμα του φιλμ «Χωρίς οικογένεια», εμπνευσμένου από το πασίγνωστο μυθιστόρημα του Έκτορ Μαλό.

Τα αισθηματικά προβλήματα δεν βασανίζουν μόνο τους αστέρες του Χόλλυγουντ. Τα ίδια και χειρότερα συμβαίνουν στο Μεξικό. Ο Ραφαέλ Μπαρκέλ, σύζυγος της άραιοτατης Σουλθάν Πινάλ απέδειξε μπροστά στο δικαστήριο πως η γυναίκα του, που γύρισε μαζί με τον Άρτουρο ντε Κόρντοβα το φιλμ «Ο άγνωστος στις σκάλες», επανελάμβανε μαζί με τον παρτενάρ της τις τρυφερές σκηνές του έργου και έξω από τα στούντιο.

Όσο για την Κολούμπια Ντομίνγκες σύζυγο του γνωστού σκηνοθέτου Αιμίλιο Φερνάντεζ, τότε πυρίνα δάκρυα έπειδή ο άνδρας της την εγκατέλειψε γοητευμένος από τα καλά της Μάργαθα Βαλντέζ.

Η Τζά-Τζά Γκαμπόρ γυρίζει στα στούντιο του Δ. Βερολίνου την όπερέτα «Ο χορός των εθνών». Έχει για παρτενάρ τον γνωστό άστέρα του γερμανικού κινηματογράφου Γκέρτ Βαλντέ Κλωντίν Ντυπουί.

Ο Μάριο Λάντζα που αποφάσισε προ μηνός να υποδολήσει σε ασυμπαγή διάταξη με το σκοπό ν' αδυνατίσει και πανηγύρισε προ ημερών το χάσιμο του πρώτου του κιλού, το ξαναβρήκε πάλι στο φαί. Τον είδαν ο' ένα νυχτερινό κέντρο να καταβροχθίζει ένα πατάκι, δύο μπιτς, και αβόθια φρούτα. Ο Μάριο υπέγραψε ένα συμβόλαιο για να γυρίσει ένα φιλμ διαρκείας μισής ώρας για την τηλεόραση, με παρτενάρ την Μπέτε-Τζι Κρέμπελ.

Η Άδα Γκάρντνερ και ο Ισπανός ταχυπόρος Ντομίνγκιν που περνούσαν ένα σωστό μήνα του μέλιτος στις όχθες της λίμνης Ταχόε, κάνουντες τον κόσμο να πιστεύει πως δεν θα' άργουσαν να παντρευτούν, χώρισαν. Ο Λούις Ντομίνγκιν αγαπά τώρα μία άλλη μελαγχρινή γόσσα, ενώ η Άδα δεν αγαπά πια κανένα.

Στο φιλμ «Νανά» η Μαρτίνα Καρόλ θα έχη για συμπρωταγωνιστή της το είδωλο των 15 χρόνων της: τον Σάρλ Μπουαγιέ.

Ο Λώρενς Ο'Λίβιε και η Βίβιαν Λή Έκμαν ένα σύνταμο ταξιδεύουν στην Αμερική για να παρακολουθήσουν στην Αριζόνα το γύρισμα του φιλμ «Οκλαχόμα», που γυρίζεται με το νέο σύστημα «Τόντ-Αδ». Το σύστημα αυτό χρησιμοποιεί ταινία των 65 χιλιοστών μέτρων και δίνει αποτελέσματα που μπορούν να συγκριθούν με το «Σινέμα» ενώ δεν απαιτεί παρά μία μονάχα μηχανή λήψης και προβολής. Ο σερ Λώρενς Ο'Λίβιε εξετάζει τώρα κατά πόσον θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει το σύστημα αυτό για το γύρισμα του νέου του φιλμ «Ριχάρδος ο 11η».

Όταν ρώτησαν την Μαίη Γουέστ πως βρίσκει τη νέα γραμμή που λανσάρει στο Παρίσι ο Χριστιάν Ντιορ εκείνη απάντησε: — Δεν πρόκειται να εξυπηρετήσω παρά μονάχα την Χριστίνα Γιοργενσεν που ήταν κάποτε ανδρας καθώς και δούος, όπως εκείνη, αλλάζουν φύλοι!

Η Μαίριλιν Μονρόε και η Τέρεζ Μαυρ βρίσκουν πως η γραμμή Ντιορ έρχεται σε αντίθεση με την εποχή μας κατά την οποία κι' αυτός ο κινηματογράφος έγινε τριδιάστατος.

Στις 6 Σεπτεμβρίου άρχισε στο Παρίσι το γύρισμα του φιλμ «Οι άνδρες παντρεύονται τις μελαχρινές». Το φιλμ αυτό είναι μία συνέχεια του περσινού «Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθείς» θα είναι δε έγχρωμο και θα γυριστή με το σύστημα «Σινεμακόπ». Πρωταγωνιστούν η Τζέην Ράσελ, η Τζήν Κραίην και ο Τζών Λάντ.

Ο Ζωρζ Γκεταρπ τελειώσε το γύρισμα της όπερέτας «Βαρώνος Ατσιγγανός» με παρτενάρ την Μάονκιτ Σάαντ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η εύτυχία του υπαίθρου

(Εκείνος κι' Εκείνη έχουνε χαθή, νύχτα, σε κάποιο πευκόφυτο κρσπεδο της Άττικής. Οι ηχοί της Αθήνας έχουνε πνιγεί εκεί, προς τον νοτιά. Έδω, η εξοχή έχει αγκαλιάσει το σύμπαν μέσ' στην μυρωμένη της σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ (σφίγγεται κοντά του): Φοβάμαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειστικά, σιγά, ενώ την αγκαλιάζει): Τί φοβάσαι; Έδω είμαστε στο σπίτι μας...

ΕΚΕΙΝΗ (δειλά): Έμένα το σπίτι μου είναι στους Αέρηδες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αξιοματικά, με φανατισμό): Λάθος! Το σπίτι καθενός γνησίον ανθρώπου, είναι η φύσις, το υπαίθρου, η έσοχή... Από κει ξεκίνησε ο άνθρωπος άκριος κι' ολοζώντανος, για να καταλήξει σήμερα λυμφατικό και κιτριναίριο άνθρωπάκι, μέσα στις ανήλιες τρύπες του λεγομένου πολιτισμού που ονομάζονται σπίτια...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα προτιμούσες να κατοικούσαμε στην κορή κάποιος Λεύκας του Χαλαντριού ή κανενός πλάτανου της Κηφισιάς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πεποίθηση): Άσφαλός! Εκεί θα είχα ένα σωρό κέρδη και καμιά ζημία... Δεν θα διάβαζα έφημερίδες, θ' αγνοούσα το ΝΑΤΟ και την πιθανή συμμετοχή της Γερμανίας

ο' αυτό, δεν θα με κυνήγαγε ο ράφτης μου για τα λεφτά που του χρωστάω — δε θα είχα, άλλωστε, καμιά ανάγκη από κοστούμι, αφού θα μούφτανε μία σκέτη προβιά... — δεν θα με ζαλίζανε τα αυτοκίνητα, οι νότες της Σουσουράδας και οι ευώδιες των υπονόμων!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και τί θατρώγες; ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθε τι που προσφέρει η φύσις: φρούτα, μέλι, κυνήγι, γάλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς θα τ' αγοράζες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άπλοστα, δεν θα τ' αγοράζα: θα τάπαιρνα μόνος μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Θα τ'άκλεδες δηλαδή. Θα σε πηγαίνανε τότε μέσα, και θαχανες έτσι τη λεύκα του Χαλαντριού και τον πλάτανο της Κηφισιάς, για να κερδίσεις το πολύ λίγο ποιητικό υπόγειο ενός κρατητηρίου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αγανακτισμένος): Μη μου καταστρέφεις το όνειρό μου με πεζότητες! Ξέρω, δλ' αυτά που λέω, που ονειρεύομαι, εν' αδύνατο να συμβούν. Ο άνθρωπος έχει καταστρέψει με τα χέρια του την εύτυχία του: κι' η εύτυχία του είναι το υπαίθρου... Όταν ιδίως έχεις το εξάισιο πρόνομο νασαι κάποιος αυτός του ασύγκριτου παραδείσου που λέγεται Άττική, το υπαίθρου είναι χίλιες φορές πιο θαύμα από το θαύμα, πιο όνειρο από το όνειρο!

ΕΚΕΙΝΗ: Έγω φοβάμαι στην έρημια... Άν βγή κανένας λύκος;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πεποίθηση): Δεν υπάρχουνε λύκοι στην Άτ-

τική — έκτος από μερικούς που είναι εγκατεστημένοι στην Αθήνα!... Στην Αττική υπάρχουν πουλιά που ψάλλουν στον κρυστάλλινο αέρα τον έρωτα, υπάρχουν Αμαδρυάδες και Δρυάδες που αυτοθαυμάζονται με φιλαρέσκεια μέσ' στους δλοκάθαρους καθρέφτες του Κηφισού. Υπάρχουν Πάνες που παίζουν στους αλύλους τους τα μελωδικότερα αυτοσχεδιασμάτα του έρωτος και Νύμφες που γοητεύονται από το άκουσμα κι' ετοιμάζονται να πέσουν στις δασύτριχες άγκαλιές τους υπάρχουν κουμαρίες και θυμάρια και σκίνα, που κρύβουνε καθένα τους κι' από ένα ζευγάρι, κι' από ένα άγκαλίσμα, κι' υπάρχει από ψηλά το άστροφωτισμένο σύμπαν, που άπενεζι με ζήλεια σ' αυτή την εύλογημένη γωνία της Γης, κι' έτσι, από στιγμή σε στιγμή, κάποιο άστρο το σκάει από το έπουράνιο κοπάδι, γλυστράει σαν άσημνη δροσοσταλίδα, κι' έρχεται να πέσει στην άνοιγμένη από κέται τον καταπράσινη άγκαλιά της Αττικής...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι φυσιολάτρης, βλέπω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό άνακάλυψα μόλις άπόψε... Κι' αυτό γιατί μόλις άπόψε άνοιξα τα μάτια μου σ' έναν καινούργιο κόσμο, άγνωστον ως τώρα κι' άπρόσιτο... Τόσον καιρό, τόσες μέρες τώρα και τόσες νύχτες, μου κλεινανε την πραγματική όμορφιά ένα σωρό πεζότητες: Τό γραφέλι τό πρωί, ή ούρα τό τραύ τό μεσημέρι, τό σινεμαδάκι τό βράδυ με την Τζίνα Λολομπριγκίτα, την Γκρήν Γκάρσον, τον Γουάιτερ Πίτςον, και τις λοιπές όμιλοσες και ήχητικές άηδίες... Άπόψε άνακάλυψα την όμορφιά, σαν ένας καινούργιος Χριστόφορος Κολόμβος, στα βάθη τό άκαυού τόσής ρουτίνας!... Είμαι εύτυχισμένος γιατί τη ζύωσα και δυστυχισμένος γιατί τόσον καιρό τη στερήθηκα...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ή όμορφιά αυτή ποιά είναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σου τόπα: Είναι ή Αττική!

ΕΚΕΙΝΗ: Άρχίζω να τη ζηλεύω, ξέρεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να τη ζηλεύεις!...

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά: τόσες άρες μιλάς γι' αυτήν όλοένα, και καθόλου γιά μένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Την άγκαλιάζει πιό δυνατά): Γιά σένα; Μά έσύ άπόψε, έδώ, είσαι στό στοιχείο σου! Άυσε τά μαλλιά σου, πέταξε τό άντιποιητικό φόρεμά σου από έβερκλεϊζ, φορεσε κατάσαρκα τις άχτίτες τό φεγγαριού γιά διάφανο πέπλο, κι' έλα σά γοητευτική Νύμφη τό δάσους στην άγκαλιά μου!...

(Εκείνη τόν ύπακούει κατά γράμμα. Και τό μυρωμένο σκοτάδι τούς τυλίγει όλόγυρα, σαν μαλακό, διακριτικό βελούδο...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΘ

Θ Μουσουλίνι στην εδένη

Την έποχή που ό Μουσουλίνι είχε έπιβληθή σε όλόκληρη την Ιταλία, ό Ιταλός δικτάτωρ αναγκάσθηκε να παραμείνη κάποτε σε μία μικρή πόλι έξ αίτίας μιάς βλάβης τό αυτοκινήτου του. Γιά να περάσει, λοιπόν, την ώρα του, πήγε σ' έναν κινηματογράφο. Εκεί, μόλις φάνηκε στην όθον ή σιλουέττα του, όλοι ό θεαταί σηκώθηκαν όρθιοι. Ο Μουσουλίνι όμως έμεινε άκίνητος στή θέσι του. Ο διευθυντής τό κινηματογράφου τότε τον πλησίασε, τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο και τό ψιθύρισε στό αυτί:

— Έχω κι' έγώ την ίδια γνώμη με σένα, αλλά θα είμαι καλύτερα γιά σένα άσφάλειά σου να σηκωθείς!...

ΘΘ

Θ Μουσουλίνι στην εδένη

Την έποχή που ό Μουσουλίνι είχε έπιβληθή σε όλόκληρη την Ιταλία, ό Ιταλός δικτάτωρ αναγκάσθηκε να παραμείνη κάποτε σε μία μικρή πόλι έξ αίτίας μιάς βλάβης τό αυτοκινήτου του. Γιά να περάσει, λοιπόν, την ώρα του, πήγε σ' έναν κινηματογράφο. Εκεί, μόλις φάνηκε στην όθον ή σιλουέττα του, όλοι ό θεαταί σηκώθηκαν όρθιοι. Ο Μουσουλίνι όμως έμεινε άκίνητος στή θέσι του. Ο διευθυντής τό κινηματογράφου τότε τον πλησίασε, τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο και τό ψιθύρισε στό αυτί:

— Έχω κι' έγώ την ίδια γνώμη με σένα, αλλά θα είμαι καλύτερα γιά σένα άσφάλειά σου να σηκωθείς!...

ΘΘ

Θ Μουσουλίνι στην εδένη

Την έποχή που ό Μουσουλίνι είχε έπιβληθή σε όλόκληρη την Ιταλία, ό Ιταλός δικτάτωρ αναγκάσθηκε να παραμείνη κάποτε σε μία μικρή πόλι έξ αίτίας μιάς βλάβης τό αυτοκινήτου του. Γιά να περάσει, λοιπόν, την ώρα του, πήγε σ' έναν κινηματογράφο. Εκεί, μόλις φάνηκε στην όθον ή σιλουέττα του, όλοι ό θεαταί σηκώθηκαν όρθιοι. Ο Μουσουλίνι όμως έμεινε άκίνητος στή θέσι του. Ο διευθυντής τό κινηματογράφου τότε τον πλησίασε, τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο και τό ψιθύρισε στό αυτί:

— Έχω κι' έγώ την ίδια γνώμη με σένα, αλλά θα είμαι καλύτερα γιά σένα άσφάλειά σου να σηκωθείς!...

ΘΘ

Θ Μουσουλίνι στην εδένη

Την έποχή που ό Μουσουλίνι είχε έπιβληθή σε όλόκληρη την Ιταλία, ό Ιταλός δικτάτωρ αναγκάσθηκε να παραμείνη κάποτε σε μία μικρή πόλι έξ αίτίας μιάς βλάβης τό αυτοκινήτου του. Γιά να περάσει, λοιπόν, την ώρα του, πήγε σ' έναν κινηματογράφο. Εκεί, μόλις φάνηκε στην όθον ή σιλουέττα του, όλοι ό θεαταί σηκώθηκαν όρθιοι. Ο Μουσουλίνι όμως έμεινε άκίνητος στή θέσι του. Ο διευθυντής τό κινηματογράφου τότε τον πλησίασε, τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο και τό ψιθύρισε στό αυτί:

— Έχω κι' έγώ την ίδια γνώμη με σένα, αλλά θα είμαι καλύτερα γιά σένα άσφάλειά σου να σηκωθείς!...

ΘΘ

Θ Μουσουλίνι στην εδένη

Την έποχή που ό Μουσουλίνι είχε έπιβληθή σε όλόκληρη την Ιταλία, ό Ιταλός δικτάτωρ αναγκάσθηκε να παραμείνη κάποτε σε μία μικρή πόλι έξ αίτίας μιάς βλάβης τό αυτοκινήτου του. Γιά να περάσει, λοιπόν, την ώρα του, πήγε σ' έναν κινηματογράφο. Εκεί, μόλις φάνηκε στην όθον ή σιλουέττα του, όλοι ό θεαταί σηκώθηκαν όρθιοι. Ο Μουσουλίνι όμως έμεινε άκίνητος στή θέσι του. Ο διευθυντής τό κινηματογράφου τότε τον πλησίασε, τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο και τό ψιθύρισε στό αυτί:

— Έχω κι' έγώ την ίδια γνώμη με σένα, αλλά θα είμαι καλύτερα γιά σένα άσφάλειά σου να σηκωθείς!...

Έπίκαιροι σίχοι

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Μιά κυρία Εύδοκία και κακή Μυτιληναία, βοηθούμενη άπ' τόν φίλον της καρδιάς της γενναία (ναία), τού συζύγου της, τού Ψύλλου, τού έπηρε το κεφάλι κι' έν άνθρωπος... ευδοκία μ' όλ' αυτά σου λέν (οι άλλοι!)

*

Όχι μόνον ευδοκία τέτοια σύζυγος δεν είναι, μ' αντίθετως σ' αναμένουν όδυμοί, κλαυθμοί κι' ό- (δύνα!)

Προκειμένου, δέ, φτωχέ μου, να σε κλάψουν οι (φίλοι)

κι' έπ' μνήσε να θρηνησαι, παρακάλα, νύχτα-μέρα, να σου λείπη τέτοιο θήλυ και στόν κόρφο του, που λένε... (φύλλος να (μην είσαι!)

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Παρεκτός από τό μουσι και την πλουσία του κόμη, ό πασίγνωστος ό Σίμος κι' ένα τζιπ είχε άκόμη! Μά τό τζιπ αυτό, που λέτε, με τού Σίμου την αν- (τρεσσα,

συνελήφθη τις προάλλες... χειροπέδες νάχη μέσα! (παιδες

*

φυσικά, κατόπιν τούτου, συμπεραίνει, πως ό Σίμος την τρελλάρα του έπηρε ν' αποδείξη επισήμως! Ήγουν πήγε να μάς δώσει μίαν αποδείξη τρανή, πως την «ψώνισαν» άγρίως τού συλλόγου του οι (παιδες

και γιά... δέσιμο πως είναι, όχι μόνον με σκρίνι, αλλά και με... χειροπέδες!

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΣΟΦΙΑ...

Έπειδή της πρωτεύουσας ή λαμπρά συγκοινωνία διαθέτει τροχοφόρων κι' όχημάτων άφθονία, βρήκαν οι άρμόδιοι μας παρευθς την ευκαιρία στούς «νεμρώδ» να διαθέσουν... ειδικά λεωφορεία!

*

Ειδικά όχημάτα των θάχουν μέχρι τόν Όκτώβρη και τό «μυθούσι» του ό κόσμος άς σκατώνεται να (τώρα,

στις ούρες του και στις στάσεις ώρες όρθιος άς (στέκη

και μιά θέσι στούς όρθιους να ζητά με τό... τουφέκι. Τέλος, χωρίς τίς τά μέτρα μερικων σοφών κυριών, οι άστοι άς γίνουν όλοι κυνηγοί... λεωφορείων!

ΥΨΗΛΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ

Πρόξενός μας ευπατρίδης και λαμπρός άνθρ έξ (άλλου,

άπεφάσισε να γίνη ως και... «πρόξενος σκανδάλου». Άπλάσθ στόν έαυτό του είπε πρό τίνος: «Αθανί και στό χρέμα σειομοπληκτων βάλε χέρι με τό... (γαντί!»)

*

Τά εκατομμυριάκια, τά διακόσια και σαράντα, σούβρει, λοιπόν, τά πήρε και τά σπείραζε στή (μπάντα...

Και με κάτι τέτοιες πράξεις, να μην πούμε ματαράγκες, τρέχα σν να ενισχύς τών έράνων τις εισπράξεις και, σειομοπληκτέ μου, καθού και περιμένε... πα- (ράγκες!

ΚΡΙΜΑΣ Τ' ΟΝΟΜΑ

Φαμελιάρης έλεγονταν (από έρωτα φλεγονταν

για μιά νέα, που ζητούσε να την κάνη άμέσως (ταίρι

και να ζήσουν σάν... πιστούνια και οι δύο στό... (Περιοτέρι!

ΧΡΥΣΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Χρυσόχορδιον άριστον κρατούσε στήν Αθήνα, άλλ' ώδηγούσε μόνος του κι' ώραία λιμουζίνα κι' ως όδηγος άδέξιος, μ' έλάχιστα μαθήματα, έντός λεπτού εξαπλώσε τά τέσσερα του όυματα!

*

Τους άμυηπούτους δηλαδή έθερίζεν άθρόως, αυτός ό άσυνείδητος... μεγαλο-χρυσόχορς, που τας όδους διερχόζεν έν είδει άστραφής και «να σωφέρ να μάλαμα», μπορείς γι' αυτόν να (πήσι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Μην είστε σκλάβος ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ ΣΑΣ

Οι κίνδυνοι που άπειλούν την καρδιά σας

Ο άριθμος τών ανθρώπων που ύποφέρουν από την καρδιά τους γίνεται όλοένα και μεγαλύτερος στις ημέρες μας. Τό δέξιοσμεϊωτό δέ είναι ότι οι καρδιοπάθειες παρατηρούνται κυρίως σ' εκείνους που έρ- γάζονται πολύ και με άκανονίο ρυθμό, όπως είναι οι έπιχειρημα- τιαί, οι διαγινόμενοι κλπ. Οι για- τροι κι' οι ψυχολόγοι συμφωνούν σήμερα στό ότι δεν υπάρχει μεγα- λύτερος κίνδυνος γιά την υγεία μας από τό να εργαζόμαστε πε- ρισσότερο από τό κανονικό. Άρ- γα ή γρήγορα, μάς λένε, θα πλη- ρώσωμε τό λογαριασμό.

Η καρτάρρευσι επέρχεται συνή- θως άπότομα, από τη μιά μέρα στην άλλη. Άλλ' όχι τόσον άπότομα, έ- στε να μην είναι δυνατόν ν' αντι- ληφθούμε από πριν τόν κίνδυνο που μάς άπειλεί. Σχετικά με τό ζή- τημα αυτό, ό δόκτωρ Τσαϊνζ Τσάρ- τριλ, που έχει ειδικευθή στίς πα- θήσεις της καρδιάς, συνιστά στούς ρισκότερους που κινδυνεύουν πολύ να ύποβάλουν στόν έαυτό τους τις κατωτέρω δώδεκα έρωτήσεις και να προσπαθήσουν ν' απαντήσουν σ' αυτές με άπόλυτη ειλικρίνεια:

1) Σας συμβαίνει συχνά, προκει- μένου γι' αυτό ή εκείνο τό ζήτη- μα, να δείχνετε μιά έπιμονή που δεν δικαιολογείται;

2) Μεγαλοποιείτε τά έμπόδια, που συναντάτε στό δρόμο σας και βγάζετε τό συμπέρασμα ότι ή μοί- ρα σας καταδικάσει;

3) Τά χάνετε όταν μιά ύπόθεσι σας δεν πάρη τό δρόμο που έπι- θυμώσατε;

4) Σας συμβαίνει συχνά, ανάμε- σα στίς χίλιες ύποθέσεις που έχετε στό μυαλό σας, να ξεχνάτε τη ση- μαντικώτερη;

5) Σε κάθε ζήτημα προσπαθείτε να φτάσετε άμέσως στό συμπέ- ρασμα;

6) Οι συννομιληταί σας σάς ζη- τούν να επαναλάβετε τό λόγια που είπατε, γιατί, από τη βιασύνη σας, δεν μπόρεσαν να σάς καταλάβουν;

7) Σας συμβαίνει συχνά να κά- νετε την παρατήρησι ότι μιλάτε δυ- νατά και σε βίαιο τόνο;

8) Προσπαθείτε ν' αντιμετώπισε- τε πολλά ζητήματα ταυτόχρονα;

9) Πολλά πράγματα που σας ά- πασχολούσαν πριν, έχουν πάψει ά- πό καιρό να έχουν ένδιαφέρον γιά σας;

10) Ότιάνετε κατά πρότιμιν δ- νεϊρα τεράστια και άδύνατα να πραγματοποιηθούν;

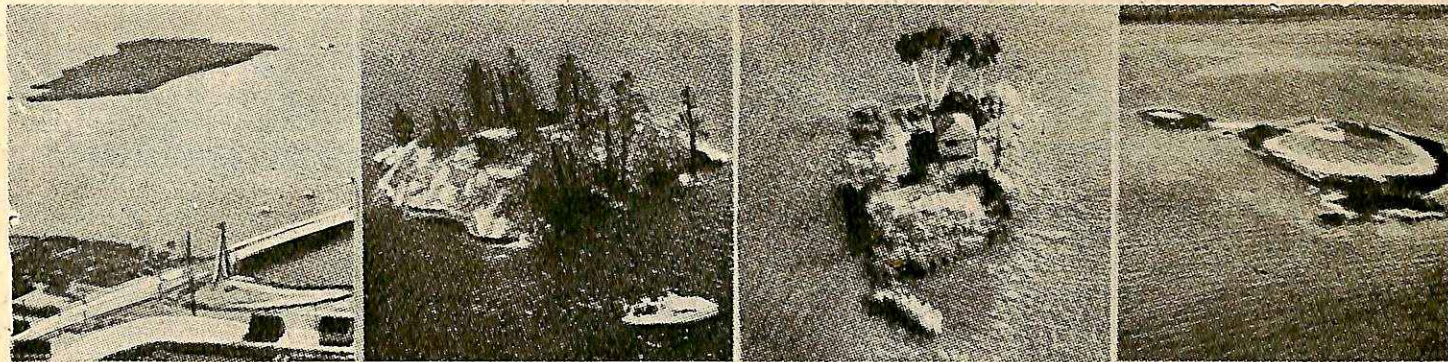
11) Σας είναι άδύνατον να μεί- νετε στό κρεβάτι σας άν τυχόν ή ζυγνήσετε πριν από την κανονική σας ώρα;

12) Σας είναι άδύνατον έπίσης να μείνετε στό τραπέζι μόλις τε- λειώσετε τό φαγητό σας;

Αν ναι προσέξτε! Η μοίρα σίτημη δεν βρίσκεται ίσως μακριά. Αν αλλάξετε, όμως, τρόπο ζωής, είναι δυνατόν να την έπιβραδύνε- τε ή και να την άποφύγετε τελείως.

Πρό πάντος, πρέπει να πάψετε να είσαστε σκλάβος τού ρολογιού σας. Ο χρόνος είναι, βεβαία, πό- λυτιμος. Άλλά κι' ή υγεία πολύ- τιμότερη.

Ο δόκτωρ Τσάρτριλ δίνει έπίσης τις ακόλουθες συμβουλές: 1) Χειμώνα καλοκαίρι πρέπει ν' άφιερώσετε μισή ή μιά ώρα γιά να κοιμηθήτε τό μεσημέρι, ιδίως άν έ- χετε ξεπεράσει τά σαράντα. 2) Πρέπει άπαραίτητως να πέ- φτετε στό κρεβάτι. Τό έαπλωμα στό κρεβάτι, άκόμη κι' άν δεν κοιμηθήτε, άντιστοιχεί στά 80% έ- νος πραγματικού ύπνου. 3) Πρέπει ν' άποφύγετε με κά- θε τρόπο τη νευρική υπερδιέγερσι. 4) Δεν είναι σωστό ότε όποιος εργαζεται σε κατώτερα όργανα έρ- γάζεσθ έπιδείξει περισσότερο. Τό αν- σως άποδίδει περισσότερο. Τό αν- σως είναι σωστό. Άποδίδουμε πε- ρισσότερο όταν τα νευρα μας βρί- σκονται σε ήρεμία. 5) Οι διασκεδάσεις δεν είναι ό καλύτερος τρόπος άναπαύσεως. Έ- νας περίπατος στήν έξοχή, χωρίς μάταιες έγνοιες στό κεφάλι, θα σας ώφελήσει περισσότερο.

Ίδεώδες γιά ψάρεμα είναι τό νησάκι αυτό, στό Νιού Τζέρσεϊ. Και πάμφθινο: 150 δολάρια ό- λο - όλο.

Με 300 δολάρια, τό νησάκι αυτό στή Μινεζότα είναι στή διάθεσι εκείνου που θα θέληση να τό ά- γοράση.

Τό μικρό νησί Φάνγκ, με την μι- κρή βίλλα του, που είναι έφωδια- σμένη με όλα τά ανέργα της ψα- ρικής, στοιχίζει 2.000 δολάρια.

Τό ρωμαντικό νησάκι Πάμπκιν με τη μικρή βίλλα και τό έπι- πλωμένο σπιτί των έννέα δωμά- τίων, στοιχίζει 8.500 δολάρια.

ΝΗΣΙΑ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, Οί παράξενοι Ροβινσώνες της εποχής μας, και πολλοί και συχνά παράξε- νοι.

Τού, έχοντας βαρεθή τά άγαθά τού πολιτισμού, βρίσκουν προτιμώτερο να ζουν μα- μακριά από τις πόλεις και τις άνέσεις τους — που γιά κείνους άποτελούν ένοχλήσεις. Ίδεώδης τόπος, σε παρόμοιες πε- ριπτώσεις, είναι ένα ήσυχο νησάκι, μικρό ή μεγάλο, χωρίς πολλούς κατοίκους — πολύ συχνά μάλιστα χωρίς καθόλου κατοίκους.

Δεν είναι λίγοι εκείνοι που άκολουθούν αυτή την τακτική. Αυτό τούλάχιστον τό συμπέρασμα βγαίνει από τις άγγελίες, που δη- μοσιεύονται τακτικά στίς άμερικανικές έφημερίδες και τά περιοδικά. Σύμφωνα με τις άγγελίες αυτές, υπάρχουν πάμπολλα νησάκια στίς θάλασσες, τούς μεγάλους ποταμούς και τις λίμνες της Α- μερικής, στή διάθεσι όποιοδήποτε που θα ήθελε να τά άγοράση ή να τά νοικιάση.

Τά περισσότερα από αυτά, δεν είναι μεγάλα, συχνά δέ, περιο- ρίζονται σε ένα-δύο στρέμματα γής, που τόν χειμώνα σκεπάζον- ται με νερό.

Ακριβώς γι' αυτό τό λόγο, όμως, οι τιμές τους δεν είναι ύψη- λές. Σύμφωνα με μιά τελευταία άγγελία άμερικανικής έφημερίδας, μπορεί κανείς ν' άγοράση ένα μικρό νησάκι που ή έκτασις του εί- ναι αρκετά στρέμματα, μόνο με 150 δολάρια. «Πολύ φθινότερα από ένα οικόπεδο», προσθέτει ή άγγελία αυτή.

Τό ξερονήσι αυτό — που πρός τό παρόν δεν έχει όνομα — βρίσκεται σε πολύ μικρή άπόστασι από τις ά- κτές τού Νιού Τζέρσεϊ και είναι ή- δεώδης τόπος γιά ψάρεμα. Τό χει- μώνα καλύπτεται όλόκληρο από νε- ρό, που φθάνει ώρισμένες φορές τά 20 εκατοστά. Ο ιδιοκτήτης του, που όπως φαίνεται δεν θ' άργήση να βρε- θή, θα είναι ύποχρεωμένος να ζή εκεί μόνο τό καλοκαίρι. Έκτος άν άποφασίση να χτίση τό σπιτί του πάνω σε πασσάλους.

Ένα άλλο νησάκι, είκοσι μόλις μέτρα έξω από τόν κόλπο Πένονμπ- σκοτ, άποτελεί ένα πρώτης τάξεως ρωμαντικό καταφύγιο και είναι κα- τοικήσιμο σε όλη τη διάρκεια τού χρόνου. Πάνω στά όκτώ στρέμματα του, είναι χτισμένη έδώ και 100 χρό- νια μιά μικρή βίλλα και δίπλα της ένα σπιτί με έννέα δωμάτια, έπι- πλωμένα στήν έντέλεια. Η τιμή του, μαζί με τό σπιτί και τά έπιπλα, εί- ναι 8.500 δολάρια.

Υπάρχουν όμως χιλιάδες άλλα νησιά — μικρά, μεγάλα, ξερονήσια, άλλα γεμάτα βλάστησι, κοντά στόν κόσμο ή σε άπόστασι πολλών μι- λίων από κατοικήσιμες περιοχές. Σε πολλά άπ' αυτά, είναι χτισμένα σπι- τία, από τούς προηγούμενους ιδιο- κήτες τους.

Οι άγοράσταί τών νησιών αυτών δεν είναι σπανίοι, άν κρίνουμε από τά πάμπολλα νησιά που κατοικούν- ται σήμερα από τούς σύγχρονους Ροβινσώνες — άλλα γιά μερικούς μήνες τό καλοκαίρι και την άνοιξι και άλλα σ' όλη τη διάρκεια τού χρόνου.

Οι λόγοι που κάνουν τούς ανθρώ- πους να καταφεύγουν στά νησιά, εί- ναι τρεις: 1) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους, 2) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους, 3) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους.

Οι λόγοι που κάνουν τούς ανθρώ- πους να καταφεύγουν στά νησιά, εί- ναι τρεις: 1) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους, 2) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους, 3) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους.

Οι λόγοι που κάνουν τούς ανθρώ- πους να καταφεύγουν στά νησιά, εί- ναι τρεις: 1) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους, 2) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους, 3) Η έπιθυμία να ζή μακριά από τούς ανθρώπους.

Ο Τζων και ή Μπάρμπαρα Κλάουντ, ένα νεαρό ζευγάρι από τη Βοστώνη, άγόρασαν πριν από έξη χρόνια ένα νησί από 32 στρέμ- ματα στό Μαϊν, έπειδή είχαν έναν πύθκο στόν όποιον τρέφουν έξαιρετική άδυναμία και ήθελαν να τού προσφέρουν ένα μέρος γιά να κυκλοφορή έλεύθερος.

Με τό ιδιόκτητο ύδρονάλο τους, λοιπόν, διανύουν την άπόστασι που χωρίζει τό σπιτί τους από τό ιδιόκτητο νησάκι τους, μέσα σε μιά ώρα μόνον.

Όταν, όμως, πήγαν γιά πρώτη φορά εκεί, έμαθαν ότι οι πί- θκοι μπορούν να κολυμπήσουν και ότι ύπρχε ό φόβος να στε- ρηθούν τό άγαπημένο τους ζωό. Τις περισσότερες ώρες, λοιπόν, που βρίσκονται στό νησί τους, τόν κλείνουν σε ένα κλουδί γιά να μη τυχόν «διαλέξη την έλευθερία».

Ένας άλλος ιδιόρρυθμος Άμερικανός, ό δόκτωρ Πρέστον Μπράντλεϋ από τό Σικάγο, άγόρασε σε φθηνή τιμή ένα νησάκι στή λίμνη Βερμιλιον της Μινεζότα.

Έκεί πάνω, έχει φτιάξει αρκετά δωμάτια με άτμόλουτρα και μιά εξέδρα. Οι γείτονες του ξέρουν, ότι, όταν φανή άτμός από τό σπιτάκι τού δόκτορος Μπράντλεϋ, μπορούν να πάν εκεί και να κάνουν δωρεάν ένα θαμνάσιο άτμόλουτρο.

Ένα άλλο ζευγάρι Άμερικανών, ό Έντουαρντ Σάϊζλαντ και ή σύζυ- γός του, άγόρασαν τό 1950 ένα μι- κροσκοπικό νησάκι, στή μέση τού ποταμού Σαιν Λώρενς, με σκοπό να ζήσουν μακριά από όλους και από όλα.

Τό νησάκι τους είναι τόσο μι- κρό, ώστε τό σπιτί που έχτισαν, κα- ταλαμβάνει όλόκληρη την έκτασι τού νησιού.

Πάνω σ' έναν μικρό βράχο, που σκεπάζεται σχεδόν από τό νερό, βυ- ζουν τις πολυθρόνες τους και πε- ρινούν τόν καιρό τους φάροντας από την πρωτότυπη βεράντα τους, συζη- τώντας, παίζοντας χαρτιά ή διαβα- ζοντας.

Δεν κατόρθωσαν όμως να βρουν ά- πόλυτη ήσυχία, γιατί οι διάφοροι τουρίστες, βλέποντας τό ιδιόρρυθμο σπιτάκι τους, που φαίνεται σαν να είναι χτισμένο πάνω στό νερό, τούς έπισκεπτόνται τακτικά στό έρημητή- ριό τους.

Οι μόνες έπαφές τού ζεύγους Σάϊ- ζλαντ με τόν άλλον κόσμο, είναι οι τουρίστες αυτοί, καθώς έπίσης κι' ό- ταν πηγαίνουν στην πλησιέστερη πό- λι γιά να κάνουν τις προμήθειές τους.

Γιά κείνους, τέλος, που δεν έχουν τη δυνατότητα να άγοράσουν όλόκληρο νησί, υπάρχουν άλλα που μπο- ρούν να τά νοικιάσουν με λίγα χρή- ματα, όπως π. χ. δύο μικρά νη- σάκια στίς άκτές της Βορείου Κα- ρολίνας.

Τό νοίκι τους, γιά έναν όλόκληρο χρόνο, είναι μόνον ένα ένάμισι και δύο δολάρια.

Οι Σούλλιβαν έτοιμάζουν τά δίχτυα τους γιά τό ψάρεμα. Τά ψάρια άποτελούν τη βασική τροφή τους, στό ιδιόκτητο νησάκι τους.

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο δούκας της Άγκουλέμης ἀναφέρει πάλιν μία μικρή νέα, τη Βιολέττα, που την κρατάει στην εξουσία του ο τοιγυράνος Μπελγκοντέρε. Άλλα για την ίδια νέα αισθάνεται ένα βίαιο πάθος κι' ο δούκας της Γκιζης. Ο τελευταίος πείθει τον Μπελγκοντέρε, με την υπόσχεση μιας γενναίας αμοιβής, να του παραδώσει τη Βιολέττα. Άλλ' η φαντασία που προσπαθεί να κλημ τον δούκα της Γκιζης βασιλική της Γαλλίας, για να γίνει κι' αυτή βασίλισσα στο πλευρό του, επηρεάζεται και, χωρίς σε μια παρεξήγηση, ματαιώνει τα σχέδιά του. Ο Μπελγκοντέρε πρόκειται τώρα να οδηγήσει τη Βιολέττα σ' ένα μυστηριώδες σπήντι, κοντά στο Τέμπλο, που ανήκει στη πριγκίπισσα Φαύστα.

5ον Άλλ' ο συνταγματάρχης δεν ταράχτηκε απ' αυτή την απειλή. Αύθεντα, είπε, απευθυνόμενος στον δούκα της Γκιζης, παραδίδωμαι στην Ίερη Καθολική Σύμμαχια. Έλθετε, βγήτε από τις γραμμές!

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκε μία ήχηρη νεανική φωνή: Προδότη, παραδίδοσαι σ' έναν προδότη!

Ο Έρρίκος της Γκιζης μισοτραβήξε το ξίφος του και γύρισε για να δει ποιος ήταν ο άναυδος που είχε πει αυτές τις λέξεις.

Είδε τότε ένα νέο, που είχε παραμερίσει με μία περιφρονητική κίνηση τον συνταγματάρχη του Έλβετων κι' έτρεχε προς το μέρος του.

— Έρρίκο της Λωρραίνης, δολοφόνε του πατέρα μου και δυο φορές προδότη, είπα τότε αυτός ο νέος, εγώ ο Κάρολος της Άγκουλέμης, γιος του βασιλικού Καρόλου 9ου, σε προκαλώ σε κανονική μονομαχία και αφήνω σε σένα να διαλέξεις την ώρα, την ημέρα και τον τόπο.

Την ίδια στιγμή, είκοσι εὐπατρίδαι ξεγαλάν τα χεῖριδιά τους κι' ετοίμασθησαν να ριχτούν πάνω στον Κάρολο. Άλλ' ο Έρρίκος της Γκιζης τους συγκράτησε με μία κίνηση του χεριού του. Ανέναντι με δύσκολια. Λευκοί άφροί έβγαίνουν από το στόμα του. Προτού παραδώσει τον αντίπαλό του στα δολοφονικά πλήγματα των ανθρώντων του, αναβόησε μία προσβλητική λέξη, που θα ήταν σαν απάντησή στα καφτερὰ λόγια του νέου.

— Γιε το Καρόλου, δέχομαι την πρόκλησή σου, είπε τέλος. Άλλ' έπειδη η ανανδρεία είναι κληρονομική στην οικογένειά σου και φοβάμαι, ότι θα προσπαθήσεις να φυγής, νομίζω πως είναι καλύτερο να σε φυλάξω μ' όλη την απαιτούμενη προσοχή ως την ημέρα που εγώ, ο Έρρίκος της Γκιζης...

— Ο άνθρωπος που δέχτηκε ένα ράπισμα στο πρόσωπο! ακούστηκε μία φωνή. Ήταν ο Παρνταγιάν. Καταλάβαινε, ότι ο δούκας της Γκιζης θα πρόσταζε τους ανθρώπους του να πιάσουν τον Κάρολο της Άγκουλέμης και γι' αυτό βιάστηκε να επέμβει.

— Την ημέρα που δολοφονήσατε τον νουάρχο ντε Κολινύ, συνέχισε, καθώς ήσαστε έτοιμοι να κλωστήσετε με το πόδι σας το πτώμα, ένα χέρι σας έδωσε ένα δυνατό ράπισμα στο πρόσωπο. Έγώ ήμουν αυτός που σας χαστούκισε!

— Εσύ! ούρλιαξε ο δούκας της Γκιζης. Πιάστε τους αμέσως και τους δυο! Τους θέλω ζωντανούς!

Ο συνταγματάρχης των Έλβετων απλώσε πρώτος το χέρι του πάνω στον άμο του Καρόλου της Άγκουλέμης. Άλλα την ίδια στιγμή, σωριάστηκε στο χώμα σαν άψυχη μάσα. Ο Παρνταγιάν είχε βγάλει το ξίφος του και, πιάνοντας το από το κάτω μέρος, του είχε σπάσει με τη λαβή το κράνιο. Ο Ιππότης άρπαξε κατόπιν τον νεαρό δούκα και τον τραβήξε μαζί του προς το μέρος των φρουρών, που έστεκαν άμ-

λητοι κι' αναποφάσιστοι μερικά μέτρα πιο πέρα.

Άλλ' οι ακόλουθοι του δούκα της Γκιζης άρμησαν αμέσως προς τα εκεί. Στο μεταξύ, στρατευματα πιστά στην Ίερη Σύμμαχια, ξεπρόβαλλαν από τους γειτονικούς δρόμους.

Ο Κριγιόν ήταν έτοιμος να διατάξει τους στρατιώτες του να διαιρεθούν σε ομάδες και να προπαρασκευασθούν σε άμυνα.

Άλλ' ο Παρνταγιάν είχε μία μεγαλειώδη έμπνευση.

— Σαλπικιτά! φώναξε. Σαλπίαστε το βασιλικό έμβλημα.

Η φάλαγγς κινήθηκε αμέσως.

Πράγματι παράξενο! Ήταν τόση η κατάπληξη του πλήθους, που κανείς δεν τόλμησε να έναντιωθεί στο πέρασμά της.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΙΣΤΑΡΑΤΑ

Κορτιζόνες

Πάλι στους πειραματισμούς η επιστήμη τάχει ριζεί και τους αντιπάλους της πάλι θα μας διακρινούν... Νέες μεθόδους μελέτης κι' όλο τράβα για νέα σκέψη κι' η άκαρπυτη ζητά με τ' οτανό να τ'... μουσκέψη!

Ένδιαφέρον έννοει να δείχνει, λέει, για την ύγεια και κάθε τόσο έννοει τα μιστά... υδραγωγεία. Με το νερό απασχολεί πάντοτε τον έγκέφαλό της κι' είναι, χωρίς υπερβολή, νερούλιασμένο το μυαλό της.

Ετσι και τούτη τη φορά πιάσανε άλλη θεωρία, τη χιλιοστή κατά σειρά για την ανθρωποσυνήθεια... και λένε ίσια και σπαθί ότι θα λειψούν όλοι οι πόνοι κι' η ανθρωπότητα (θα σωθί, χάρις στήν... υδρο-κορτιζόνη!)

Κι' όμως το ξέρει (ο νουνιάς, πώς το κρασί, αυτό είναι η πηγή της (λημονιάς και θεραπεύει κάθε (πόνο. Όποιος λοιπόν, τ' άποει (κοπανά παύει με μίαν να (μαραζώνη κι' όλους τους πό- (νους του ξεχνά χάρις στήν... οινό- (κορτιζόν.

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Επειτα από μερικές στιγμές, άρχισαν να φθάνουν οι έπισχύσεις. Ο δούκας της Γκιζης ήταν και πάλι κύριος της καταστάσεως και μπορούσε να διατάξει μία γενική επίθεσι εναντίον εκείνων που έφευγαν. Ήταν πραγματικά έτοιμος να το κάμη.

Άλλ' άφηνικά, είδε έναν άνθρωπο ιά προχωρή προς το μέρος του. Ο άνθρωπος αυτός κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι του. Πρέπει να το διαβάσετε αμέσως, του είπε, ενώ του το παρέδιδε.

Ο δούκας ετοίμαστηκε να το βάλη στην τσέπη του.

Άλλ' ο άγνωστος, που δεν ήταν άλλος από τον πριγκίπα Φαρνέζε, έπέμεινε.

— Επειτα από λίγο, θα είναι ίσως άργα, είπε. Το γράμμα αυτό προέρχεται από την πριγκίπισσα Φαύστα.

Ο δούκας άνοιξε αμέσως το γράμμα και το διάβασε. Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. Τό πρόσωπό του έγινε, ξαφνικά, κατάσπρω σαν του νεκρού και κείνοι που βρίσκονταν κοντά του, τον είδαν να κλωνίζεται...

— Ακολουθήστε με στο μέγαρό μου, είπε σε κείνους που τον περιτοίχιζαν.

Και, πηδώντας στο άλογό του, άρχισε να τρέχει, χωρίς να ενδιαφερθή για τίποτε άλλο.

Το γράμμα αυτό, που του είχε παραδώσει ο πριγκίπης Φαρνέζε, έλεγε:

«Ο κόμης ντε Λουνό δεν είναι από κείνους που έφυγαν χθες από το Παρίσι, μαζί με τον βασιλιά. Η δούκισσα της Γκιζης, έξ' άλλου, που νομίζετε πως βρίσκεται στο όδρο της Λωρραίνης και που πριν από δυο ημέρες συναντήσατε μόνος σας ως το Λαυύ, ξαναγύρισε στο Παρίσι. Στο μέγαρό σας σας περιμένει κάποιος που θα σας δώση περισσότερες πληροφορίες και θα σας εξηγήση ποιά σχέσι έχουν μεταξύ τους αυτά τα δυο περιστατικά».

Το θύμα

Είχε άρχισει πιά να σουρουπώνει, όταν τέσσερες άνθρωποι, που κρατούσαν στα χέρια τους ένα μακρόστενο φέρετρο, πλησίασαν στο άμαξι του Μπελγκοντέρε, που είχε άπομείνει στην πλατεία της Γκρέδης.

Μέσα σ' αυτό το φέρετρο, τοποθέτησαν το πτώμα της δυστυχισμένης Σιμόνης.

— Δεν χρειάζεται να της φέρουμε παπιά, είπε ο ένας απ' αυτούς. Δεν της χρειάστηκε σ' όλη της τη ζωή. Τι να τον κάνη τώρα;

Αυτός ήταν ο έπικηδεις της Σιμόνης.

Η Βιολέττα έκλαιγε με λυγμούς.

Ο Μπελγκοντέρε πήγε κοντά της.

— Δεν μπορείς ν' άφισης τη μητέρα σου μόνη, της έβλεπε με παράξενη φωνή. Σου έπιτρέπει να την συνοδεύσης.

Η Βιολέττα τον κύτταξε έκπληκτη. Από χρόνια τώρα, για πρώτη φορά της είχε μιλήσει με καλό τρόπο.

Οι τέσσερις άνθρωποι, κρατώντας στα χέρια τους το φέρετρο, άρχισαν να προχωρούν.

Η Βιολέττα βιάζε πίσω τους.

Ο Μπελγκοντέρε φώναζε τότε τον Πικουί και τον Κροά, τους δυο γίγαντες που άνηκαν στο θιασό του.

— Πηγαίνετε το άμαξι στο πανδοχείο, τους είπε. Είναι πολύ πιθανόν, ότι δεν θα γυρίσω άπόψε.

— Κι' η Βιολέττα; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

Ο Μπελγκοντέρε έκαμε μία άορίστη κίνηση.

— Η Βιολέττα δεν θα έργασθί πιά μαζί μας, απάντησε.

Οι τέσσερες άνθρωποι που κρατούσαν το φέρετρο κι' η Βιολέττα είχαν κρατήσει τώρα σε μία γωνία.

Εκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος που

κρυβόταν πίσω από ένα σωρό πέτρες, έκαμε ένα βήμα προς τα έμπρος.

— Τό θύμα βαδίζει προς τη μοίρα του, ψιθύρισε. Δεν μου μένει τώρα παρά να ελδοποιήσω το δήμιο... Τί φοβιχτή είναι, σ' αλήθεια, η δική μου μοίρα!

Επειτα απ' αυτά τα λόγια, άπομακρύνθηκε, παίρνοντας έναν άντιθετο δρόμο από εκείνον που είχε ακολουθήσει η Βιολέττα κι' οι τέσσερες άνθρωποι που σήκωναν στα χέρια τους το φέρετρο.

Ο δήμιος

Κοντά στην εκκλησία της Παναγίας, στη μέση περίπου της όδου Καλάντρ, σε μία χέρσα έκταση, ύψωνόταν ένα χαμηλό σπήντι, που η πόρτα και τα παράθυρά του έμεναν πάντα κλειστά.

Άνδρες και γυναίκες, περνώντας έξω απ' αυτό, έκαναν τό σταυρό τους και βιάζονταν ν' άπομακρυνθούν.

Μέσα σ' αυτό το σπήντι της καταίσχυνης και της φρίκης, έμενε ο δήμιος Κλαύδιος.

Εκείνο το βράδυ, ο γιγαντώσμως Κλαύδιος ήταν καθισμένος σε μία μεγάλη πολυθρόνα και κρατούσε το κεφάλι με τα χέρια του.

Μία ήλικιαμένη γυναίκα μπαινόδωγαινε κάθε τόσο μέσα στο δωμάτιο.

— Δεν θα φάτε, λοιπόν, άπόψε; τον ρώτησε σε μία στιγμή, βλέποντας πως δεν είχε άγγίξει το φαγητό που του είχε σερβίρει στο τραπέζι.

Ο γίγας έκαμε μία κουρασμένη κίνηση.

— Πάντα σας βασανίζουν οι θλιδερές άναμνήσεις από τό παλιό σας έπάγγελμα, είπε η γυναίκα.

— Όχι, απάντησε με βραχνή φωνή ο Κλαύδιος, κουτώντας το κεφάλι του.

— Ά!... Σίγουρα τότε το μυαλό σας θα πηγαίνει στο παιδί...

— Ναι, απάντησε ο Κλαύδιος, άναστενάζοντας. Εκεί τρέχει πάντα το μυαλό μου... Οι στιγμές που τα φαντάσματα των παλιών θυμάτων μου έρχονται να με πολιορκήσουν, δεν είναι τίποτε μπροστά στο ξέσχιμα που νοιώθω όταν συλλογίζωμαι πως την έχασα... Πάνε όχτώ χρόνια από τότε. Ζιλμπέρτη!

Τό σώμα του άναταράχτηκε δόλοκληρο.

— Φαίνεται πως ήμουν καταραμένος και πως δεν είχα δικαίωμα σ' αυτή την εύτυχία, συνέχισε κουτώντας θλιδερά το κεφάλι του.

— Έλάτε, άφήστε αυτές τις θλιδερές σκέψεις να φύγουν από τό μυαλό σας, είπε η Ζιλμπέρτη.

— Με πόση χαρά έτρεχα στο Μεντόν! ξαναείπε ο γίγας. Η Σιμόνη έδωαινε για να με προϋπαντήση, κρατώντας στα χέρια της τη μικρή... Τί ευτυχισμένος που ήμουν τότε!... Ένα πρωί, όμως... Ήταν Πέμπτη κι' έκανε πολύ ώραο καιρό... Πήγα, όπως πάντα στο Μεντόν, αλλά δεν βρήκα κανέναν στο σπήντι, ούτε τη Σιμόνη, ούτε τη μικρή... Όλα μέσα στο σπήντι ήταν άνω-κάτω, σαν να είχε γίνει πάλι... Νόμισα πως θα τρελλανούσουν! Περιπλανήθηκα όλη την ημέρα, ψάχνοντας χωρίς άποτέλεσμα... Τό μόνο που έμαθα, ήταν, ότι μία μεγάλη καρότσα με τσιγγάνους, είχε περάσει από κει... Πως δεν πέθανε εκείνη την ημέρα!

Ακούστηκε, ξαφνικά, ένα χτύπημα στην πόρτα.

Η Ζιλμπέρτη κύτταξε σαν άπολιθωμένη, χωρίς να κάμη βήμα.

— Από όχτώ χρόνια κανένας δεν χτύπησε αυτή την πόρτα! είπε ο Κλαύδιος. Σίγουρα δεν θα είναι για καλό!

Ακούστηκε και δεύτερο χτύπημα, πιο δυνατό από τό πρώτο.

Ο Κλαύδιος έκαμε νεύμα στην Ζιλμπέρτη να περάση στο δίπλανό δωμάτιο. Επειτα πήγε ν' άνοιξη την πόρτα.

Στό άνοιγμα φάνηκε ένας άνθρωπος που είχε σκεπασμένο το κεφάλι του με μία μαύρη κουκούλα.

Ο Κλαύδιος έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω.

— Ποιός είσαστε; ρώτησε. Και τί ζητάτε από μένα;

Ο άγνωστος έμεινε μερικές στιγμές σιωπής.

Επειτα απάντησε σιγά: — Ήρθα για να ζητήσω τις υπηρεσίες σου.

Ο Κλαύδιος άνατάχισε.

— Την εποχή που έξασκούσα τό έπάγγελμα μου, μόνον ο βασιλιάς κι' ο άρχιδικαστής μπορούσαν να ζητήσουν τις υπηρεσίες μου, απάντησε. Δεν μπορεί να έρχόσαστε ούτε από τον έναν ούτε από τον άλλον. Γιατί τότε θα ξέρατε πως από όχτώ χρόνια δεν έξασκού τό έπάγγελμά μου.

— Για μένα και για εκείνην στην όποιαν όφείλεις ύπακοή, είσαι πάντα ο δήμιος, είπε ο άγνωστος. Κύτταξε...

Εβγαλε ταυτόχρονα κάτω από τον μανδύα του το δεξί του χέρι. Στο μεσαίο δακτυλο έλαμπε ένα δακτυλίδι, που είχε στο έπάνω μέρος μία μικρή σφαίρα. Μυστηριώδη σημαία διασταυρώνονταν πάνω σ' αυτήν.

Ο Κλαύδιος κύτταξε σαν μαγνητισμένος αυτά τα σημεία.

— Λοιπόν, θα ύπακούσης; ρώτησε ο έπισκέπτης.

— Ναι, αυθέντα.

— Θα πάς στο σπήντι που βρίσκεται πίσω από τό Τέμπλο. Τό ξέρεις γιατί έχει πιάει κι' άλλους εκεί... Η έκτέλεσι έχει όρισθί για τις δέκα. Είμαστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, απάντησε ο Κλαύδιος μ' έναν άναστεναγμό που έμοιαζε περισσότερο με ρόγχο. Άλλά πείτε σ' εκείνους που σας έστειλαν να μην ύπολογίζουν πιά σε μένα. Αυτή η έκτέλεσι θα είναι η τελευταία.

— Η τελευταία! είπε ο άγνωστος. Έτσι!

Με μία γρήγορη κίνηση, έβγαλε την κουκούλα που σκέπαζε το κεφάλι του. Τό πρόσωπό του ήταν όχρω όπως του νεκρού.

Ο Κλαύδιος έκαμε αμέσως ένα θήμα προς τα πίσω.

— Ο έπίσκοπος! τραύλισε. Ο πριγκίπης Φαρνέζε!... Ο πατέρας του παιδιού!

— Τού παιδιού που μου έκλεψες, απάντησε ο Φαρνέζε. Ναι, εγώ είμαι! Έγώ που σε καταράσθηκα! Έγώ που σε καταριέμαι ακόμη και τώρα, αφού δεν με λυπήθηκες ποτέ!... Ήρθα για να σε ίκετεύσω να μου πής την αλήθεια... Φανού άντρας έστω και μία μόνον φορά στη ζωή σου!

Ο Κλαύδιος φάνηκε πως δίσταζε. Επειτα κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι του.

— Την αλήθεια; είπε. Άλλά σας την είπα όταν πρωτοήρθατε πριν από δέκα πέντε χρόνια. Τό παιδί αυτό πέθανε την τρίτη ημέρα από τότε που τό πήρα μαζί μου...

Αυτή είναι η αλήθεια.

Ο πριγκίπης Φαρνέζε δεν είπε τίποτε. Ξαναφόρεσε αμέσως την κουκούλα στο κεφάλι του και διευθύθηκε προς την πόρτα.

Ο Κλαύδιος τον συνοδεύσε ως εκεί.

— Δεν μου είπατε ποιόν θα έκτελέσω άπόψε; ρώτησε σιγά.

— Ο ένας από τους δυο ανθρώπους έφριξε τότε πάνω στο κεφάλι της Βιολέττας ένα σάκκο και τον έσφιξε στο λαιμό μ' ένα σχοινί.

Η νέα έχασε αμέσως τις αισθήσεις της.

— Ούτε εγώ τό ξέρω, απάντησε ο Φαρνέζε.

— Είναι άντρας ή γυναίκα;

— Γυναίκα... Μία νέα...

Ο δήμιος σκούπισε τον ιδρώτα που έτρεχε από τό μέτωπό του.

— Καλά, είπε. Μην ξεχνάτε, όμως, πως θα είναι η τελευταία έκτέλεσι... τό τελευταίο θύμα...

Μέσα στη νύχτα

Η Βιολέττα νόμιζε ότι παρακολουθούσε μόνη της την κηδεία της μητέρας της. Άλλ' όταν τελείωσε ο ένταφιασμός και γύρισε για να φύγη, είδε μπροστά της τον Μπελγκοντέρε.

— Πάμε, της είπε πιάνοντας την από τό χέρι.

Βγήκαν μαζί από τό νεκροταφείο κι' άρχισαν να προχωρούν χωρίς να βγάσουν λέξη από τό στόμα τους.

Η Βιολέττα βιάζε σαν αυτόματο. Και μόνο έπειτα από αρκετή ώρα κατάλαβε πως δεν διευθύνονταν ούτε προς την πλατεία της Γκρέδης ούτε προς τό «Πανδοχείο της Έλπιδας», στην όδο των Ύφαντουργών.

— Πού με πηγαίνετε; ρώτησε.

Ο Μπελγκοντέρε της έσφιξε πιο πολύ τό χέρι χωρίς ν' απαντήσει.

Εφτασαν σε λίγο στο Τέμπλο και πήραν έναν πλαγίο δρόμο.

Στην άριστερή πλευρά αυτού του δρόμου βρίσκονταν δυο σπήντια. Τό ένα ήταν μικρό και σχετικά καινούργιο. Τό άλλο ήταν τεράστιο και μισοερειπωμένο. Για να φτάση κανείς σ' αυτό έπρεπε να περάση από μία μικρή αύλη. Στο βάθος βρίσκόταν μία σιδερένια πόρτα.

Προς τα εκεί ο Μπελγκοντέρε τραβήξε τη δυστυχισμένη Βιολέττα.

Η πόρτα άνοιξε αμέσως σαν να τους περιμέναν.

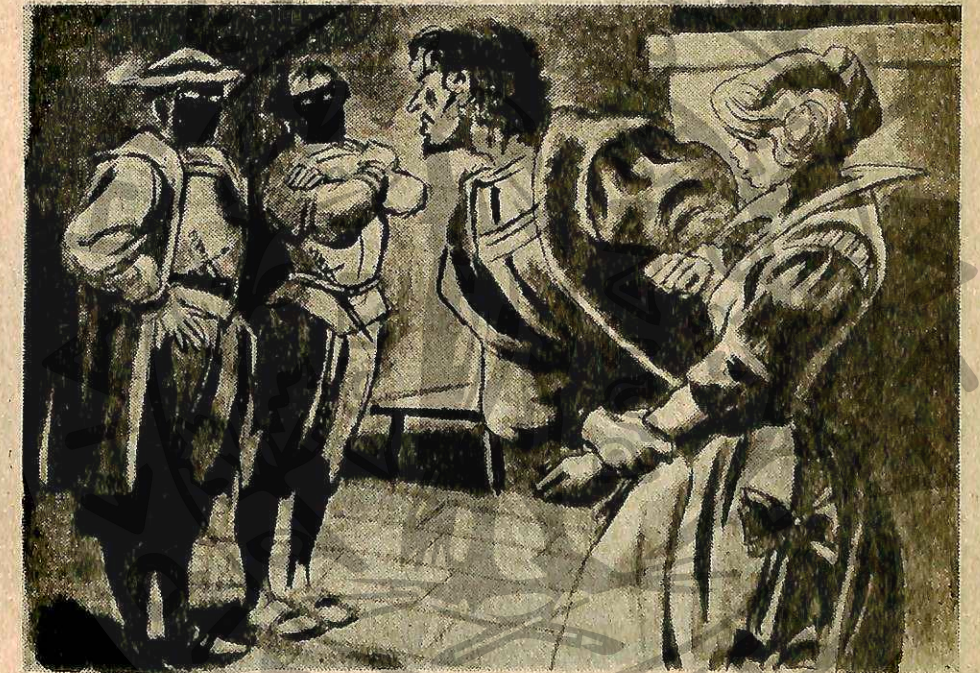
Η νέα έκαμε τότε μία προσπάθεια για ν' αντίσταθί. Άλλ' ο Μπελγκοντέρε την έπιασε από τους ώμους και την έσπρωξε με όρμη μέσα.

Βρίσκονταν σ' ένα μακρόστενο διάδρομο, με ψηλούς τοίχους, που φωτιζόταν από ένα φανάρι. Δυο άνθρωποι, με μάσκες στο πρόσωπο και με τα έχειριδιά τους γυμνά στη ζώνη, στέκονταν εκεί.

— Είμαι ο Μπελγκοντέρε, είπε ο τσιγγάνος. Και να η νέα που με διέταξαν να φέρω εδώ.

Ο ένας από τους δυο ανθρώπους έφριξε τότε πάνω στο κεφάλι της Βιολέττας ένα σάκκο και τον έσφιξε στο λαιμό μ' ένα σχοινί.

Η νέα έχασε αμέσως τις αισθήσεις της.

Δυο άνθρωποι με μάσκες στο πρόσωπο και με τα έχειριδιά τους γυμνά στη ζώνη στέκονταν εκεί...

“Ο Άλλος από τους δυο φρουρούς έδωσε ταυτόχρονα στον Μπελγκοντέρε έναν δερμάτινο σάκκο.
— Πάρε την αμοιβή σου, του είπε. ‘Ο σάκκος αυτός περιέχει εκατό χρυσά δουκάτα... Και τώρα πρόσεξε τί έχω να σου πω: ‘Αν θέλεις τη ζωή σου κι’ αν δεν σ’ άρεση να σε γδέρνουνε ζωντανό, δεν θα πής λέξι σε κανένα για ό,τι έκαμες άποψε... Φύγε τώρα...
‘Ο τσιγγάνος βγήκε βαδίζοντας προς τα πίσω και χάθηκε μέσα στη νύχτα. ‘Η βαρεία σιδερένια πόρτα ξανάκλεισε άμέσως.

Το σπίτι του μυστηρίου

Το ρολόι της Παναγίας σήμαινε δέκα. ‘Ο Μπελγκοντέρε είχε φύγει από πολλή ώρα.
Τη στιγμή εκείνη, ο Κλαύδιος μπήκε στην αλή του μισοερεπταμένου σπιτιού και χτύπησε το μπρουντζινο ρόππο.
‘Η σιδερένια πόρτα άνοιξε και πάλι άθροβα.

Έπειτα από τζ θύμα ο δήμιος!
Οι δυο φρουροί με τις μάσκες στο πρόσωπο τον άναγκάσανε δίχως άμφιβολία, γιατί ο ένας άπ’ αυτούς τον έκαμε νεύμα να τον άκολουθήσει κι’ άρχισε να προπορεύεται.

Έπειτα από τον γυμνό διάδρομο, τζ σπίτι αυτό γινόταν ένα άληθινό παλάτι. Τζο μεγάλη ήταν ή πολυτέλεια κι’ ή χλιδή που βασιλεύε εκεί μέσα.

‘Ο έπισκέπτης, άφου περνούσε μιά σειρά από δωμάτια, που ήταν τζ ένα λαμπρότερο από τζ άλλο, έφτανε σζ μιά άπείραντη αίθουσα, που στο βάθος της ύψωνόταν ένας όλόχρυσος θρόνος.

‘Ολόγυρα βρίσκονταν δώδεκα κρηπίγια από άτόφιο χρυσάφι, που καθένα τους είχε δώδεκα κεριά. Μεγάλα βάζα από ίασπι, χαλιά περσικά και ύπεροχοί πίνακες στόλιζαν αυτή την αίθουσα. Μπροστά από τζ θρόνο έβλεπες έξήντα πολυθρόνες με ψηλές ράχες, που κατέληγαν στο έπάνω μέρος σζ σχήμα τιάρας. Κάτω άπ’ αυτήν ήταν σκαλισμένο πάνω στο έξυλο ένα μεγάλο Φ κι’ άμέσως έπειτα δυο κλειδιά που διασταυρώνονταν. Είκοσι τέσσερες φρουροί με άτσάλινες πανοπλίες και μακριές λόγχες έστεκαν άκίνητοι σάν άγάλματα στο βάθος αυτής της αίθουσας τις ήμέρες τών τελετών.

‘Ο δήμιος πέρασε άπ’ αυτές τις αίθουσες άκολουθώντας τον σιωπηλό οδηγό του. Έφτασαν, τέλος, σ’ ένα δωμάτιο, που ήταν όλότελα γυμνό. Μεγάλες άλυσσιδες κρέμονταν από τζους τοίχους του.

Μιά γυναίκα στεκόταν εκεί. Φορούσε ένα όλόμαυρο φόρεμα κι’ είχε τυλιγμένο τζ κεφάλι με μιά μαντήλα από μαύρη δαντέλα. Δεν έδλεπες τζ πρόσωπό της. Άλλ, είχε στο δεξι της χέρι ένα δαχτυλίδι όμοιο

μ’ εκείνο του πρίγκηπος Φαρνέζε. Μόνον ότι τζ μυστηριώδη σημεία σχηματίζονταν πάνω σ’ αυτό από μικρά διαμάντια, που έλαμπαν μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου.

Αυτή ή γυναίκα ήταν ή Φαύστα.

‘Ο Κλαύδιος την άναγνώρισε άμέσως κι’ έπεσε στα γόνατα.

— ‘Η βασίλισσα! ψιθύρισε.
‘Η Φαύστα είπε τότε με έπίσημο κι’ άργζ τζο:

— Δήμιε! ‘Εγώ, μεγάλη ήερεία του τάγματος του ‘Υπερτάτου και Παντοδυνάμου Θεού, σζόν όποιον ώρκίστηκες πίστι και ύπακοή, έκρινα και καταδίκασα σζ θάνατο ένα ανθρώπινο πλάσμα, που ή ζωή του ήταν μιά συνεχής άπειλή για τζ ιερά σχέδια που έχω την άποστολή να εκτελέσω. Δήμιε! Δέχτηκες να είσαι ο εκτελεστής τών μυστικών αποφάσεων της δίκαιης δικαιοσύνης που εκπροσωπώ πάνω στη γή. Προχώρησε, λοιπόν, σζόν θάλαμο τών εκτελέσεων, όπου σε περιμένει τζ θύμα και εκπληρώσει τζ έργο σου.

‘Ο Κλαύδιος άνασκήκωσε τζ κεφάλι κι’ άπλωσε τζ χέρια προς τζ μέρος της.
— Θέλεις να μζ μιλήσεις; είπε ή Φαύστα. Σζ τζ ό έπιτρέπω...

— Βασίλισσα, άπάντησε ο Κλαύδιος, παίρνω τζ θάρρος ν’ άπειθύνω μιά παράκληση σζ σένα, που ή δύναμή σου είναι μεγάλη στους ούρανοια και πάνω στη γή...

— Μίλησε, δήμιε, ξαναείπε ή Φαύστα. Βρίσκομαι πάνω στη γή, όχι μόνο για να τιμωρώ, αλλά και για να παρηγορώ έπίσης.

— Να παρηγορήτε! είπε ο Κλαύδιος. Κανείς δεν έχει μεγαλύτερη άνάγκη από μένα να παρηγορηθζ. ‘Ο άνεμος που φυσάει μζ φέρνει τζ δάκρυα και τζς κατάρες εκείνων που σκότωσα... Τζο κάκου προσπαθώ να πείσω τζν έαυτό μου ότι δεν ήμουν παρά ένα όργανο της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Τζο κάκου παρακαλώ τζν παντοδύναμο Θεό να χύσει λίγο βάλσαμο στην καρδιά μου. Φοβάμαι πζς θα πεθάνω χωρίς να πάρω αυτή την άφεσι ύμαρτιών που μζ υποσχέθηκε ο άπεσταλμένος σας. ‘Από τζο χρόνια που ώρκίστηκε ύπακοή, ύποχρεώθηκα να έρω τζεις φορές έδω για να εκτελέσω τζ θλιβερό μου έργο. Μόνον ο Σηκουάνας ξέρει τζ μυστικό τών τριών πτωμάτων που έρριξα στα νερά του. Παρακάλεσα πάνω από έκατό ίεοεις να μζ δώσουν την ποθητή άφεσι που θα έλαφρύνει την ψυχή μου από τζ τεράστιο βάρος της.

— Άλλά κανείς δεν θέλησε να χαράξει πάνω στο μέτωπό μου τζ σημείο του σταυρού. ‘Αρνήθηκε, βασίλισσα, να δεχτώ τζ χρυσάφι που μζ πρότεινε ο άπεσταλμένος σας. ‘Άλλ, όταν μζ υποσχέθηκε άφεσι άμαρτιών, ύπόγραφα πρόθυμα τη συμφωνία

που μζ πρόστεινε. ‘Εκαμα τζεις καινούργιες εκτελέσεις ως σήμερα, βασίλισσα! Άλλά δεν μζρω να κάμω άλλη! Λυπηθήτε με!

— Έκαμες καλά να μζ άνοίξης την ψυχή σου, άπάντησε ή Φαύστα με ήρεμη φωνή. Δήμιε, ή δοκιμασία έτελείωσε. Αύριο θα πζς στην εκκλησία της Παναγίας. Μετά τη λειτουργία, θα σε δεχτή σε έξομολόγησι ένας άνώτατος τιτλούχος της εκκλησίας, που θα είναι έφοδιασμένος με άπόλυτη πληρεξουσιότητα από μένα. Αύτος θα σου δώση άφεσιν άμαρτιών...

Και πρόσθεσε με προστακτικό ύφος:
— Τώρα, δήμιε, πηγαινε! Σβύσε και αυτή τη ζωή... Αύριο θα πάρης άφεσι για όλα τζ άμαρτήματά σου.

‘Ο Κλαύδιος άνασκήκωθηκε μ’ ένα πήδημα. Τζ πρόσωπό του άκτινοβολούσε από χαρά.

— Είπατε ότι θα πάρω άφεσι για όλο τζ παρελθόν μου; ρώτησε.

— Ναί.

— Κι’ ότι αυτή ή εκτέλεσι θα είναι ή τελευταία;... Δεν θα σκοτώω κανένα πιά έπειτα άπ’ αυτή την γυναίκα;

— Αυτή ή γυναίκα θα είναι τζ τελευταίο θύμα σου.

— Ας πεθάνω, λοιπόν! Βρυχήθηκε ο δήμιος, που διευθύνθηκε άμέσως προς τζ θάλαμο τών εκτελέσεων.

Τζ δωμάτιο αυτό μζλις φωτιζόταν από ένα μικρό φεγγίτη που βρίσκονταν ψηλά, κοντά στο ταβάνι. Στζ μέσον του δαπέδου ύπηρχε μιά καταπακτή. Πάνω σ’ αυτήν έτοποβετίτο τζ θύμα. ‘Ο δήμιος κατέβαζε κατόπιν ένα μοχλό που έκανε την καταπακτή ν’ άνοίγει προς τζ κάτω. Τζ θύμα έπεφτε τότε στα νερά τζ Σηκουάνα που κυλούσε από κάτω.

‘Ο Κλαύδιος, μπαίνοντας σ’ αυτό τζ θάλαμο, είδε τη γυναίκα που έπρόκειτο να εκτελέσει. ‘Ηταν ξαπλωμένη άκίνητη στο πάτωμα. ‘Ο φόβος την είχε κάμει να χάσει τζς αισθήσεις της.

Χωρίς να την κυττάξει καθόλου, ο δήμιος διευθύνθηκε προς τζ μέρος όπου βρίσκονταν ο μοχλός. Είχε άπλώσει κι’ όλας τζ χέρι του πάνω σ’ αυτόν, όταν, ξαφνικά, άκούσε έναν έλαφρό άναστεναγμό.

— Ξυπήστε, ψιθύρισε ο δήμιος τρέμοντας από τζ κεφάλι ως τζ πόδια. Πρέπει να την σκοτώσω, προτού την πετάξω στο νερό... ‘Αν την άφηνα ζωντανή, ίσως κατάφερνε να σωθζ... Κι’ έπειτα, δεν πρέπει να ύποψέζω...

— Άρπαξε ένα βρόχο, που κρεμόταν από ένα καρφι και μ’ ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στη μελλοθάνατη.

‘Η δυστυχήμένη άνασκήκωθηκε λίγο κι’ έκαμε τζ σημείο του σταυρού.

— Χαίρε, μητέρα μου! ψιθύρισε με σδυμένη φωνή. Φαίνεται πζς ήρθε ή ώρα να πεθάνω... ‘Ω, αν ήταν έδω ο πατέρας μου!

‘Ο Κλαύδιος άνατρίχιασε.

— Έπειτα, συγκεντρώνοντας όλο τζ θάρρος του, κυττάζε τη μελλοθάνατη στο πρόσωπο.

— Δεν θα ύποφέρης, παιδί μου, ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

— Άλλά, ξαφνικά, τζ πρόσωπό του πήρε μιά τρομαγμένη έκφρασι.

— Μζ φαίνεται πζς θα τρελλαθώ! είπε. Τζ πρόσωπο αυτό δεν μζ είναι άγνωστο... ‘Οχι, δεν μπορεί να κάνω λάθος... ‘Η νέα αυτή είναι ή κόρη μου... Βιολέττα!... ‘Αγαπημένη μου Βιολέττα!... Σε ξαναδρζκα λοιπόν;

‘Η νέα, που τζν είχε άναγνώρισε έπίσης, άπλωσε τζ χέρια της προς τζ μέρος του.
— Πατέρα μου!... ψιθύρισε. ‘Αγαπημένε μου πατερούλη!...

‘Ο Κλαύδιος άφησε μιά διαπεραστική κραυγή:

— Θεέ μου! φώναξε. Είναι άλήθεια, πζς ξαναδρζκα την κόρη μου;

— Αποτραβήχτηκε προς τζ πίσω με μιά αύθρομητη κίνηση. ‘Εκλαιγε και γελούσε ταυτόχρονα.

— Έπειτα, έτρεξε κοντά στη νέα, κάθισε στο πάτωμα και την πήρε στα γόνατά του. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν από τζ μάτια του.

— Πατέρα μου... άγαπημένε μου πατερούλη! Έλεγε ή νέα.

‘Ο Κλαύδιος δεν κατάφερε ν’ άρθρώσει λέξι.

— Πζυ βρίσκόμαστε; ρώτησε ξαφνικά ή νέα. Τί είναι αυτό τζ σπίτι;... ‘Ω, φοβάμαι!

‘Ο Κλαύδιος είχε την έντύπωσι ότι ξυπνούσε από όνειρο.

— Τί είναι αυτό τζ σπίτι; είπε. Είναι καλύτερο να μζ με ρωτάς... Θά σου έξηγήσω άργότερα. Πάμε να φύγουμε...

Τινάχτηκε άμέσως όρθιος, άρπαξε τη νέα από τζους ώμους και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε ένας έλαφρός θόρυβος. ‘Η πόρτα άνοιξε άπότομα κι’ ή Φαύστα έμφανίστηκε στο άνοιγμα. Είχε σκεπασμένο τζ πρόσωπό της μ’ ένα όλόμαυρο πέπλο.

Τα μάτια της σπηλώθηκαν πάνω στη νέα. «Αυτή είναι λοιπόν ή κόρη τζ Φαρνέζε που ο δήμιος περιμάζεψε πάνω στο κρζωμα, σκεπτόταν. Ένας λόγος παραπάνω για να πεθάνη!»

Έκαμε δυο βήματα μέσα στο δωμάτιο και, γυρίζοντας προς τζν Κλαύδιο, τζν ρώτησε:

— Τί περιμένεις;

‘Ο δήμιος δεν άπάντησε.

‘Η Φαύστα τζο ξανάκαμε την ίδια έρωτησι.

‘Ο Κλαύδιος έσπρωξε τότε την Βιολέττα πίσω του, σάν νάθελε να την προστατέψει με τζ σώμα του κι’ έπειτα άπλώνοντας τζ τεράστια χέρια του προς τζ μέρος της Φαύστας είπε με φωνή που μζλις άκούγονταν:

— Είναι τζ παιδί μου... ή κόρη μου. Την είχα χάσει... Και την ξαναδρζκα έδω... Δεν βέλετε, βέβαια, να πεθάνω τώρα που μάθατε την άλήθεια... ‘Αφήστε με να περάσω...

Τα μάτια της Φαύστας έλαμψαν πίσω άπό τζ πέπλο.

— Δήμιε, φώναξε, τί περιμένεις για να εκτελέσης την κατάδική;

— Άκούγοντας τη λέξι «Δήμιε», ή Βιολέττα άφησε μιά τρομαγμένη κραυγή.

— ‘Ο πατέρας μου δήμιος! είπε. ‘Ω Θεέ μου!

‘Ο Κλαύδιος γύρισε άπότομα προς τζ πίσω. Τζ πρόσωπό του είχε πάρει μιά άπελπισμένη έκφρασι.

— Μζν φοβάσαι, είπε σ’ εκείνη που άποκαλούσε κόρη του. ‘Αν θέλεις, δεν θα σ’ άγγίξω πιά, ούτε θα σου μιλήσω κι’ ούτε ποτέ θα σε ξαναπαύ κόρη μου! Άλλά μζν φοβάσαι... Κυρία, πρόσθεσε γυρίζοντας προς την Φαύστα, έκάματε ένα έγκλημα. Έσπάζατε τζ δεσμό που έωνε αυτό τζ παιδί με μένα! Και τώρα, σάς φωνάζω: φυλαχθήτε!

— Θα ήταν καλύτερο να κάμης αυτή τη σύσταση σζόν έαυτό σου, δήμιε, άπάντησε ή Φαύστα. ‘Αρνείσαι, λοιπόν, να με ύπακούσης;

— Να ύπακούσω; είπε ο Κλαύδιος. Άλλά σάς είπα πζς είναι κόρη μου!... Μζν φοβάσαι τίποτε μικρή μου, Βιολέττα! ‘Ας φύγουμε από δώ!

— Δήμιε, διάλεξε, ξαναφώναξε ή Φαύστα. ‘Η θα ύπακούσης ή θα πεθάνης μαζί της!

— Να ύπακούσω; άπάντησε ο Κλαύδιος. Μζζ ζητάτε, λοιπόν, να σκοτώω την κόρη μου; Σίγυρα, θα πρέπει να είσαστε τρελλή!... Τζοπο!... Τζοπο, μζ τζ Σατανά, αν δεν βέλετε αυτή ή ώρα να είναι ή τελευταία σας!

Πέρασε τζ άριστερό χέρι του γύρω στη μέση της Βιολέττας και την τραβξε μαζί του. Τζ δεξι του ήταν ύψωμένο άπειλητικά πάνω από τζ κεφάλι του.

— Τζοπο! ξαναφώναξε.

‘Η Φαύστα τζν είδε να προχωρή κατ’ έπάνω της. Άλλά δεν κινήθηκε από την θέση της. Έφερε μόνο στο στόμα της μιά μικρή σφυρίχτρα που κρεμόταν από τη ζώνη της. Άκούστηκε άμέσως ένας διαπεραστικός ήχος...

Τζν ίδια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε με όρμή και δεκαπέντε φρουροί μπήκαν μέσα στο θάλαμο τών εκτελέσεων.

‘Ο Κλαύδιος που κρατούσε πάντα τη Βιολέττα με τζ ένα του χέρι βρυχήθηκε βλέποντάς τους:

— Έλάτε, λοιπόν! ‘Οποιος από σάς τολμάει σζ την άγγίξη!

Οι φρουροί, που είχαν πάρει, φαίνεται,

άπό πρζν τις διαταγές της Φαύστας, δεν έκαμαν καμμία κίνηση προς τζ μέρος του. Παρατάθηκαν μόνο στη μιά πλευρά του δωματίου κι’ άρχισαν να έτοιμάζουν τζ άρκεβούλια τους.

— Έπειτα από μιά στιγμή, τζ δεκαπέντε όπλα έκπορσοκρότησαν ταυτόχρονα. Θάλεγε σζς ένας κεραυνός είχε πέσει στο δωμάτιο, που γέμισε άμέσως από έναν όλόμαυρο καπνό.

‘Η Φαύστα είχε σταθή παράμερα. ‘Οταν διαλύθηκε ο καπνός, άναζήτησε με τζ βλέμμα τζ πτώματα τζο Κλαυδίου και της Βιολέττας. Άλλά δεν τζ είδε πουθενά!... ‘Ο δήμιος κι’ ή κόρη του είχαν έξαφανισθζ!

Τα μάτια της Φαύστας σταμάτησαν, ξαφνικά, στην καταπακτή. ‘Ηταν άνοικτή! Από κάτω άκούγονταν ο παφλασμός του νερού. Τζ δυο πτώματα θα είχαν κυλήσει σίγυρα μέσα στο Σηκουάνα, που τζ ρεύμα του θα τζ παρέσυρε τώρα μακριά...

Στζ «Πανδοχείο της μάγισσας»

‘Ο ίππότης ντζ Παρναγιάν κι’ ο δούκας της Άγκουλέμης συνώδεσαν κάμποση ώρα τζν Κριγιόν και τζους στρατιώτες του. Έπειτα χωρίστηκαν άπ’ αυτούς και, προτού νυχτώσει, ξαναγύρισαν στο Παρίσι από την πόλη της Μονμάρτης.

Στζ άριστερό μέρος της πόλεως, κοντά στο μέγαρο Σαιν - Πόλ, βρίσκονταν ένα σπίτι με μέτρια έμφάνισι, που ο βασιλιάς Κάρολος 9ος είχε χάρισει άλλοτε στη φίλη του Μαρία Τουσέ. Έκει ο ίππότης κι’ ο νεαρός προστατευόμενός του πέρασαν τη νύχτα.

Τζ άλλο πρωί ο δούκας έτοιμάστηκε για να πάη στο «Πανδοχείο της ‘Επιτίδας» όπου θα συναντιόταν με τζν Μπελγκοντέρε.

‘Ο Παρναγιάν, που δεν ήθελε ν’ άνακατευτή στις έρωτικές υποθέσεις τζο προστατευόμενου του, θεώρησε περιττό να τζν συνοδεύει.

— ‘Από έδω την πρωτοείδα, ψιθύρισε με σδυμένη φωνή.
— Θυμάμαι... είπε ή κυρία Ουγκέτ με μελαγχολικό τόνο.

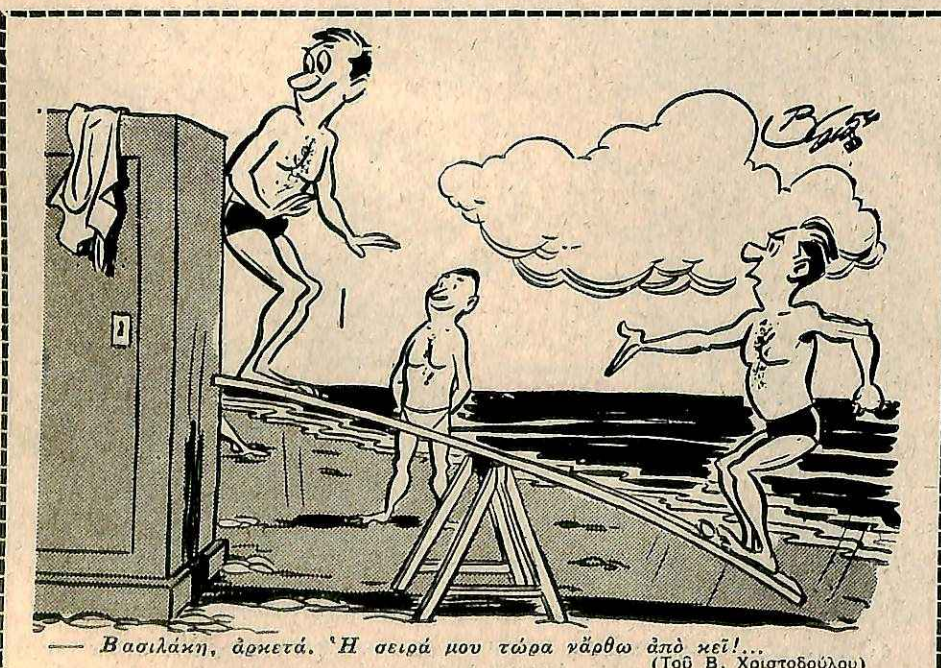
‘Ο Παρναγιάν άφησε την κουρτίνα να πέσει.
— Κυρία Ουγκέτ, ρώτησε, δεν έχετε πιά από τζ θαυμάσιο εκείνο κρασί που ξαλαφράνει τζς καρδιές τών ανθρώπων;

‘Η ιδιοκτήτρια τζο «Πανδοχείο της μάγισσας» έκαμε άμέσως ένα νεύμα σζ μιά από τις υπερέτριες.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ο ίππότης άδειάζε τζ ένα πάνω στ’ άλλο δυο κύπελλα από ένα εξάσιο κρασί της Βουργουνδίας.

— Άκούστε, κυρία Ουγκέτ, είπε ξαφνικά, δεν έχω πιά κανένα που να μ’ αγαπάει... εκτός από σάς ίσως... ‘Ημουν τόσο λυπημένος στο τελευταίο πέρασμά μου από δώ γιατί είχα χάσει πρζν από λίγον καιρό τη Λουίζα...

— Πέθανε! είπε ή Ουγκέτ με περίλυπο ύφος. Πέθανε ή Λουίζα ντζ Μονμρανσύ; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : ‘Η συνέχεια.

Η Λωρέτ Μακντόνελ έχει ως τώρα συλλάβει 600 κακοποιούς...

ΛΩΡΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΕΛ

Τα κατορθώματα μιας όμορφης ντέτεκτιβ του Νητροίτ

Η πόλη της αμαρτίας στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι σήμερα το Νητροίτ. Στις άρχες του αιώνα τη φήμη αυτή την είχε η πόλη του Αγίου Φραγκίσκου και αργότερα με την ποταπαγόρευση και τους γκάγκστερς το Σικάγο. Στο Νητροίτ που είναι η αυτοκινητοπολις της Αμερικής, δρόμο, όργι-αίνει κι' εγκληματίες όλη η αφοκρέμα του υπόκοσμου της Αμερικής. Η σύγχρονη «Πόλη της αμαρτίας» εκτείνεται σε 14 τετραγωνικά μίλια κι' έχει 1.750.000 κατοίκους, τους περισσότερους έργο της βιομηχανίας αυτοκινητών. Είναι η πόλη των τεσσάρων «Τζην» που είναι αρχικό των λέξεων «Ομοσπονδιακοί πράκτορες», «γκέρλ», «τζίν», και «γκάγκστερς». Πραγματικά εκεί συγκρούονται τα καλύτερα λαγωνικά της αστυνομίας με τους πιο σκληρούς κακοποιούς. Άναμεσα στους πρώτους ξεχωρίζει η δυναμική φυσιογνωμία της ντέτεκτιβ Λωρέτ Μακντόνελ. Η Λωρέτ είναι μια ξανθή καλλονή 26 χρόνων, έξυπνη, τολμηρή και ειδικευμένη στην δίωξη του λαθρεμπορίου ναρκωτικών, που είναι η κυριότερη αιτία του γκαγκστερισμού στο Νητροίτ. Έκει η ηρωίνη και η μαριγουάνα έρχονται από τη Νέα Υόρκη, το Σαν Φραντζίσκο και τον Καναδά, μα η Λωρέτ Μακντόνελ δεν άσπεται. Έχει ως τώρα συλλάβει 500 κακοποιούς κι' έχει γίνει ο πρόμος των τοξικομανών και των έκκεταλλευτών τους. Πριν τρία χρόνια ήταν μοντέλο σε ζωγράφους, σήμερα όμως παλεύει, υποφέρει και σκοπεύει άριστα. Το πιο αλάφαστο όμως όπλο της είναι το χαμόγελο της και τα τσαχπίνικα μάτια της.

Επειδή κυκλοφορεί σε καταγωγή και άλλα κακόφημα κέντρα υποστηρίζεται από δυο συνδέλους της, τους ντέτεκτιβ Βαλέντε και

Σπινόζα που έπεμβαίνουν σε ώρα ανάγκης. Η Λωρέτ ξενυχτά, καπνίζει, πίνει, κάνει διάφορες τρέλλες μα όταν πετυχητό το σκοπό της γυρίζει στο έναρετο σπίτι της. Έκει ασχολείται με την κλασική μουσική! Λίγες μέρες μετά την εγκατάστασή της στο Νητροίτ σημείωσε την πρώτη της επιτυχία συλλαμβάνοντας όλο το προσωπικό ενός νοσοκομείου — γι-ατρούς, νοσοκόμους κλπ. — που έμπορευόνταν ναρκωτικά. Την άλλη μέρα κίολας συνελάμβανε μια δεύτερη συμμορία σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Σε δώδεκα περιπτώσεις η Λωρέτ μεταχειρίστηκε τη βία για να φτάσει στο σκοπό της, γιατί στη γιαπωνέζικη πάλη είναι απαραί-μλλη.

Τις πιο πολλές φορές στηρίζεται στην πανουργία και τη μεταμφίση της. Πλησιάζει τους κακοποιούς πότε με ύφος ρομαντικής έρωτευ-μένης, άγκαλιά με τον ντέτεκτιβ Σπινόζα, πότε σαν καλή δασκάλα που ζητεί να βοηθήσει κάποιον διευθυντή και πότε σαν γυναίκα του δρόμου, που ζητάει φίλο. Ένα απόγευμα η ντέτεκτιβ παρακολούθησε έναν υπάλληλο ζαχαροπλαστείου, γιατί είχε υποψίες ότι οι καραμέλλες πουδίνε στους ανήλικους τοξικομανείς περιείχαν ηρωίνη. Πλησίασε στον μπουφέ, συν-τοσάει με τον ντέτεκτιβ Σπινόζα κι' άρχισαν να τρώνε γλυκά και να συζη-τούν για τις έτοιμασίες του γάμου τους. Έτσι μπόρεσε να μάθει το σύνθημα των τοξικομανών. Τα παρακάτω ήταν εύκολα. Για να πλησιά-ση το άντρο του Τζούλιο Ουλάγκα του έπονομαζόμε-νου «Σκυλοπνίχτη», η Λωρέτ χτύπησε στην πόρτα του πέντε φορές και κατόπιν με παιδική προφορά είπε τη φράση: «Ήρθα να μού δώ-σετε το πουλάκι». Και αυτό γιατί ο «Σκυλοπνίχτης» έδι-νε τα ναρκωτικά του μόνο σε

παιδιά 14—17 χρόνων. Ο γκάγκστερ πείστηκε για το σκοπό της επίσκεψης του νεαρού πελάτη του κι' άνοι-ξε τη σιδηρόφρακτη πόρτα του. Τότε ο Βαλέντε με τον Σπινόζα που πασαμόνευαν, ώρμησαν μέσα και τον συ-νέλαβαν.

Είναι περιπτώσεις που η έπεμβαση μιας γυναίκας-αστυνομικού είναι απαραί-τητη. Ένα βράδυ δυο ντέτεκτιβ άντελήφθησαν μια νέα ν' αγοράζει ηρωίνη άξιας εκατό δολλαρίων. Την παρα-κολούθησαν μα εκείνη τους κατάλαβε και τρυπώσε σ' ένα μικρό διαμέρισμα τουα-λέτας κυριών. «Η σειρά σου να έπεμψης, Λωρέτ», είπε ο ντέτεκτιβ Σπινόζα στη συ-νάδελφό του. Σε λίγο οι δυο ντέτεκτιβ άκουσαν φασαρίες μέσα στο στενό χώρο της τουαλέτας, όπου είχε μπει κι' η Λωρέτ. Τέλος την τραβή-ξε έξω και τους την παρά-δωσε.

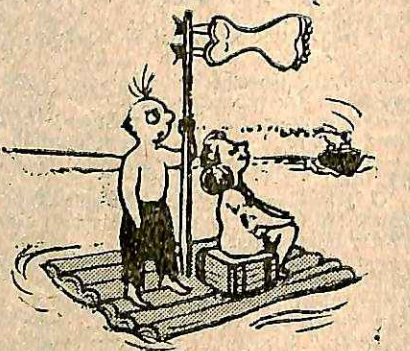
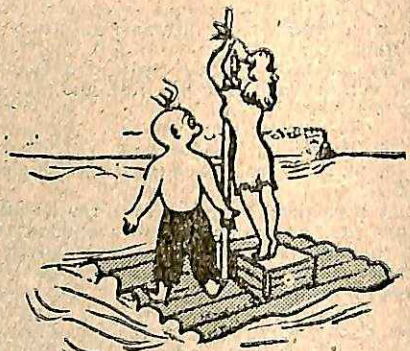
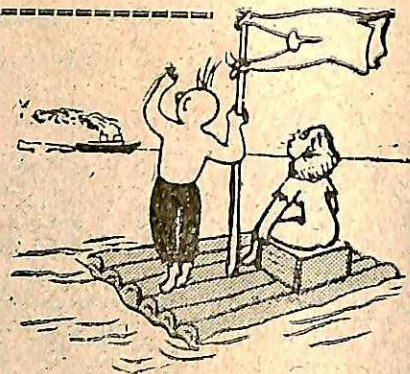
Ποίν τη συλλάβει όμως είχε προηγηθεί άγριος γυναι-κοκαυγός. Η κακοποιός είχε τραβήξει μαχαίρι και φοβέ-ρισε τη ντέτεκτιβ. Την είχε νομίσει για τοξικομανή κι' αυτήν που έπεδίωκε να της πάρη την ηρωίνη.

Τακτικά οι κακοποιοί την παθαίνουν άσχημα μαζί της, γιατί δεν πιστεύουν στην ταυτότητά της. Κάποτε η Λωρέτ έπιασε δυο νεαρούς και με την απειλή του πιστο-λιού της τους κρατούσε ά-κίνητους και στραμένους στον τοίχο. Έκείνοι όμως ά-στειεύονταν μαζί της, λέ-γοντάς της: «Είσαι γυναί-κα και δεν θα τραβήξης την σκανδάλη». Η Λωρέτ όμως τους έδωσε από την πλάνη μ' ένα της πυροβολισμό πά-νω από τα κεφάλια τους. Τότε μονάχα πίστεψαν οι νεαροί πως ήταν ντέτεκτιβ και της παράδωσαν τα να-ρκωτικά.

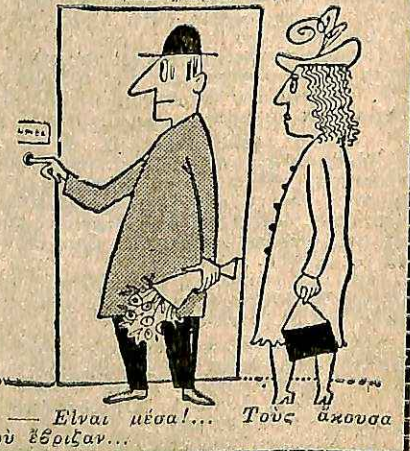
Μια φορά όμως το «τρίο» των ντεκτιβών αστυνομικών βρέθηκε σε άμχανία. Με κανέναν τρόπο δεν μπορού-σαν να πλησιάσουν έναν βέ-βαιο λαθρεμπόρο ναρκω-τικών γιατί αυτός και οι άν-θρωποί του ήταν δύστιστοι και απέφρευαν συστηματικά την «έξληψη».

Τέλος σοφίστηκαν το πα-ρακάτω κόλπο: Πήρε στο τηλέφωνο τον λαθρέμπορο η Λωρέτ και του συστή-θηκε ως διευθύντρια ενός σπιτιού έρωτος, που είχε στη διάθεσή της πολλές γυ-ναίκες τοξικομανείς. Του πη-ρε ένα ραντεβού και την ώ-ρα της «συναλλαγής» πα-ρουσιάστηκαν ο Βαλέντε και ο Σπινόζα και τους συνέ-λαβαν και τους δυο. Η δι-πλή σύλληψη είχε εκπληκτι-κή συνέχεια. Βλέποντας ο λαθρέμπορος ότι είχαν πιά-σει και τη συνένοχο του δεν πήγε ο νους του πως μπο-ρούσε να ήταν ντέτεκτιβ και της άποκάλυψε το μέρος ο-που είχε την άποθήκη των ναρκωτικών. «Ήξερε πως η δική του τιμωρία θα ήταν άυστηρη, ενώ εκείνη θα την άφαιναν έλευθερη».

«Την έπαθαν τα κορόιδα οι άστυνομικοί! της ψιθύρι-σε. Δεν θα βρούν επάνω μας το πράμα».

Ιστορία χωρίς λόγια.

— Είναι μέσα!... Τους άκουσα που έβριζαν...

Η Έλληνίδα αθλήτρια των καταδύσεων Μαρία Μά-βαλη σε μια βουτιά της.

Οι καταδύσεις είναι ένα από τα θεαματικότερα αλλά και άπ' τα πιο δύσκολα αγωνίσματα του ναυτικού αθλητισμού. Ανέ-καθεν συγκινούν τους φιλάθλους. Άλλά και τους άμνητους στα θέλητρα του ύψους στοιχείου, συναρπάζουν. Σκορπούν ρίγη συ-κινήσεως στους θεατές όταν θωρούν τ' άτρώμητα παλληκάρια να σκαρφαλώνουν στ' απόκρημνα βράχια και άπ' εκεί να βουτούν κα-τακέφαλα στο νερό.

Σκεφθήτε πως όλ' αυτά συμβαίνουν όταν βλέπουμε άπλές - φυ-σικές καταδύσεις από άνειδίκευτους στις συστηματικές βουτιές κολυμβητές, που άπλως και μόνον για παλληκάρια ανεβαίνουν σ' ένα ψηλό βράχο και πέφτουν στη θάλασσα. Έτυχε όμως να βρε-θίητε στο Όλυμπιακό Κολυμβητήριο όταν Έλληνες ή ξένοι άσσοι των καταδύσεων έδειχναν τις θαυμαστές ικανότητές τους στις τε-χνικές βουτιές: «Ε, τότε άσφαλώς θα φεύγατε γοητευμένοι από τις καταπληκτικές ακροβατικές τομπές, τις περίεργες έλικοειδείς ανα-στροφές και άνακυβιστήσεις, τις βουτιές με τ' άγνωστα δνόματα Μάμπερ και Άουερμπιτς, Σάμ Λη και Ισάνδρου και Ουσάρου...

Πόσοι και πόσες δεν θάβελαν να μιμηθούν τους άσσους των κα-ταδύσεων! Δεν είναι όμως τόσον εύκολο πράγμα. Για να κατορθώ-ση κανείς να βουτήξει τεχνικά και χωρίς κίνδυνο από το αναπηδη-τήριο των 3 μέτρων (άπ' τη σανίδα δηλαδή την ελαστική πουναι σε ύψος 3 μέτρα άπ' την επιφάνεια του νερού) ως τον πύργο των 5 μέτρων κι' αργότερα άπ' τον πύργο των 10 μέτρων (δεν ύπάρχει πύργος καταδύσεων στην Ελλάδα ύψους 10 μέτρων) χρειάζεται συ-στηματική προπαρασκευή και ειδική εκπαίδευση.

Το πρώτο βήμα που θα κάνει ο αρχάριος των καταδύσεων είναι να κάνει από χαμηλό ύψος, στο νερό με το κεφάλι από χαμηλό ύψος, άς πούμε άπ' το χείλος του κολυμβητηρίου ή άπ' ένα κατάλληλο βράχο, που νάναι κά-θετος στο νερό (να μην έχει δηλαδή προ-εξοχές υπό την επιφάνεια του νερού, που θα γίνουν αίτια να χτυπήση ο κολυμβητής κατά τη βουτιά) και νάχη ύψος ο βράχος άπ' την επιφάνεια του νερού 1 μέτρο.

Τοποθετεί πρώτα ο αρχάριος τ' άριστε-ρό πόδι έμπρός και με τα δακτυλά του γαντζώνει το χείλος του κολυμβητηρίου ή του βράχου. Το δεξιό πόδι θάναι πίσω 30 εκατοστά περίπου. Γονατίζει στο δεξιό γο-νατο. Φέρνει τα δυο χέρια ένωμένα έμπρός άπ' το κεφάλι, για ν' αποφύγη το χτύπη-μα του προσώπου κατά την πτώση και έ-παση με το νερό. Σκύβει έμπρός, χαμη-λώνοντας κεφάλι και χέρια, με κατεύθυνση προς το νερό.

Άπ' τη στάση αυτή, πούναι κατάλληλη για τη βουτιά των αρχαρίων, θα δεχθή άπ' ένα βοηθό ένα άπλο σπρώξιμο άπ' τη λέκάνη, που θα το βοηθήση και ο ίδιος ο κολυμβητής με σπρώξιμο του δεξιού πο-διού.

Άπ' την ώθησι αυτή ο κολυμβητής θα βρεθή στον άέρα και σε λίγο στο νερό, με τα χέρια πρώτα ένωμένα και τεντωμένα έμπρός άπ' το κεφάλι. Θα σπάση έτσι την επιφάνεια του νερού και με μεγάλη χαρά

ΟΙ ΚΑΤΑΔΥΣΕΙΣ

Βουτιές που χρειάζονται άτρώμητη καρδιά και γερά... μαθηματικά

θα διαπιστώση πως μπορεί να βουτήξει στην άρχή, κατά κάποιο ύποτυπώδη τρόπο.

Σιγά-σιγά θα μάθη να κάνει στο νερό βουτιά χωρίς βοηθό και μάλιστα με κάποια χαρά, με κάποιο ρυθμό, με άρμονία κινή-σεων, χωρίς να μισογονατίζει στο βράχο ή στο κολυμβητήριο, αλλά στέκοντας με μέτωπο προς το νερό και πόδια ένωμένα και χωρίς φορά, ζυγίζοντας μάλιστα τα χέρια και ταλαντεύοντας τα πόδια στα γόνατα σαν έλατήριο. Αργότερα θα μάθη να βουτά με φορά, με δρόμο, με βήματα, τρέχοντας έλασρα δηλαδή και πηδών-τας ή θα μάθη να πέφτη άναποδα, δηλαδή, παίρνοντας άρχική στάση με τα νώτα γυρισμένα στο κολυμβητήριο και ούτω καθ' εξής.

Άφου περάση το προπαρασκευαστικό αυτό στάδιο εκπαίδευ-σεως στις βουτιές, τότε θα έπιχειρήση βουτιές από μεγαλύτερα ύψη και άνάλογα με την ίδιουσγκρασία του και την εκπαίδευσί του θάρρη καιρός που θα πέφτη από ψηλά, πολύ ψηλά βράχια για να προκαλή με τις βουτιές του το δέος και το θαυμασμό σ' όσους θα τον κυττάζουν.

Διαφορετικό κάπως δρόμο θ' ακολουθήση εκείνος που έπιθυμεί να είδικευθή στις καταδύσεις σαν συστηματικός πια άθλητής και όχι από άπλο καπρίτσιο.

Θα χρειαστή μεγάλη μελέτη, ειδική άσκησι, ένόργανες άσκή-σεις, ακροβατικές ικανότητες, πολύχρονη και πολύμοχη προπόνη-σι ο άθλητής των καταδύσεων. Δεν άρκει νάχη πανείς προσόντα για καταδύσεις, πρέπει να ξέρη και να τα αξιοποιή. Θα μάθη κα-ταδύσεις προς τα έμπρός μ' έκκίνηση με μέτωπο προς το κολυμ-βητήριο, καταδύσεις προς τα πίσω και έκκίνηση με μέτωπο προς το νερό, καταδύσεις προς τα έμπρός και έκκίνηση με μέτωπο προς το αναπηδητήριο και καταδύσεις έλικοειδείς και περιστροφι-κές προς τα έμπρός.

Στους άγώνες είτε από το αναπηδητήριο (μόνιμο Βατήρα, την έ-λαστική σανίδα) είτε από τον πύργο θα εκτέλεση ώρισμένες ύπο-χρεωτικές καταδύσεις, που περιλαμβάνει ο έπίσημος πίνακας της Διεθνούς Κολυμβητικής Όμοσπονδίας, καθώς και ώρισμένες προ-αιρετικές καταδύσεις, που διάλεξε ο ίδιος πάλι από τον ίδιο πί-νακα της Όμοσπονδίας.

Κριταί ειδικοί, σκορπισμένοι τριγύρω άπ' το Βατήρα ή τον πύργο των καταδύσεων, θα βαθμολογούν, ύστερα από κάθε βουτιά τη στάση εκκινήσεως του κολυμβητή, τη φορά, το ύψος, τη χαρά, την άκρίβεια, τον μετωρισμό και την πτώση στο νερό. Με το σφύριγμα του Έφρου των Καταδύσεων οι κριταί θα βαθμολογούν από 0—10 και ο γραμματέας θα γράφη τη βαθμολογία όλων των κριτών.

Θα την προσθήσει και κατόπιν θα την πολλαπλασιάξη με το βα-θμό δυσκολίας που έχει κάθε καταδύσις.

Έπειδή όλες οι καταδύσεις δεν έχουν τις ίδιες δυσκολίες ή Διε-θνής Κολυμβητικής Όμοσπονδία έχει προκαθορίσει για κάθε μια άπ' αυτές ένα βαθμό δυσκολίας (π. χ. 1, 2, 1, 3, 1, 4... 1, 6, 1, 8, 1, 9, 2, 2, 1 κλπ.).

Άνάλογα λοιπόν με την κατάδυσι που θα εκτέλεση ο κάθε κολυμβητής και τη βαθμο-λογία που θα πάρη άπ' τους κριτάς, θα την πολλαπλασιάξη με το βαθμό δυ-σκολίας και θα βγή τ' άποτέλεσμα, μετά την εκτέλεσι ώρισμένων καταδύσεων.

Δεν χρειάζεται λοιπόν να είναι κανείς καλός μονάχα στις καταδύσεις, αλλά πρε-πει νάναι έξασκημένος και στα μαθημα-τικά...

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

□□

Ο Κράυσελερ ταχυδακτυλουργός

Σ' ένα πάρτυ, ο διάσημος βιολιστής Φρίτς Κράυσελερ, έκανε μια έντυπωσιακή επίδειξη «διαφορών ταχυδακτυλουργικών «τρύκ» με τραπουλόχαρτα. Εύθως κατόπιν, ένας από τους καλεσμένους, τον πλησίασε και του είπε:

— Σε λίγες μέρες, κύριε, θα δώσω κι' εγώ ένα πάρτυ στο σπίτι μου. Θα είχατε την καλωσηνη νάρηητε να μάς δείξετε κι' εκεί την τέχνη σας;

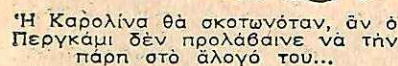
Ο Κράυσελερ τότε τούπε να συνεννοηθή με τον πράκτορά του. Έτσι η συμφωνία έκλεισε και ο Κράυσελερ πήγε πραγματικά στο πάρτυ.

Όταν όμως ο οικοδεσπότης τον είδε να βγάξη το βιολί του, τον ρώτησε κατάπλη-κτος:

— Μπα! Παίξετε, λοιπόν, και βιολί...

Η περίφημος πρωταθλήτρια των καταδύσεων Νοελίν Μακλιν σε μια όραση βουτιά στους άγώ-νες του Ώκλαντ της Νέας Ζηλανδίας.

Οἱ αἰσθηματικὲς περιπέτειές
τῆς στὴν Ἑλλάδα

λίστα «καρδίων». Ας παραμυθισθώμεν τα πράγματα
 με τη σειρά. Στην ιστορία των πολυ-
 λυκρτών σκανδαλίων, την πρώτη
 ασφαλώς θέσι κατέχουν οι περιπέ-
 τειες της Καρολίνας Μπρουνοβί-
 σκινσύου του πρίγκιπος της Ουάλ-
 λίας και κατόπιν βασιλέως της 'Αγ-
 γλίας Γεωργίου 4ου (1768-1821).
 Άλλα και στα δικαστικά χρονικά
 την πρώτη ασφαλώς θέσι επίσης κα-
 τέχει η άγωνη για διαζύγιο που έ-
 κανε ο Άγγλος αυτός βασιλιάς έ-
 ναντιον της σύζυγού του, με την
 κατηγορία της απιστίας. Ή δικη
 του συντάραξε κυριολεκτικά τη δι-
 εθνή, με την γνώμη και αναστάτωση
 τούς διπλωματικούς κύκλους. Ποτέ,
 μέχρι την εποχή εκείνη, δεν υπήρ-
 χε ποιά άδεια κατηγορηθεί ποί-
 α από τον έστεμμένον σύζυγόν της,
 ότι επέτρεπε σ' ένα τυχοδιώκτη ν'
 άμαρυνθή την αήλην του στέμμα-
 τος του!

πο ἀναζητούσας ἐξῆς, γιὰτὶ ἀπὸ καί-
 ρο Ὁ Ἰταλὸς, ἀνθρώπου ἐν καλῷ ὁδῶν.
 τὸς, ἀλλὰ συγχρόνως τετραπέρα-
 τος, ἀπὸ τὴν πρώτην τομῆσός καὶ
 τὴν γνώρις, προσπαθῶνς νὰ βρῇ μί-
 α ευκαιρία γιὰ νὰ προσέλθῃ τὴν
 προσοχὴν τῆς. Καὶ δὲν ἄνυεν νὰ
 τὴν βρῇ. Ἡ πρηνικήσις ἔκανε συ-
 χνῆς ἐκδόρησας τὰ διαφόρῃ μέρη
 τῆς Ἰταλίας. Ἐνὰ πρῶν καλῶς
 πῆγαινε ἀπὸ τὸ Παλέρμο στὴν Ἀν-
 γουστα, ἑσπνικά ἀφηνίασε τὸ ἄλ-
 γό τῆς. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ σκεπτόν-
 ταν, ἀν δὲν προλάβαινε ὁ Πε-
 γκάμι νὰ τὴν πάρῃ στὸ δικό του
 ἀλγο, μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς
 ζωῆς του. Ἀλλὰ τότε, προτὺν ἀ-
 κήμιν συνέλθουν ἀπὸ τὴν συκίνησιν
 τοὺς, μίᾱ συμμορία ληστῶν ἐπέτε-
 θη ἐναντίον τοὺς.

Ὁ Περυκάμι ὁμῶς δὲν τὰ σά-
στις. Τράβηξε ἀμέσως τὸ ξίφος
του, χύμηξε ἀπάνω στοὺς ἀποτῆς

Αὐοὶ...
 Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Καρολίνα δὲν ἀποχωρίστηκε τὸ στήθος της. Ἐστὶ, δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἐφίπασε μαζί του στὸν Πειραιά. Ἡ πρώτη ἡμέρα κατέλυσε στὴν Πλάκα, στὴν οἰκίαν Ζαλοκώστα – πάλιν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον («Ἐλαφος» – ὃ δὲ Περυγκάμι νοίκιασε ἓνα δωμάτιο στὸ χάνι τοῦ Βρούτου, ποὺ βρισκόταν στὸ τέρμα τῆς οδοῦ Ἀΐολου. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸ τὴν χαρακτῆρα, ἡ Καρολίνα ἦταν εὐγενικὰ καὶ εὐαίσθητη.

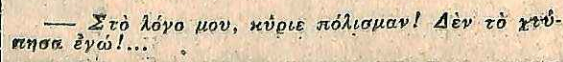
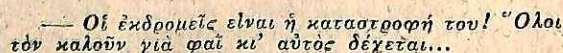
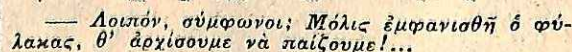
Σε μία νυχτερινή της έκδρομή στην Πύκνα ή φαια πρηνήσισα είχε μία καινούργια περιπέτεια. «Όπως στην 'Ιταλία, έτσι κι εδώ της επέπεσε μία σύμφορη 'Αδελφών για να την κακοποιήσουν. Αυτή τη φορά ο Περσγάκι δεν ήταν μαζί της. Βρισκόταν στο κρεβάτι άρρωστος από έλκιδες πυρετούς. Τη συνόδευε λοιπόν ένας επίσης φώσας και τολμηρός Έλληνας, ο Δημήτρης Δράκος, αρχοντοπούλο της Αθήνας. Παρ' όλο που δεν είχε κανένα λόγο μαζί του - ή ο πλοφόρος άπομαρτυρούσε - όχι μόνο κατόρθωσε να αρμεμοκρατήσει τους 'Αδελφούς μ' ένα ραβδί, αλλά και να τραυματίσει ένα από αυτούς. Ρωμαντική καθώς ήταν, η Καρολίνα αισθάνθηκε ένα καινούργιο αίσθημα στην καρδιά της.

Τράγε να είχε έρωτευθῇ πραγματικά τὸ Δημήτρη Δράκο; Ἀγνόω. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι, τίς δεκάπεντε μέρες πού ἔμεινε στήν Ἀθήνα, δέν ζήτησε κανένα ἄλλο συνοδοιῶτα ἀπ' αὐτόν. Ἄλλ', ὁ Περικλῆς, πού φοβήθηκε ἰσχυρῶς ὅτι θά χάσῃ τήν εὐνοία τῆς, σπρωχθεῖς ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ, εἰς τὸ ἄβυσσος, σὲ τὰς ἐπείρας, μὲ τὸ Δράκο καὶ μὴ δὲ ὀδηγῶντα ἀφορμῇ, κ' ὅπως λέγεταί, τὴν ἐπαβέε ὁ Ἰταλός. Γιατὶ ὁ νεώρος Ἕλληνας τὸν ἐδίωκε τέτοιο ὕψος, ὥστε τὸν ἀποσεῖ ὅλην τὴν ἀσπίδα στο κρεβάτι...

Ἡ Καρολίνα ὅμως δὲν ἤθελε νὰ μαλάνουν ἐξ αἰτίας τῆς. Καὶ κἀτάφερε νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ, δίνοντας μιά χορευτικὴ ἐσπερίδα στὸ σπίτι πού ἔμενε, ὅπου παρέυρέθησαν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι πρόκριτοι.

«Η πριγκιπίδα κατόπιν έβγαυε έν-
θουσιασμένη από την Ελλάδα και
συνέχισε τα ταξίδια της. Λεπτομέ-
ρειες γι' αυτά, αναφέρονται σ' ένα
σπανιώτατο βιβλίο που κυκλοφο-
ρει το 1821 στο Παρίσι. «Ο τίτλος
του είναι: «Ταξίδια της Α. Μ. της
Πρωτοβασίλισσας της Αγγλίας με
βαρώνες, ευγενικάμ, κλειδούχου της,
στη Γερμανία, Ιταλία, Ελλάδα,
Τυνίδια, Ιερουσαλήμ κλπ. κατά τα
έτη 1814—1820, με διάφορα άνέκ-
δοτα, περιεργα και ένδιαφέροντα,
υπό Γαρνιιν 'Αλμπερτ, Έλληνας
προσκεκλημένην στην ύπηρεσία
της. Παρίσι 1821»).

Οπως βλέπουμε ο Ταρμινί 'Α-
μερτέ ήταν Έλληνας με γαλλικό
Ψευδώνυμο. Και το σπίτι που κα-
τείχε ο Ήωρα πριγκίπισσα ανήκε
στους συγγενείς του. Στον τίτλο
δὲ τοῦ βιβλίου η Καρολίνα ἀποκα-
λείται βασίλισσα, γιατί στὸ μετα-
ξύ είχε πεθάνει ο Γεώργιος ΙΙΙ,
πού τον διαδέχθηκε ο γιός του,
ο πρίγκιπας τῆς Ουαλίας καὶ σύ-
ζυγος τῆς πριγκίπισσας.

Φωτισὲ

«Αν βρεθίτε μέσα σε πυρποκουμένο χημείο, προσέξτε πολύ όταν ανοίγετε πόρτες που οδηγούν σε χώλα ή σε σκάλες. Ένε

ἂν δὲν σᾶς ἀντιληφθῇ κανεῖς γιὰ
νάρθῃ νὰ σᾶς σώσῃ μὲ σκάλα ἢ μὲ δι-

Ψυχή

Σε περιπτώσεις που το θύμα ήταν αρκετή ώρα έκτεθειμένο στο κρύο, χωρίς όμως να έχη υποστεί κρουσπηγήματα ή κατάρρευση, δώστε του ζεστά διεγερτικά ποτά και βάλτε το να εσπλώση σε ζεστό κρεβάτι.

ΤΕΛΟΣ

Στις Ήνωμένες Πολιτείες έγιναν οι δοκιμές του νέου υδροπλάνου Τρένινγκεντντν R 3 42 ενός νέου μεγαθιού του αέρα, Βάρους 80 τόνων, το νέο αεροσκάφος μπορεί να μεταφέρει 103 στρατιώτες με τον οπλισμό τους, όταν δε πρόκειται να φορτωθεί ή να ξεφορτωθεί, ανοίγει αυτόματος όλο το πρόσθιο τμήμα του, όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας. Το υδροπλάνο αυτό είναι εφοδιασμένο με πανίσχυρους κινητήρες που του επιτρέπουν να πετάει χωρίς κανένα σταθμό από την Αμερική στην Ευρώπη.

Σε κάθε αποτυχημένη βολή οι θρυλικοί τοσολιάδες φώναζαν όλοι μαζί «Αέρα».

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Υπάρχουν ώρισμένες λέξεις που τις μεταχειριζόμαστε συχνά στην κουβέντα μας κι ωστόσο αγνοούμε την προέλευσή τους. Από που παράγεται ή λέξι «άλα-αλά»;

Στην αρχαία Ελλάδα, όταν άρχιζε καμιά μάχη, οι πολεμιστές έφευγαν πάνω στον αντίπαλό τους φωνάζοντας «άλαλά», λέξι που δεν είχε κανένα νόημα, αλλ' ήταν απλώς πολεμική κραυγή. Απ' αυτό ωστόσο βγήκε η αρχαία φράσι «ήλθαλας την νίκη», πράγμα που έκανε παλαιότερα τους γλωσσολόγους μας να πιστώσουν σε όμηρικούς καινιάδες, γιατί ο καβέντας απ' αυτούς της έδινε και τη δική του έρμηνεία.

Ο αλλαλαγμός χρησιμοποιοήθηκε και στους νεότερους πολέμους τόσο για έμψυχωσιν των πολεμιστών ιδίως στας εφόδους, όσο και ως έπαινος της νίκης, αντικαταστάσεις της λέξεως «Αλάλα» δια του «Αέρα». Αλλά ποιά ήταν πάλι το γεγονός εκέينو που έκανε τη λέξι «Αέρα» να επικρατήση ως πολεμική κραυγή; Κατά την πολιορκία των Ίωνανών (1912—1913), οι όβιδες του έχθρου που χτυπούσαν εναντίον των όχυρωματικών θέσεων του στρατού μας, νύχτα και μέρα, δεν έφεραν σχεδόν κανένα αποτέλεσμα, εκτός από το δυνατό αέρα που δημιουργούσαν όλόγυρα οι εκρήξεις. Σε κάθε τέτοια λοιπόν αποτυχημένη βολή, τα φανταράκια μας — πρόπαντός όμως οι θρυλικοί τοσολιάδες — φώναζαν όλοι μαζί «Αέρα», θέλοντας με τον τρόπο αυτό να εκδηλώσουν τη χαρά τους για την έχθρική αποτυχία.

Η λέξι όμως «Αέρα» έγινε ένα πραγματικό σύμβολο κατά τον τελευταίο Έλληνο-ταλικό πόλεμο και επεκράτησε τότε και σ' αυτούς άκούη τους αντιπάλους μας. Είναι γνωστό ότι σε πολλές μάχες, οι φασίστες επιτίθονταν φωνάζοντας «Αέρα», νομίζοντας ίσως ότι η κραυγή αυτή είχε... μαγικές ιδιότητες.

★

Διακόσιες πενήντα χιλιάδες χρόνια περίπου, μετά την εποχή του ανθρώπου των σπηλαίων, ανέκαλύφθη ότι το ηλεκτρον (κεχριμπάρι) παρουσιάζει μαγνητικά φαινόμενα, όταν τριβόταν πάνω σ' ένα ύφασμα. Την ιδιότητα αυτή —γνωστή σήμερα ως στατικό ηλεκτρισμό — την περιέγραψε το 600 π.Χ. ο Θαλής ο Μιλήσιος, ένας από τους έφτα σοφούς της αρχαιότητας.

★

Στα πολλά χρόνια κάθε Κυριακή και νιοτάσιμη μέ-

ρα, νέοι, γέροι, παιδιά, γυναίκες, πλημμύριζαν τους ναούς για να παρακολουθήσουν τη θεία λειτουργία με αληθινή κατανύξι και πίστι. Κι' αυτοί ακόμη που δεν μπορούσαν να πάνε, οι άρρωστοι δηλαδή, παράγγελλαν τους ιερείς της ενορίας τους να τους επισκεφθούν άργότερα.

Σε όλο το διάστημα που οι παπάδες έμελυναν, οι πιστοί είχαν σταυρωμένα τα χέρια τους και δεν μιλούσαν. Ακόμη και οι ζητιάνοι που στέκονταν έξω από τους ναούς, απαγορευόταν να πουν λέξι. Αλλά μόλις τελείωνε η λειτουργία, όλο εκείνο το πλήθος ξεχνότανε στους δρόμους με χαρούμενες φωνές ενώ οι καμπάνες χτυπούσαν απ' όλα τα σημεία της πόλεως.

Αντίθετα, όταν η Ελλάδα σκλαβώθηκε και οι κατακτητάι έκλεισαν τις εκκλησίες και απαγόρευαν τη θεία λειτουργία, οι Χριστιανοί, για να μη χάσουν το θρησκευτικό τους αίσθημα, μετέβαλαν τα υπόγεια των σπιτιών τους σε μυστικούς ναούς, όπου έκτελούσαν τη νύχτα τα θρησκευτικά τους καθήκοντα, για να μην τους πάρη είδησι ο Τούρκος κατακτητής.

Από τη σκοτεινή λοιπόν εκείνη εποχή της σκλαβιάς έμεινε ως τα χρόνια μας και το γνωστό τραγουδάκι που λένε τα παιδιά όταν παίζουν μεταξύ τους :

Κάτου στο κατόι, είναι η Πα-
(για, για,

για μόλα για,
Κι' από πάνω παίζουν κόκκινα
(τα φέσα, φέσα,
για, για, για, για.

★

Διακόσιες πενήντα χιλιάδες χρόνια περίπου, μετά την εποχή του ανθρώπου των σπηλαίων, ανέκαλύφθη ότι το ηλεκτρον (κεχριμπάρι) παρουσιάζει μαγνητικά φαινόμενα, όταν τριβόταν πάνω σ' ένα ύφασμα. Την ιδιότητα αυτή —γνωστή σήμερα ως στατικό ηλεκτρισμό — την περιέγραψε το 600 π.Χ. ο Θαλής ο Μιλήσιος, ένας από τους έφτα σοφούς της αρχαιότητας.

χαιας Ελλάδας. Στα 1570 ο Άγγλος φυσικός Τζιλ-μπερ, όνόμασε την ιδιότητα του ηλεκτρον «ηλεκτρικά». Στα 1650, ο Γκόλντερ Τσάρλετον μετέβαλε το όνομα σε «ηλεκτρισμό», που παρέμεινε έτσι μέχρι σήμερα.

Στην εποχή μας πάλι, με τις δυσκολίες του ενοικιοστασίου, όλοι μας έχουμε ακούσει τις φράσεις «πήρε τόσο λεφτά άέρα» ή του έδωσα τόσο άέρα για να φύγη». Οι φράσεις αυτές προέρχονται από τον «κατοικίδιον άέρα» των Βυζαντινών. Κατά τη Βυζαντινή εποχή, συνθι-σμένο φαινόμενο ήταν, εκείνοι που είχαν σπιτία να πουλουν τη στέγη τους σε άλλους για να χτίσουν από πάνω.

Πολύ συχνά, στα Βυζαντινά έγγραφα αναφέρεται ο «κατοικίδιος άηρ» ή όταν πουλούσαν ένα σπιτί έγγραφαν «μετά εισόδων, έξόδων και άέρων».

★

Κατά το τέλος του 367 π.Χ. ο Αρχάδαιος, γιός του βασιλιά της Σπάρτης Άγιστρίων, έπωληθείς από την άμουσία του Έπαμεινώνδα από την Πελοπόννησο, αποφάσισε να επιτεθή εναντίον του και να τον νικήση.

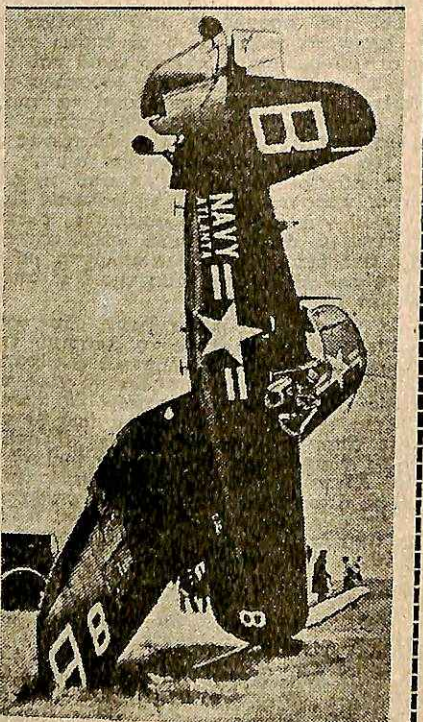
Την εποχή εκείνη ο Άγιστρίων έλειπε στην εκστρατεία της Μ. Ασίας — όπου πολέμουσε τους Πέρσες — και δεν είχε αφήσει πίσω του παρά ελάχιστους στρατιώτες. Ο Αρχάδαιος έστειλε τότε άγγελιοφόρους και ζήτησε βοήθεια από τον τύραννο Διονύσιο. Ο τελευταίος, που έστειλε τότε μερικούς μισθοφόρους, αλλά ήταν τόσο λίγοι, που δεν ήξερε αν έπρεπε να μπλεχτεί σε μια τέτοια πολεμική περιπέτεια, τα στρατεύματα όμως του Έπαμεινώνδα άρχισαν να εισχωρούν στη Λακωνική γη και ν' απειλούν κι' αυτήν ακόμη τη Σπάρτη, που ως την εποχή εκείνη δεν είχε δει έχθρική περικεφαλαία κοντά στον Εύρώτα. Ο Αρχάδαιος, που διαίσθανθηκε τον κίνδυνο, αποφάσισε τότε να τα παίξει όλα για όλα.

Συγκέντρωσε τους λιγοστούς άντρες του, πέρασε μαζί τους απαρατήρητος στην Άρκαδία και μια κατασκοπευτική νύχτα, έπετέθη εναντίον των έχθρων της πατρίδας του. Και τ'οσοούτον όλοσχερώς κατέρωσε περί Μηδίας τους Άρκαδας, ώστε λέγονται πεσόντες εν τη μάχη ταύτη δεκαεπίχλιοι Άρκαδες και Άργείοι. Δηλαδή σκοτώθηκαν κάπου δέκα χιλιάδες στρατιώτες του Έπαμεινώνδα, ενώ από τους Λακεδαιμονίους δεν έπαθε κανένας τίποτε. Η μάχη αυτή όνομάστηκε από τους Σπαρτιάτες «άδακρος μάχη», φράσι που τη συνθι-ζουν και σήμερα να τη γράφουν —κυρίως οι έφημερίδες— όταν αναφέρουν για καμιά μάχη που έληξε σχεδόν δίχως απώλειες για το νικητή.

ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΖΩΑ

Η εξαιρετική χορεύτρια Σίντ Τσάρρις, η τακτική παρτενιάρ του φρέντ Άσταϊρ και του Ρικάρντο Μονταλμπάν σε διάφορα μουσικοχορευτικά φιλμ. Έφερε μαζί της από το Μεξικό όπου γύρισε το τελευταίο της φιλμ τη μικρή κατσίκα με την οποία ποζάρει στη φωτογραφία μας. Η Λουίζα, όπως την έχει βαφτίσει, την ακολουθεί παντού με ιδιαίτερη αγάπη.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Στην Ατλάντα των Η.Π.Α. συνέβη πρό ημερών το παράξενο αυτό αεροπορικό δυστύχημα, που δεν προκάλεσε εύτυχώς κανένα ανθρώπινο θύμα. Τη στιγμή που ο ύποπτηναγός Μπράουν προσπαούσε ν' απογειωθεί, το αεροπλάνο του έπαθε κάποια βλάβη και ξανάπεσε στο έδαφος παίρνοντας την παράξενη στάσι που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Ο πιλότος, καθισμένος στη θέση του, περίμενε να έπαυοντο τα αεροπλάνο του στην όριζόντια θέση, για να μπορέσει να το εγκαταλείψη.

Ημιοινοβουλευτική Ζωή

Ο τρελλός ύπουργός και η πυρκαϊά της Βουλής

Στα κοινοβουλευτικά χρονικά της θωνικής περιόδου, σημειώθηκε και η παρουσία ενός... τρελλού ύπουργού.

Από τότε — ίσως και στα προηγούμενα χρόνια — πολλοί από τους ύπουργούς θα έπρεπε, με όσα κάνουν, να έχουν κλειστή στο φρενοκομείο, προτού ακόμα πάρουν τό... ύπουργικό χαρτοφυλάκιο. Ωστόσο όμως το επίσημο κάρο «τρελλού ύπουργού», σημειώθηκε το 1855, ενώ διαρκούσε η Κατοχή του Πειραιώς από τα άγγλογαλλικά στρατεύματα, εξ αίτίας του Κριμαϊκού πολέμου.

Στα πράγματα ήρθε τότε η κυβέρνηση του Δ. Βούλγαρη (Σεπτέμβριος 1855) που διαδεχθηκε το λεγόμενο «Υπουργείον της Κατοχής» του Μαυροκορδάτου.

Μεταξύ των ύπουργών της νέας κυβερνήσεως, ήταν και ο Ν. Σιληβέργος, που πήρε το ύπουργείο των Οικονομικών και προσωρινά των Έξωτερικών.

Ο Σιληβέργος ήταν νομάρχης στην Τρίπολι το 1834, όταν έπαθε την πρώτη προσβολή τρέλλας, σαν έμαθε τη στάσι που έγινε στη Μεσσηνία. Από τότε είχε διαλείμματα έχεφροσύνης και τρέλλας, με περισσότερο επικρατούσε η... τελευταία. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε, με τις καλές σχέσεις που είχε με την αυστριακή πρεσβεία και τον Όθωνα, να γίνει ύπουργός το 1842, μονάχα όμως για τέσσερες ημέρες, γιατί στο μεταξύ παλάωσε και πάλι.

Όταν μαθεύτηκε ο διορισμός του, έγινε μεγάλη συζήτηση στη Γερουσία και πολλά σχόλια από τον κόσμο, γιατί ο βασιλιάς διώρισε τρελλό ύπουργό. «Η άσθενεία του κ. Σιληβέργου, έγραφε μια σύγχρονη έφημερίδα, και η ανάγκη της αντικαταστάσεώς του από κανένα άλλον ύπουργόν, είναι σήμεραν το κύριον αλλ' έλαφρόν θέμα της όμιλης εις τας συναναστροφάς, εις την λέσχην, εις τους περιπάτους και εις αυτά ακόμη τα καφενεία».

Ο Όθων όμως δεν άκουγε από αυτά. Είχε μεγάλη εκτίμησι στο νέο ύπουργό των Οικονομικών, ο όποιος ωστόσο άρχισε να δημιουργή έπεισοδια από την πρώτη ημέρα που διορίστηκε.

Ενώ γινόταν μνημόσυνο στην Καθολική Έκκλησία για το φιλέλληλα Φαβιέρο, καταφθάνει ο νέος ύπουργός των Οικονομικών κι' άρχίζει στίς φωνές το φρούραρχο, γιατί δεν τούδωσε τη θέση του, που ήταν... καλύτερη. Πηγαίνει κατόπιν στο ύπουργείο των Έξωτερικών κι' άρχίζει άλλες φωνές και τιμωρεί το γενικό γραμματέα για άσήμαντη άφορη. Έπειτα πάει στο ύπουργείο των Οικονομικών και παύει όλους τους... ύπαλληλους, γιατί δεν είχαν... ευρωπαϊκούς τρόπους.

Δεν μπορώ να συνεργασθώ, φώναζε, με τέτοιους Μπασιμποζούκους!

Όταν τάμασε αυτά ο πρωθυπουργός Βούλγαρης, ανεβαίνει γρήγορα στο Παλάτι και ζητάει από το βασιλιά να παύση τον ύπουργό. Άλλα ο Όθων δεν πείθεται.

Θα διέλθωσιν αι στιγμαί της παραφροσύνης του, λέει στο Βούλγαρη, και θα καταστή ώφελιμώτατος εις την οικονομικήν υπηρεσίαν και την εξωτερικήν δια τας μετά το Γάλλου πρεσβείας σχέσεις του.

Και ο Σιληβέργος μένει στη θέση του. Τις ημέρες εκείνες είχε φτάσει για πρώτη φορά στην Ελλάδα πρέσβυς της Αμερικής. Πάει ο Σιληβέργος και έπισκέπτεται τον κ. πρέσβυ στο σπίτι του κι' άρχίζει να του δίνει μαθήματα: Πώς να φερθή στο βασιλιά, τί ρούχα να βάλει κι' αν δεν έχει ρούχα, του να μπορούσε να του δανείσει τα δικά του... Ποι να φανταστή έίπε, πως μπορούσε να είχε και τρελλό ύπουργό; Νόμιζε πως ο Αμερικανός πρέσβυς γίνονταν από ενδιαφέρον και καλωσύνη του οι συστάσεις αυτές γίνονταν πως, πρέσβυς αυτός δημοκρατικής χώρας, δεν θα ήξερε, ίσως, τη βασιλική έθιμοτυπία.

Την άλλη μέρα, στα διαπιστήρια του πρέσβυ στο Παλάτι, και ενώ ο Αμερικανός προσφωνούσε το βασιλιά, γυρίζει ο Σιληβέργος και λέει στην Αμελία:

Αμφιβάλλω αν τα γάντια της Μεγαλειότητός Σας είναι τόσο Μεγαλειότης Σας, ήμπορώ να της ειπώ το παρισινόν κατάστημα, από το όποιον τα αγοράζω, δια να προμηθευθώ τα ίδια της... Και, ενώ έλεγε αυτά, κάνει και μια βαθεία ύποκλισι στη Βασίλισσα, μπροστά στον έκπληκτο πρέσβυ.

Όταν τελείωσε η παρουσίασις και έφυγε ο Αμερικανός, πλησιάζει ο Σιληβέργος το βασιλιά και του λέει:

Μεγαλειότατε, οι προκατοχοί Σας αυτοκράτορες του Βυζαντίου, είχαν κανονίσει κατά την παρουσίασιν των πρέσβων, ο τελετάρχης να χορεύη το μενουέτον. Πρέπει και η Μεγαλειότης Σας να εισαγάγητε την συνήθειαν αυτήν, αφού μάλιστα εγω γνωρίζω τον χορόν αυτόν και ήμπορώ να τον διδάξω...

Και άρχίζει τότε ο ύπουργός των Έξωτερικών έναν τρελλό χορό... Έπρεπε να γίνη κι' αυτό για να πειστή ο Όθων ν' αλλάξη τον ύπουργό του...

Στην ύπουργία του αυτή ο Σιληβέργος έμεινε μόνο πέντε ημέρες. Στην προηγούμενη είχε μείνει τέσσερις. Άργότερα έμεινε μόνο έκανε γερούσιαστή, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του Σώματος.

★

Ένα άλλο αξιοσημνόμεντο γεγονός της εποχής εκείνης — και έγιναν πολλά και περιέργα στο διάστημα του Κριμαϊκού πολέμου και της Κατοχής — ήταν το κάψιμο της ελληνικής Βουλής.

Αν ήταν έμπρησμός ή τυχαίο γεγονός, δεν εξασκρίβωθηκε. Οι έφημερίδες γράφον τότε, ότι επρόκειτο για έμπρησμό. Και άφηναν να υπονοηθή πως τη φωτιά την είχαν βάλει για πολιτικούς λόγους οι έχθροι του Όθωνος. Και, για να υποστηρίξουν τον ισχυρισμό τους, αναφέραν πως το ίδιο βράδυ με την πυρκαϊά της Βουλής, είχε γίνει άπόπειρα έμπρησμού και της Σχολής των Ευέλπιδων. Οι άνακρίσεις που έγιναν δεν πιστοποιήσαν τις κατηγορίες.

Όπωςόποτε, μια πυρκαϊά, τυχαία ή βαλή, κατέστρεψε έντελως (Οκτώβριος 1854), το κτίριο που στεγάστηκε η πρώτη ελληνική Βουλή στην ελληνική πρωτεύουσα. Το ίδιο κτίριο είχε στεγάσει και την Έθνοσυνέλευσι που έδωσε το Σύνταγμα του 1844.

Το κτίριο αυτό βρισκόταν στην ίδια ακριβώς θέση που χτίστηκε κατόπιν η Παλαιά Βουλή στην αρχή της όδου Σταδίου και την οποία τώρα επισκεύαζον για να δεχτή το έθνολογικό μας μουσείο. Το κτίριο της παλαιότερης Βουλής, που κάηκε, ήταν ένα από τα πρώτα σπιτία που οικοδομήθηκαν στην Αθήνα μετά την Έπανάστασι του 21 και από τα καλύτερα της εποχής του. Ανήκε στον Αλέξ. Κοντόσταυλο, που έγινε, διευθυντής του Νομισματοκοπείου, ύπουργός και πρόεδρος της Βουλής.

Οι πολιτικοί μάλιστα έχθροι του Κοντόσταυλου, τον κατηγορούσαν πως το είχε χτίσει με τα χρήματα που έδωσε όταν πήγε στην Αμερική, για να επιβλέψη στη ναυπήγησι της φρεγάτας Έλλάς. Είχαν φτιάξει δε κι' ένα διάστιχο με τον υπαινιγμό αυτό:

Το σπίτι σου, Κοντόσταυλε, (μακροθεν όμοιάζει τζιρόκοντο της Αμερικής, (ξε ου αυτό πηγάζει. Το ίδιο σπίτι είχε χρησιμοποιηθή και για παλάτι του βασιλιά, όταν ώρίστηκε η Αθήνα για πρωτεύουσα και ο Όθων με την κυβέρνησι ήλθαν από το Ναύπλιο και εγκαταστάθηκαν (Δεκέμβριος 1834) στη «νέα καθέδραν του Βασιλείου».

Μετά την πυρκαϊά του 1854 και επί όκτω χρόνια, η Βουλή έμεινε χωρίς δικό της σπίτι. Στεγάστηκε προσωρινά σε μια από τις πτέρυγες του Πανεπιστημίου και μόνο το 1862 χτίστηκε στην παλιά της θέση ένα πρόχειρο οίκημα, που οι έφημερίδες της εποχής το αναφέρουν ως «ανεκδήγητον και αναξιοπρεπές». «Και το χειρότερον —γράφον— ότι τα δημόσια θεωρεία ευρίσκονται εις μικρόν ύψος ώστε το ακροατήριον συχνάκις λαμβάνει μέρος εις τας συζητήσεις».

Φαίνεται όμως πως περισσότερο από τον άρχιτέκτονα που έκανε χαμηλά τα θεωρεία, έφταιγε το «πολυθυροβώδεστατον ακροατήριον» που παρακολουθούσε τη Βουλή τα χρόνια εκείνα.

Σε μια μάλιστα από τις θυροβάσεις συνεδριάσεως της Βουλής (Νοέμβριος 1851) σκοτώθηκε και ο ένας από τους τρεις πρωτεργάτες της Φιλικής Έταιρείας, ο Έμμανουήλ Σαύθος. Παρακολουθούσε από ένα θεωρείο της Βουλής τη συζήτηση, όταν άναψε οι καυγάς στην αίθουσα, γύρω από ένα προσωπικό ζήτημα του Βουλευτή Πύργου Βιλαέτη.

Οι πατέρες του Έθνους ήλθαν στα χέρια και το παράδειγμά τους το μιμήθηκαν και τα... θεωρεία. Άρχισε τότε πανικός στα θεωρεία και ο Σαύθος, φεύγοντας μαζί με τους άλλους και καταβαίνοντας τη σκάλα της Βουλής, που δεν είχε κάγκελλα, γκρεμίστηκε από αυτή στο λιθόστρωτο και σε δύο ώρες πέθανε. Τοιούτων τραγικών τέλους έλαβε, έγραφε μια έφημερίδα της εποχής, εις των πρωταθλητών του Ιερού Αγώνος. Άφηκε θυγατέρα όρφανη και ως μόνον κληρονόμημα την εσχάτην πενίαν. Προτού να άποθάνη, έζητησε να μεταλάβη και προσήνετο μέχρι της τελευταίας του στιγμής.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Και άρχίζει τότε ο ύπουργός των Έξωτερικών ένα τρελλό χορό!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η αίμοφιλία και η θεραπεία της

Για παράξενη κληρονομική ασθένεια

Η εικόνα ενός παιδιού ή ενός νέου, που έκανε το αίμα του και τη ζωή του από μια μικρή πληγή, φαίνεται πως έκανε ζωηρότατη εντύπωση στα πολλή παλαιά χρόνια. Έτσι, το ιερό εβραϊκό βιβλίο Ταλμούδ, αναφέρει την τάση προς την παρατεταμένη αιμορραγία, σαν ένα λόγο απαλλαγής από τον γενικό νόμο της περικοπής, που επέβαλε ο Θεός στον Αβραάμ.

Εξ άλλου, οι Άραβες και οι Εβραίοι γιατροί του 17ου αιώνα, ανέφεραν στα έργα τους διάφορες περιπτώσεις αιμορραγικών τάσεων σε άντρες. Η πρώτη όμως λεπτομερής περιγραφή μιας τέτοιας περιπτώσεως, δόθηκε στο Γερμανό γιατρό Κόνσμπρουχ, που έγραψε το 1793: «Στις 4 Νοεμβρίου, με κάλεσαν για να εξετάσω ένα αγόρι 11 ετών, που είχε κόψει λίγο το δάχτυλό του, από 2 ημερών. Οι δικοί του δεν μπορούσαν να σταματήσουν την αιμορραγία με κανένα τρόπο, κι' έτσι το παιδί πέθανε πριν να φτάσω εκεί. Το ίδιο είχε πάθει προ ετών ένας αδελφός του, όταν πληγώθηκε ελαφρά. Έπισης αρκετοί αδελφοί της μητέρας του πέθαναν κατά τον ίδιο τρόπο. Τα θηλυκά όμως μέλη της οικογένειας δεν είχαν αυτό το παθολογικό χαρακτηριστικό».

Η πάθησή αυτή ονομάστηκε αίμοφιλία, από το Γερμανό παθολόγο Σονλίν. Προσβάλλει μόνο τους άντρες. Μεταδίδεται κληρονομικά, αλλά κατά περιέργον τρόπο: Οι αρσενικοί αιμοφιλικόι δεν τη μεταδίδουν στους γιους τους. Οι κόρες τους όμως είναι πιθανοί φορείς της παθήσεως, χωρίς δηλαδή να πάθουν οι ίδιοι απ' αυτήν, μπορεί να τη μεταδώσουν στους γιους των. Τα παιδιά μιας γυναικας-φορέως έχουν πιθανότητες 50 % να είναι αιμοφιλικά (τά αγόρια) ή φορείς (τά κορίτσια).

Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση της Βασιλίδης Βικτωρίας της Αγγλίας, που ήταν φορέως της αίμοφιλίας. Από τους τέσσερες γιους της, οι τρεις ήταν υγιείς. Ο τέταρτος (ο πρίγκιπ Λεοπόλδος), ήταν αιμοφιλικός, παντρεύτηκε, δέ κι' απέκτησε μια κόρη κι' ένα γιο. Στα παιδιά της κόρης του, οι περιπτώσεις αίμοφιλίας ήταν αρκετά συχνές.

Ενώ το κανονικό αίμα θρομβώνεται και πήζει σε λίγα λεπτά μόνα, το αίμα των αιμοφιλικών μένει υγρό επί μια ώρα ή και περισσότερο ακόμη. Έτσι, με τον παραμικρό τραυματισμό τους, είναι δυσκολώτατο να σταματήσει η αιμορραγία.

Ωστόσο, τα αιμοφόρα αγγεία και τα αιμοπετάλια, δεν παρουσιάζουν καμιά ανωμαλία στους αιμοφιλικούς, όπως σ' άλλες κληρονομικές αιμορραγικές παθήσεις. Δεν υπάρχει δ-

μως στο πλάσμα του αίματος μια ωρίσμένη πρωτεΐνη, η ονομαζόμενη «αντιαιμοφιλική γλοβουλίνη», και η απουσία της εμποδίζει το αίμα να πήξει. Σημειώτουν, ότι, αν προστεθεί λίγο φυσιολογικό αίμα στο αιμοφιλικό, γίνεται αμέσως κανονικός ο χρόνος της πήξεώς του, γιατί το πρόσθετο αίμα περιέχει την απαραίτητη γλοβουλίνη.

Νεώτερες έρευνες απέδειξαν, ότι υπάρχει και μια διαφορετική μορφή αίμοφιλίας, στην οποία δεν λείπει η γλοβουλίνη, αλλά μια άλλη ουσία, άγνωστου συστασμού.

Οι επιστημονικές έρευνες, που γίνονται τώρα με έντατικό ρυθμό, αποδίδουν σε δυο σκοπούς: Πρώτον, να βρεθεί μια αποτελεσματική θεραπεία των αιμοφιλικών. Δεύτερον, να καθοριστεί ένας τρόπος αναγνωρίσεως των θηλυκών φορέων της παθήσεως. Οι γυναίκες που θα ξέρουν με βεβαιότητα πως είναι φορείς, θα προτιμήσουν ίσως να μη παντρευτούν ποτέ, για να μην κάνουν παιδιά ελαττωματικά, κι' έτσι σε δυο ή τρεις γενεές, θα περιορισθεί σημαντικά ο αριθμός των αιμοφιλικών. Όταν όμως βρίσκονται σ' αβεβαιότητα, οι γυναίκες αυτές βασίζονται στην πιθανότητα 50% να είναι φυσιολογικές, κι' έτσι δημιουργούν οικογένειες και μεταδίδουν την πάθησή.

Γίνεται, λοιπόν, προσπάθεια να βρεθεί κάποιο γνώρισμα που να φανερώνει αμέσως την αιμοφιλική τάση. Τελευταίως, παρατηρήθηκε, ότι οι άνδρες αιμοφιλικοί έχουν την παράξενη ιδιότητα να μη μπορούν να μπισουν διαλύσεις κυανιούχων αλάτων.

Όσο για τη θεραπεία της αίμοφιλίας, δεν υπάρχει σήμερα άλλη μέθοδος από τις μεταγγίσεις μεγάλων ποσοτήτων αίματος. Έτσι, απ' ενός αναπληρώνεται το χαμένο αίμα και απ' άλλου αποκτά το αίμα την απαιτούμενη αντιαιμοφιλική γλοβουλίνη, ώστε να μην επαναληφθούν πιά οι αιμορραγίες.

Γίνονται, εξ άλλου, προσπάθειες εξαγωγής αντιαιμοφιλικής γλοβουλίνης από το αίμα ζώων, σε αρκετές ποσότητες, για να χορηγηθεί στους αιμοφιλικούς. Υπάρχει δε ήδη μια μέθοδος παραγωγής αυτής της ουσίας από όρρον αίματος βοδιού.

Τα παρασκευάσματα αυτά δεν έχουν ακόμη δοκιμασθεί σε ανθρώπους. Υπάρχει δε η πιθανότητα να μη τα ανεχθεί ο οργανισμός τους. Αν όμως η μέθοδος επιτύχει ως το τέλος, θ' αποτελέσει ένα αληθινό τερασίο βήμα προς τη θεραπεία της αίμοφιλίας.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

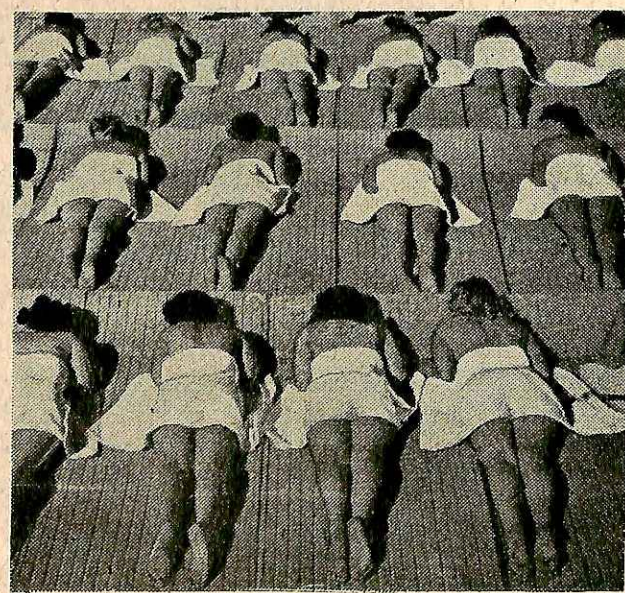
Σ' ώριμες παθολογικές περιπτώσεις, τα ταξίδια με το αεροπλάνο είναι επικίνδυνα. Στους έλκοπαθεις π. χ. ή διαστολή των αερίων μέσα στο γαστροεντερικό σωλήνα μπορεί να προκαλέσει διάρρηξη. (Πράγματι, σε ύψος 600 μέτρων διπλάσιάζεται ο όγκος αυτών των αερίων και στα 900 μέτρα τριπλασιάζεται). Οι αναιμικοί εξ άλλου, που έχουν ήδη ελλείψει οξυγόνου στο αίμα τους, θα βρουν ακόμη λιγώτερο στα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα. Πρέπει λοιπόν να τους χορηγηθεί οξυγόνο στο διάστημα της πτήσεως. Μια ήπια μορφή ασθματος δεν αποκλείει τα αεροπορικά ταξίδια, όσοι όμως παθαίνουν συχνές κρίσεις πρέπει να τ' αποφεύγουν. Το ίδιο κι' εκείνοι που επασθαν προσφάτως αιμορραγία των πνευμόνων, γιατί υπάρχει κίνδυνος να ξαναοιδησουν τα αιμοφόρα αγγεία. Οι ψυχοπαθείς παθαίνουν εύκολατετα ναυτία μέσα στο αεροπλάνο. Όσοι πάσχουν από μολύνσεις του αυτιού ή των ανωτέρων αναπνευστικών οργάνων, δεν πρέπει να πετάνε. Τα βρέφη δεν υποφέρουν καθόλου στο αεροπλάνο. Όσο για τους καρδιακούς, πρέπει να συμβουλευθούν το γιατρό τους, πριν πετάσουν με τ' αεροπλάνο.

Η ΚΟΡΤΙΖΟΝΗ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΙΣ ΠΑΡΑΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Οι παραλύσεις του προσώπου που οφείλονται σε ψύξη απεγοιεύσαν πολλές φορές ως σήμερα τους γιατρούς, γιατί δεν υποχρυσούν σε κανένα σχεδόν από τα εφαρμοζόμενα θεραπευτικά μέσα. Τελευταία, όμως, ανακαλύφθηκε ότι η κορτιζόνη, χορηγούμενη από το στόμα ή με ενέσεις, αποδίδει άριστα αποτελέσματα, υπό τον όρον να χορηγηθεί εγκαίρως, δηλαδή το πρώτο δεκάημερο από τότε που εμφανίσθηκε η παράλυσις. Η καλύτερη ενδεικτική αμέσως έπειτα από την πρώτη ενέσι, άλλ' η θεραπεία είναι πλήρης μετά τη δεύτερη ή την τρίτη ενέσι.

ΟΙ ΩΘΗΚΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΧΡΗΣΤΕΣ

Σ' ένα συνέδριο της 'Αμερι-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΦΡΟΔΙΤΕΣ

Τα κορίτσια της φωτογραφίας μας είναι, όπως βλέπετε, όλα... γεροδεμένα. Αυτό όμως κατά τη σύγχρονη γυναικεία αντίληψη δεν είναι προσόν άλλα... μειονέκτημα. Για το λόγο αυτό κατέφυγαν για ν' απαλλαγούν απ' αυτό σ' ένα αυστριακό σανατόριο, που διαφημίζει ότι μέσα σε ένα μήνα δίνει στις πελάτισσες του γραμμές σωστής Αφροδίτης. Στη φωτογραφία μας τα κορίτσια κατά την ώρα της ομαδικής ηλιοθεραπείας, της οποίας προηγείται φυσική γυμναστική. Η διαίτα που επιβάλλεται στο σανατόριο είναι: φρουτοφαγία και χορτοφαγία και ένα μικτό της σχάρας καθημερινώς ανάλογο και χωρίς ψωμί. Το νέο σανατόριο κάνει χρυσές δουλειές γιατί ενώ τα έσοδα του είναι ελάχιστα, οι πολυάριθμες πελάτισσες του του έλασφαλίζουν έσοδα που θα ζήλευε κάθε άλλο ίδρυμα.

κανικής 'Ακας... Παιευτικής και Γυναικολογίας, ο δόκτωρ Κλάυντ Ράνταλ, από το Μπούφαλο, κατέκρινε μία τάση των συναδέλφων του, που μεγαλώνει ολοένα: ν' αφαιρούν δηλαδή τις ωθήκες των γυναικών που έχουν περάσει τα 50, για να τις προφυλάξουν από πιθανό καρκίνο. Κατά τις στατιστικές του δόκτωρ Ράνταλ, από κάθε 1.000 γυναίκες άνω των 50 ετών, μόνο 14 παθαίνουν όγκο των ωθηκών, κι' απ' αυτούς πάλι τους όγκους οι 8 είναι καρκινώδεις. Δεν πρέπει λοιπόν, για τον ελάχιστο αυτό κίνδυνο, ν' αφαιρείται ένα όργανο, που εξακολουθεί και μετά τα 50 να είναι απαραίτητο για την ψυχική και ψυχική ισορροπία της γυναίκας.

ΟΙ ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Μια έρευνα που έγινε σχετικά μ' αυτό το θέμα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες μεταξύ 477 Ιατρών απέδωσε τα εξής αποτελέσματα: 37,5% έχουν τη γνώμη ότι η αλήθεια πρέπει να λέγεται πάντοτε στις περιπτώσεις που υπάρχουν ελπίδες σωτηρίας.

Οι υπόλοιποι έχουν τη γνώμη ότι δεν μπορούν να υπάρξουν κανόνες στο ζήτημα αυτό, άλλ' ότι ο γιατρός οφείλει να κανονίζει τη στάση του εξετάζοντας τις ειδικές συνθήκες κάθε περίπτωσης.

Όλοι, εξ άλλου, συμφωνούν ότι η αλήθεια πρέπει να λέγεται πάντοτε στους οικείους του ασθενούς.

ΟΙ ΥΠΕΡΗΧΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ ΤΙΣ ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΕΣ

Κατά τον Γάλλο επιστήμονα δόκτωρ Μπερνάρ, οι υπερήχοι αποτελούν ένα θαυμάσιο όπλο για την καταπολέμηση των αιμορροϊδων.

Στις χρόνιες περιπτώσεις απαιτούνται 15 περίπου συνεδριάσεις, που πρέπει να γίνονται στην αρχή κάθε μέρα κι' έπειτα κάθε δυο ημέρες. Οι υπερήχοι καταπολεμούν επίσης αποτελεσματικά τις όξειες κρίσεις των αιμορροϊδων.

ΤΡΑΥΛΙΖΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ;

Πώς θα μπορούσατε να του θεραπεύσετε αυτή τη συνήθεια

Αν το παιδί σας δυσκολεύεται να μιλήσει και τραυλίζει, μην απογοητευθείτε. Τα περισσότερα παιδιά, όταν είναι μικρά, περνάν από μια περίοδο που δεν μπορούν να προφέρουν εύκολα ώριμες λέξεις. Εύτυχώς, όλα, εκτός από ελάχιστα, καταρθώνουν στο τέλος να μιλήσουν κανονικά και το κακό διορθώνεται μόνο του.

Πολύ λίγα είναι εκείνα τα παιδιά που διατηρούν για πολλόν καιρό τη συνήθεια του τραυλισματος. Γιατί οι επιστήμονες συμφωνούν στο ότι το τραυλισμα δεν είναι τίποτ' άλλο από μια κακή συνήθεια, που μπορούμε — και πρέπει — να την κόψουμε, όσο το παιδί είναι μικρό.

Εκείνο, που υποδησεί το τραυλισμα, είναι η γρήγορη όμιλία. Μερικοί άνθρωποι δεν έχουν την ικανότητα να γράφουν γρήγορα. Αν επιμένουν να το κάνουν, φτάνουν ορνιθοσκαλισματα! Το ίδιο γίνεται και με τα παιδιά που δεν μπορούν να μιλήσουν γρήγορα: Στην προσπάθειά τους να πουν όσο περισσότερα μπορούν, σε μικρό χρονικό διάστημα, δεν τα καταφέρνουν. Η συνέπεια, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι το τραυλισμα.

Το πρώτο βήμα, λοιπόν, για τη θεραπεία του τραυλισματος είναι αυτό που έχει αποδείξει σαν σωστό η πείρα: να μάθουμε το παιδί να μην βιάζεται όταν μιλάει. Μόλις αρχίσει να μπερδεύει τις περισσότερες λέξεις, πρέπει να γίνει κακή προσπάθεια, ώστε να μην συνηθίσει σ' αυτό. Δεν χρειάζεται να του πούμε, ότι θα μείνει τραυλό και ανάπηρο. Με τον τρόπο αυτό, θα το φοβίσουμε και θα δυσκολέψουμε το διορθωμά του κακού.

Αντίθετα, πρέπει να του πούμε, ότι δεν είναι ανάγκη να βιάζεται και ότι έχει στη διάθεσή του όλον τον καιρό να πη αυτό που θέλει.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, η τακτική αυτή έφερε καλά αποτελέσματα και το παιδί θεραπεύθηκε πριν ακόμη φτάσει στο δεύτερο στάδιο, να τραυλίζει δηλαδή από συνήθεια.

Υπάρχουν όμως αρκετές περιπτώσεις, που η θεραπεία του τραυλισματος στα παιδιά — πολλές φορές μάλιστα και στους μεγάλους — εμποδίζεται από την έλλειψη ψυχικής ηρεμίας.

Μπορεί λόγω χάριν, κάποιος φίλος ή στενός συγγενής — ακόμη και οι ίδιοι οι γονείς — να ερωτευτούν το παιδί για το ελαττωμά του αυτό. Αυτό ταπεινώνει και πληγώνει το παιδί και το αποτέλεσμα δεν είναι ευνοϊκό για τη θεραπεία του. Ως εκείνη την ημέρα, το παιδί δεν θεωρεί τον «διαταγμένο» αυτό σαν κακό σοβαρό, και δεν δίνει μεγάλη σημασία. Αλλά, όταν αρχίσει να τον προσέχει και να ενοχλήται, ο εσωτερικός του κόσμος υφίσταται μίαν αλλαγή.

Όσο περισσότερο τραυλίζει, τόσο μεγαλώνει η ανησυχία του και αυξάνει το τραυλισμα.

Τώρα, λοιπόν, που η ανησυχία παίζει σπουδαίο ρόλο για το τραυλισμα, πρέπει να την αντιμετωπίσουμε, για να διορθώσουμε και αυτό το ίδιο. Σ' αυτό, μόνον ένας άνθρωπος θα κατανοήσει μπορεί να βοηθήσει.

Ο ήρεμος και λεπτός χειρισμός του ζητήματος, θα μειώσει την ανησυχία, την ταπεινώση και το φόβο που νοιώθει το παιδί για το ελάττωμά του. Μόνον δε έτσι θα ξαναμάθει τον τρόπο να μιλά κανονικά — τον μόνο τρόπο με τον οποίον θα λείψει το τραυλισμα από τη μέση.

Αν το έργο αυτό ανατεθεί σε ειδικό γιατρό, από τις πρώτες κιόλας εβδομάδες, θα γίνει αμέσως αισθητή η αλλαγή στον τρόπο της όμιλίας του παιδιού. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει, ότι το ίδιο πράγμα δεν μπορούν να το κάνουν και οι γονείς.

Εκείνος, πάντως, που θα αναλάβει να μάθει από την αρχή τον σωστό τρόπο όμιλίας χη στο παιδί, πρέπει να έχει υπόψη του, ότι δεν φταίει σε τίποτ' άλλο ο μηχανισμός της όμιλίας του, αλλά το γεγονός, ότι δεν χειρίζεται με τον κατάλληλο τρόπο αυτή τη μηχανή.

Αυτό αποδεικνύεται εύκολα από το γεγονός, ότι ένα παιδί — και ένας άνδρας ακόμη — που τραυλίζει, μπορεί κάλλιστα να τραγουδήσει ή να μιμηθεί άλλους ανθρώπους.

Δεν πρέπει πάντως να λησμονούμε και τον παράγοντα της συνήθειας, που, για να τον εξαλείψουμε, χρειάζεται αρκετή ήπια δύναμη και πρέπει να το κάνουμε με θετικό τρόπο.

Ο τραυλός, που λέει συνεχώς στον εαυτό του, «δεν πρόκειται να δυσκολευτώ» και το επαναλαμβάνει κάθε λίγο, δεν κάνει καλό, αλλά κακό στον εαυτό του.

Μ' αυτόν τον τρόπο, του υπενθυμίζει συνεχώς το ελάττωμά του κι' έτσι δεν μπορεί ποτέ να το διορθώσει.

Γι' αυτό, πρέπει να φροντίσουμε, ώστε οι προσπάθειές του να στραφούν στην καλλιέργεια της φωνής του, και στη σωστή χρήση της όμιλίας του.

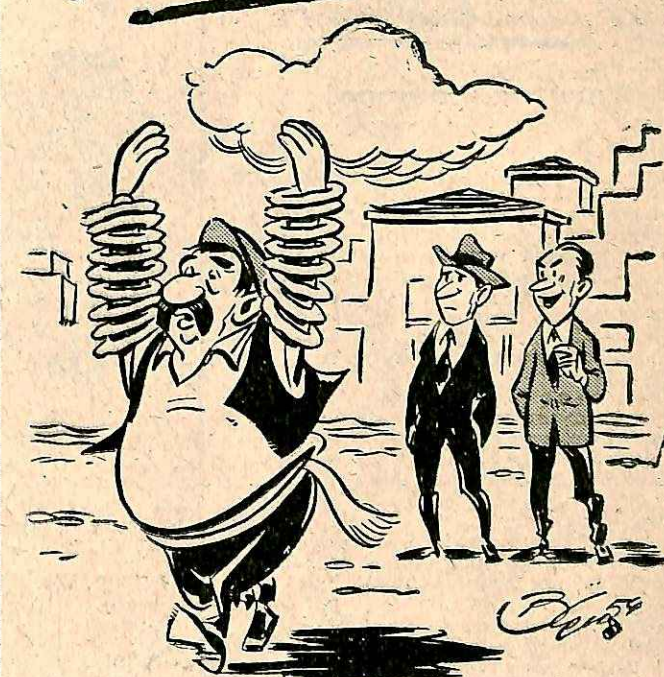
Από τη στιγμή που θα το κατορθώσει, το τραυλισμα θα είναι μια κακή ανάμνησι του παρελθόντος.

ΟΙ

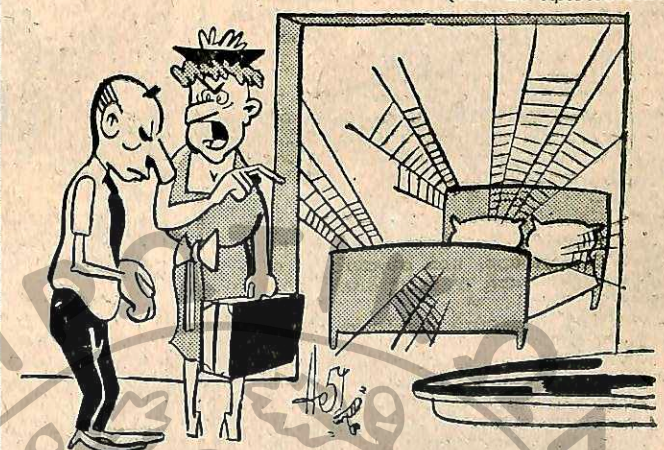
Αρτηρίες από ζώα

Ο 'Αμερικανός δόκτωρ Τσάμλ Χουφνγκελ, του Πανεπιστημίου του Τζορτζτάουν, ανακοίνωσε την πρώτη επιτυχημένη μεταφύτευση λεπτών ζώων σε ανθρώπους. Τέσσερες αρτηρίες, προερχόμενες από μοσχάρια κι' από ένα χοίρο, και μεταφευγμένες στο στήθος, στο χέρι ή στο πόδι τους γι' αντικατάσταση των δικών τους που είχαν πάθει βλάβες. Το όλο αυτό είχε διατηρηθεί με μια μέθοδο εξήρας ψύξεως, όταν έπρεπε να δέ να χρησιμοποιηθεί μπουκαέθηκε σε νερό για ν' αποκτήσει πάλι τη φυσική υγρασία του. Φαίνεται λοιπόν ότι η κατεργασία αυτή προκάλεσε τέτοια χημική αλλοίωση των ιστών των αρτηριών, ώστε να τις ανέχεται κατόπιν το ανθρώπινο σώμα. Ο λόγος που χρησιμοποιήθηκαν αρτηρίες ζώων, ήταν γιατί έλαχε να μην υπάρχουν κατέλληλες αντιδράσεις. Πάντως, η νέα αυτή τεχνική ανοίγει καινούργιους ορίζοντες για τη χειρουργική.

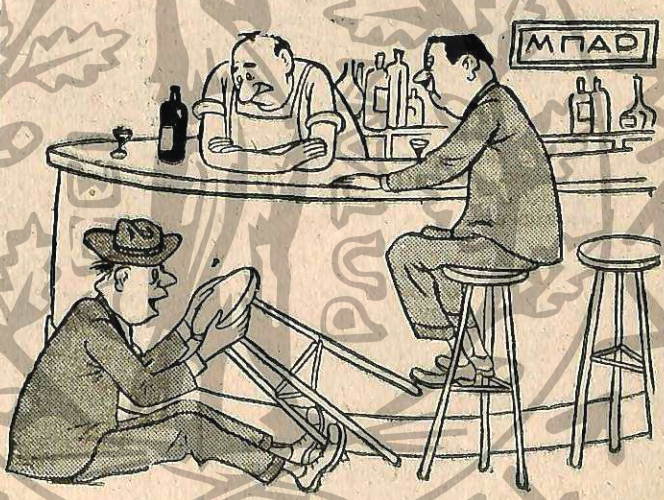
Γελωτοθεραπεία

— Μεγάλο μπεκρόμυτρο αυτός ο κουλουρετζής. Χτέες για να πηή πούλησε τον ταμπά του!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Λέγε, αχαιρεντε!... Ποῦ γύριζες τά... βόδνα;... (Του 'Αρχελαού)

— Όχι άλλο... Τώρα οδηγώ το αυτοκίνητό μου!... (Του Α. Θεοφιλοπούλου)

Χαίμορ

Τιμιότης μιά φορά!

* Ένας τραπέζιτης δίνει συμβουλές στο γιό του :

— 'Η μεγαλύτερη ἀρετή, παιδί μου, είναι η τιμιότης. Αυτό να τήχεις πάντα στο νου σου! Να σου πω κι' ένα παρόδειγμα : Προχθές κάποιος πελάτης της Τραπεζίης, αντί να μετρήσει τέσσερις χιλιάδες λίρες, μού μετρήσε πέντε... Ξέρεις τί έκανα τότε εγώ;

— Τί έκανες, μπαμπά;
— Φώναξα άμέσως το συνεταίρο μου και... μοίραστήκαμε τις χίλιες λίρες!...

* Ο κύριος (στη νέα υπηρέτρια) : Πρέπει να φυλάγεσαι πολύ από το γιό μου. Κυνηγάει πολύ τα κορίτσια.

— 'Η υπηρέτρια : Περίεργο, κύριε, κι' αυτός μού έλεγε σήμερα το ίδιο για σάς!...

* Σκέψι μεθυσμένου :
— Περίεργο πράγμα! * Όταν διψάω δεν το παίρνει κανείς χαμπάρι, κι' όταν πιά, το παίρνει χαμπάρι όλος ο κόσμος!...

* Μεταξύ φοιτητών :
— Δεν τον έκτιμω καθόλου αυτόν τον καθηγητή των Λατινικών...

— Το παρατήρησα προχθές που σε εξέταζε. Δεν καταδέχτηκε να του απαντήσεις ούτε λέξι σ' ό,τι σε ρωτούσε!...

* Ένα αντρόγυνο τσακώνεται και άλλη-λογονθοκοπιέται από το πρωί ως το βράδυ. Κάποιος γειτόνας τους, λοιπόν, τους λέει μιά μέρα :

— Βρε παιδιά, γιατί δεν παίρνετε παρόδειγμα από τη γάτα και το σκύλο σας; Δεν τσακώνονται ποτέ μεταξύ τους!...

— Ναί, του απάντησε ο σύζυγος, δεν είναι όμως παντρεμένοι!...

* — 'Ακουσε, γυναίκα... Σου το λέω για τελευταία φορά : Σου απαγορεύω να κυττάζης κάθε γάιδορο, που συναντούμε στο δρόμο. Έμένα γιατί μ' έχεις δίπλα σου;

— Γιατρέ μου, αυτή η άπνία έπιμένει πάντοτε.

— Να παίρνετε ένα φλυτζάνι γάλα και δυο φρυγανιές πριν πλαγιάσετε.

— Μα την περασμένη βδομάδα μού είχατε πη να ξεπλύνω έντελώς νηστικός.

— Ναί, αλλά μην ξεχνάτε, ότι η έπιστήμη μας εξελίσσεται αλματώδως.

* 'Η σύζυγος ενός μαθηματικού με τον ό-ποιο δεν έχει αποκτήσει παιδιά, δέχτηκε μιά μέρα ένα φίλο του άνδρός της.

— Κυρία μου, της λέει, πρέπει να εί-στε υπέρφονη για το σύζυγο που έχετε. Όλοι μιλούν γι' αυτόν και τον αναγνωρί-ζουν για τον πιο μεγάλο μαθηματικό...

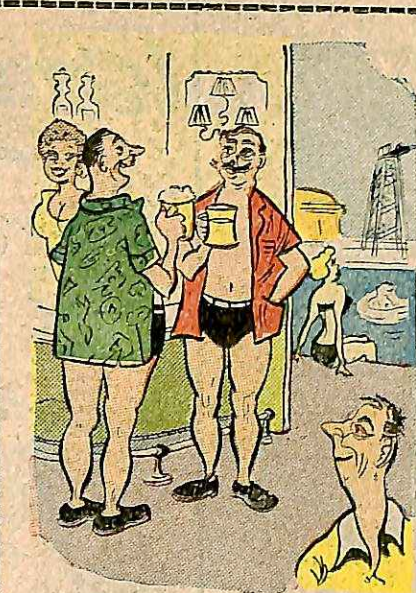
— Όλα αυτά είναι καλά, του απαντάει εκείνη. 'Η αλήθεια είναι ότι ο άντρας μου είναι καλός στα μαθηματικά, αλλά στον... πολλαπλασιασμό είναι αδύνατος!

* 'Η μητέρα : Στον καιρό μου, παιδί μου, οι άντρες κι' οι γυναίκες γνωρίζοντου-σαν μεταξύ τους, έπιασαν σχέσεις και τέ-λος παντρεύοντουσαν. Τώρα όμως...

— 'Η κόρη : Ξέρω, ξέρω, μαμά!... Σήμε-ρα παντρεύονται, πιάνουν σχέσεις, αλλά ποτέ δεν γνωρίζονται!...

* 'Ο έργατης : Παντρεύτηκα, αφεντικό, και ήθελα να μου ανέβδης το μεροκάματο.

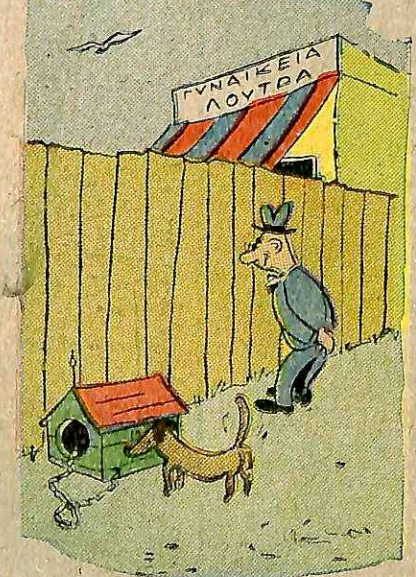
— 'Ο έργοστας : Λυπούμαι πολύ, παιδί μου, αλλά δεν μπορώ να κά-μω τίποτα... 'Η εταιρεία είναι υπεύθυνη μό-νο για τὰ... δυστυχήματα που συμβαίνουν μέσα στο εργοστάσιο!

— Δεν είναι περίεργο το κο-λύμπι να... στεγνώνη τόσο πο-λύ το λαρύνγι;

— Και βέβαια, εγώ είμαι, με λίγο «ρετούς»!...

Κατά τον αφέντη...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Θέλετε να παχύνετε;

* 'Η υπερβολική αδυναμία κάνει ν' απελπί-ζονται πολλές γυναίκες, ξέροντας πως το ση-μερινό ιδεώδες της καλλονής απαιτεί αρμονι-κές καμπύλες, δίχως περιττά λίπη. Μία γυ-ναίκα πολύ αδύνατη, έστω και νέα, έχει πάν-τα πρόσωπο κουρασμένο και πρόωρα γερασμέ-νο, με δέρμα κιτρινωπό και δίχως διαφάνεια.

* 'Η αδυναμία μπορεί να οφείλεται σε κά-ποια ασθένεια, που θα την βρει ο γιατρός σας. Σε περιπτώσεις νευρικής εξαντλήσεως, επιβάλλεται υπερστίσιμος, αλλά με σύστημα και λογική. Διαλέγετε φαγητά που να σας αρέσουν αληθινά. Μασάτε καλά και αργά. 'Αν δεν μπορείτε να φάτε πολύ δια μιάς, συνη-θίστε να τρώτε περισσότερες φορές την ή-μέρα κι' από λίγο.

* Κάθε δυο ώρες, πίνετε ένα φλυτζάνι γά-λα, που ωφείλει την επιδερμίδα.

* Κάνετε άναψαισι, αλλά δίχως κατάχρησι, γιατί η πολλή παραμονή στο κρεβάτι μπορεί να προκαλέση μυϊκή ατροφία, ενώ ο σκοπός σας πρέπει νάναι αντίθετος ν' αναπτύξετε τους μύς. Είναι άπολύτως αναγκαίο να κοι-μάσθε 8-9 ώρες την ημέρα. 'Αν έχετε άπ-νία, πίνετε ένα φλυτζάνι τίλιο πριν πέσετε στο κρεβάτι.

* 'Επει' από κάθε γεύμα, ξεπλύνεσθε μισή ως μία ώρα για να χωνέψετε, δίχως να κοι-μηθήτε.

* 'Η γυμναστική και τα σπόρ, με μέτρο βέ-βαια, συνιστώνται και για όσες θέλουν να πα-χύνουν, γιατί αναπτύσσουν τους μύς. Πρέπει όμως να γίνονται άργα οι ασκήσεις και ν' αποφεύγεται όσο το δυνατόν ο ιδρώτας.

* Καλό είναι να γίνεται η γυμναστική το βράδυ, πριν πέσετε στο κρεβάτι, γιατί χα-λαρώνει τα νεύρα και καταπολεμεί την άπ-νία. 'Υστερα πίνετε ένα φλυτζάνι ζεστό γάλα.

* Μπορείτε ακόμα να κάνετε ενέσεις ινσουλί-νης, μισή ώρα πριν απ' το φαγητό, αλλά ά-φου συμβουλευθήτε απαραίτητως το γιατρό σας γι' αυτό.

Πώς βγαίνει η πουτίγκα από τη φόρμα

* Δεν είναι πάντα εύκολο να βγάλετε μιά πουτίγκα απ' τη φόρμα της. 'Αν ήθετε πως δεν ξεκολλάει άμέσως, βουτήχτε τη φόρμα σε ζεστό νερό — ή αντίθετως σε κρύο, αν η πουτίγκα είναι ζεστή. Δεν καταφέρατε τίπο-τα κι' έτσι; 'Αναποδογυρίστε τότε τη φόρμα μέσα σε μιά πιπέλα κι' απλώστε από πάνω της ένα βρεγμένο πανί. Το γλύκισμα θα ξε-κολλήση μόνο του.

Είναι καθαρό το νερό που πίνετε;

* Νά ένας εύκολος τρόπος για να πεισθήτε αν είναι καθαρό το νερό που πίνετε: Γεμί-ζετε μ' αυτό ένα ποτήρι και προσθέτετε μισή κουταλιά του καφέ ζάχαρη. 'Αρνίστε ύστερα το ποτήρι 3-4 μέρες στον ήλιο. 'Αν υπάρ-χουν στο νερό βλαβεροί μικροοργανισμοί, θα παραρουν με τη ζάχαρη, θα πολλαπλασιασθούν και το νερό θα θολώση. Αυτό σημαίνει πως δεν πρέπει να το πihτε. 'Αν όμως μείνη δι-αυγές, είναι καθαρό και μπορείτε να το πι-νετε άφοβα.

Για το ύγρο άλάτι

* Όταν βρίσκεται σε ύγρασία, τ' άλάτι νι-νεται μιά συμπαγή μάζα ή ένας πολτός. Το πράγμα αυτό είναι δυσάρεστο, ιδίως προκει-μένου για άλάτι του τραπέζιου. Μπορείτε ό-μως να τ' αποφύγετε και να διατηρήσετε τ' άλάτι άναλλοίωτο όσοδήποτε καιρό, αν τ' ά-νακατέψετε καλά με λίγη γλυκερίνη — περί τα 8 γραμμάρια για κάθε όκκι άλάτι.

Πώς διατηρούνται τα λεμόνια

* Θέλετε να διατηρήσετε τα λεμόνια σε κα-λή κατάσταση επί 3 ή 4 μήνες, χωρίς ψυγείο; 'Υπάρχει μιά μέθοδος άπλουσιότη' κι' άποτε-λεσματική: 'Αφίστε τα βουτηγμένα μέσα σ' ένα δοχείο με νερό.

Πώς εξολοθρεύονται οι κορέοι

* Οι κορέοι εξολοθρεύονται συνήθως με το Ντι-Ντι-Τι. 'Αν όμως, για οποιοδήποτε λόγο, δεν έπιτυχετε ικανοποιητικά άποτελέσματα μ' αυτό το έντομοκτόνο, λυώσετε 500 γραμμάρια κοπανισμένους βόλους ναφθαλίνης σε 300 δράμια πετρέλαιο, βουτήχτε στη διάλυσι ένα πινέλο κι' αλείψετε τους τοίχους, τα κάδρα, τις κουρτίνες, το κρεβάτι, τα στρώματα κλπ. Το ύγρο αυτό δεν λερώνει καθόλου. Φυσικά, η σουλεία αυτή πρέπει να γίνεται σ' ένα δω-μάτιο, όπου δεν υπάρχει φωτιά. Μαζί με τα έντομα, καταστρέφονται έτσι και τ' αυγά τους.

Μαρί Μαδαντάρ

MB-P.14

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΚΗΝΗ 1η

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Περσική παροιμία

ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ»

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

Η ΚΥΡΙΑ Ζωούλα, που έκλωθε στο χαγιάτι της, συλλογιζόταν τα περασμένα, η έγγυνή της η Ζαχάρω έβγαζε νερό από το πηγάδι και πότηζε τα λουλούδια της αλής, κι' ο έγγονός της ο Σταύρος, άνοιγε άμπολη για να περάσει το νερό να ποτίσει τις πορτοκαλιές, που φούντωναν πλάι στο σπίτι τους.

Ξαφνικά όλοι σταμάτησαν για μια στιγμή. Μια πιστολιά άκουστηκε απ' την αλή του κυρ -Θανάση. "Όλοι χαμογέλασαν και κούνησαν το κεφάλι τους σαν να περίμεναν, έπιτέλους τη χαρούμενη είδηση.

Ο κυρ -Θανάσης άρραβώνισε την κόρη του τη Μέλπω! Ο έγγονός και η έγγυνή της κυρά Ζωούλας έρριξαν μια ματιά προς το χαγιάτι κι' είδαν τη γιαγιά τους να σταυροκοπιέται.

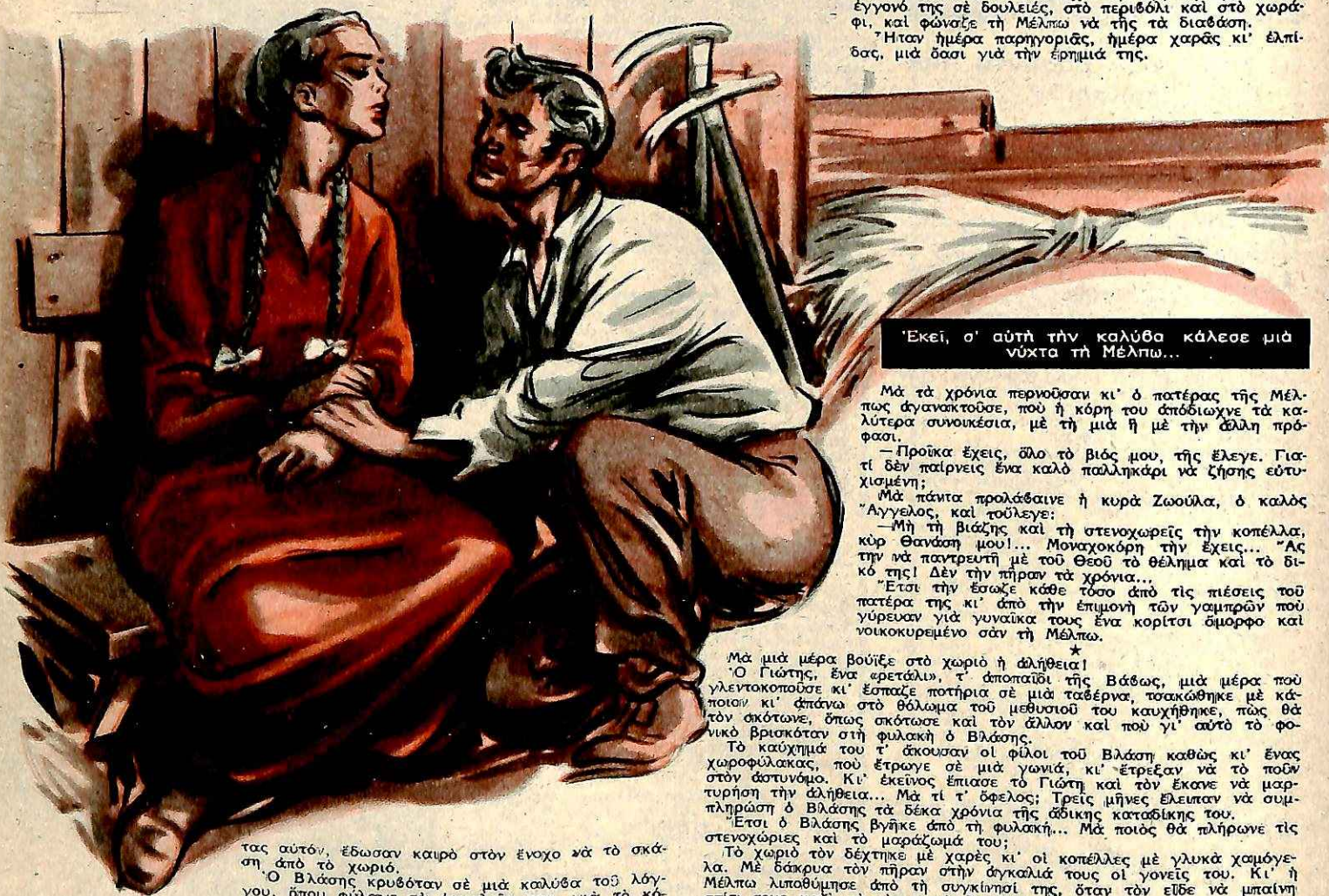
Η γρηά μουρούρισε κάτι σιγανά, που δεν έφτασε ως τ' αυτιά των έγγονων. Μά κι' οι δύο τους κατάλαβαν την εύχη, ποδώσε η γιαγιά στην άμοιρη, μά και καλότυχη τώρα Μέλπω...

Δέκα χρόνια περίμενε η Μέλπω το Βλάση. Μέσα όμως στα δέκα αυτά χρόνια, πάσες φορές δεν τ' αποφάσισε να φύγει από τον κόσμο. Πότε σκεπτόταν να γίνει καλόγρια και πότε να πάει από ένα γκρεμό, να σκοταβή. Μά ποτέ της δεν θέλησε να παντρευτεί, όσα προξενεία κι' αν της έκαναν.

Τις μαύρες χειμωνιάτικες νύχτες κουκουλωμένη πλάι στο τζάκι, αναθυμόταν θλιβερά, μια άλλη τέτοια νύχτα, που έχασε τον άγασημένο της, μεσ' απ' την άγκυλιά της, όταν τους στρίμωξε στο λόγγο τ' απόσπασμα και χώρισαν.

"Ένας φόνος είχε γίνει στο χωριό. Κι' έπειδή είδαν το σκοτωμένο λίγη ώρα πριν να κουδεντιάσει με το Βλάση, νόμισαν πως οι κτηματικές τους διαφορές κατέληξαν στο φονικό!

Έμιασε ο Βλάσης πως τον κατηγορούσαν, μά δεν ήξερε ποιος του έκανε το ψυχικό. Και κρυβόταν... Μά το κρύμμο του βγήκε σε κακό. Ο φόβος του να μη τον πιάσουν, φούντωσε τις υποψίες και κυνηγών-

Έκεί, σ' αυτή την καλύβα κάλεσε μια νύχτα τη Μέλπω...

Μά τα χρόνια περνούσαν κι' ο πατέρας της Μέλ- πως άγανακτούσε, που η κόρη του απόδιδε τα καλύτερα συνουκίσια, με τη μία η με την άλλη πρό- φαση.

—Προίκα έχεις, όλο το βιός μου, της έλεγε. Για- τί δεν παίρνεις ένα καλό παλληκάρι να ζήσης εύτυ- χισμένη;

Μά πάντα προλάβαινε η κυρά Ζωούλα, ο καλός Άγγελος, και τούλεγε:

—Μη τη βιάζης και τη στενοχωρείς την κοπέλλα, κυρ Θανάση μου!... Μοναχοκόρη την έχεις... "Άς την να παντρευτεί με το Θεού το θέλημα και το δι- κό της! Δεν την πήραν τα χρόνια...

"Έτσι την έσωζε κάθε τόσο από τις πιέσεις του πατέρα της κι' από την έπιμονή των γαμπρών που γύρευαν για γυναίκα τους ένα κορίτσι όμορφο και νοικοκυρεμένο σαν τη Μέλπω.

Μά μια μέρα βούϊξε στο χωριό η αλήθεια!

Ο Γιώτης, ένα ερετάλι, τ' αποπαίδι της Βάδως, μια μέρα που γλεντοκοπούσε κι' έσταζε ποτήρια σε μια ταβέρνα, τσακώθηκε με κά- ποιον κι' άπλυνε στο δόλωμα του μεθυστού του καυχήθηκε, πως θα τον ακότανε, όπως σκότωσε και τον άλλον και που γι' αυτό το φο- νικό βρισκόταν στη φυλακή ο Βλάσης.

Το καύχημά του τ' άκουσαν οι φίλοι του Βλάση καθώς κι' ένας χωροφύλακας, που έτρωγε σε μια γωνιά, κι' έτρεξαν να τ' οπών στον αστυνόμο. Κι' εκείνος έπιασε το Γιώτη και τον έκανε να μαρ- τυρήσει την αλήθεια... Μά τι τ' άφελος; Τρεις μήνες έλειπαν να συμ- πληρώσει ο Βλάσης τα δέκα χρόνια της άδικης καταδίκης του.

"Έτσι ο Βλάσης βγήκε από τη φυλακή... Μά ποιος θα πλήρωνε τις στενοχωρίες και το μαράζιμά του;

Το χωριό τον δέχτηκε με χαρές κι' οι κοπέλλες με γλυκά χαμόγε- λα. Μά δάκρυα τον πήραν στην άγκυλιά τους οι γονείς του. Κι' η Μέλπω λιπαθύμισε από τη συγκίνησή της, όταν τον είδε να μπαίνει σπίτι τους μαζί με την κυρά Ζωούλα.

"Έτσι ο κυρ Θανάσης δεν έφερε καμιά αντίρρηση, βρίσκοντας πως ο Βλάσης, για γαμπρό του, ή'αν το πιο κατάλληλο παλληκάρι.

Η πιστολιά, λοιπόν, έπιασε! Η συμφωνία είχε γίνει στο σπίτι του κυρ Θανάση, κι' έπρεπε να μάθει όλο το χωριό πως η Μέλπω θ' άρ- ραβωνιάζονταν με το Βλάση.

Η κυρά Ζωούλα, παράτησε τ' αδράχτα της στο πάτωμα και κα- τέβηκε τις σκάλες. Βγήκε στην αλή, μάζεψε μερικά τριαντάφυλλα από τον κήπο της και πήγε στο κυρ Θανάση.

Μόλις την είδε η Μέλπω, έτρεξε κι' έπεσε με δάκρυα στην άγκυ- λιά της.

—Μητερούλα μου! της ψιθύρισε. Άρραβωνιάστηκα με το Βλάση!

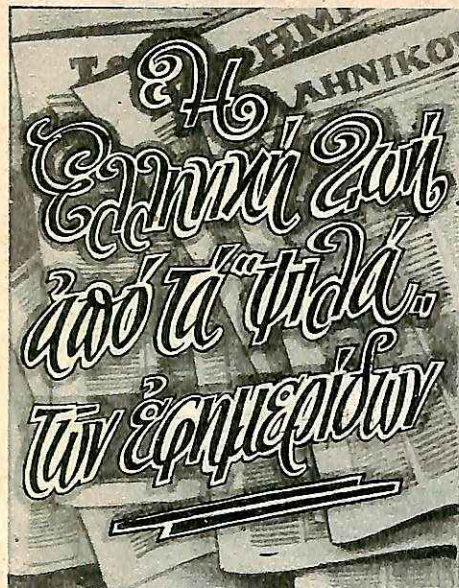
—Τ' άκουσα, κόρη μου κι' ήρθα να στολίσω το σπίτι σου με τριαν- τάφυλλα, της είπε η γρηούλα. Ο Θεός σε δοκίμασε πικρά, Μέλπω μου, μά η ευτυχία από δω κι' έμπρός θα πλημμυρίσει την ψυχή σου...

Από την πόρτα, ο Βλάσης τις κίταζε με δάκρυα στα μάτια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

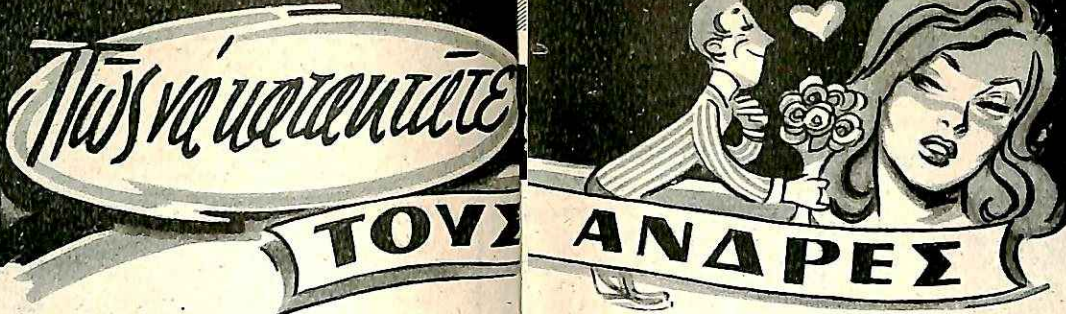
—Φέρε απ' εδώ την πετσέτα, καυ- μένε Λεάνδρε. Με βλέπουν όλοι οι άναγνώστες του «Θησαυρού»!...

«ΧΡΟΛΟΓΙΑ ΥΠΟ ΤΑ ΑΧΛΑΔΙΑ»

Ο Ρουμπιρόζα δεν είναι ο εφευρέτης του λαθρεμπορίου... Ο Ρουμπιρόζα δεν είναι ο εφευρέτης του λαθρεμπορίου...

τέλος πάντων αυτός ο δαιμόνιος Έλλην... Στο ίδιο φύλλο βλέπουμε και μία περίπτωσι...

Ο μεγάλος ρόλος της προσωπικότητας

Το πρώτο πράγμα που χρειάζεται σε μια γυναίκα για να μπορεί να κατακτήσει έναν άντρα είναι η προσωπικότητα...

με, δεν μπορούμε να τις καθορίσουμε με ακρίβεια. Μερικές απ' αυτές είναι εμφυτες. Τέτοιες ιδιότητες για τη γυναίκα είναι η τρυφερότητα...

ΜΕ ανάμικτα αισθήματα χαιρετούσαν απ' το κατόστραμα του εξερευνητικού σκάφους «Ζαρίφας» τους φίλους τους οι 18 ήλιοι...

Ο Χάνς και η Λότε Χάς

ΔΥΟ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

του βυθού των θαλασσών

Ο δόκτωρ Χάνς Χάς και η τολμηρή σύζυγός του

Λίγες μέρες αργότερα βρισκόταν στο Πόρτ Σουδάν. Την πρώτη της εξερευνητική αποστολή της, η Λότε την έκανε όταν ήταν ακόμη δεσποινίς Μπάϊερλ...

— Αφίστε με να φύγω, γιατί έχω
οργιστεί...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η μοναδική αλήθεια

ΟΤΑΝ γνώρισε ο Ντίνος τη Μαρκέλλα, σχημάτισε την πεποίθησή πως θα μπορούσε να γίνει μία θελκτική φιλενάδα του, αλλά τίποτε παραπάνω. Όπως είχε συμβεί δηλαδή και με τόσες άλλες γυναίκες, γιατί ο Ντίνος είχε καταπληκτική τύχη στον έρωτα. Ήταν νέος, ωραίος, κι είχε αποκτήσει φήμη τρομερού Δόν Ζουάν.

Ωστόσο, παρ' όλη την καπατσωσύνη του, δεν είχε καταφέρει ακόμα να μάθει τις συνήθειες της Μαρκέλλας, τότε έβγαине έξω, τα μέρη που σύνταζε...

— Δεν βγαίνετε σεις τα βράδια, δεσποινίς; τη ρωτούσε κάποτε.

— Όχι. Πέφτω και κοιμάμαι νωρίς...

Κι' ο Ντίνος απέλιζόταν κυριολεκτικά. Κάπου-κάπου, η Μαρκέλλα πήγαινε στο δικηγορικό γραφείο του, για κάποια υπόθεση κληρονομιάς. Είχε τότε ύφος σοβαρό, ανάλογο με την περίπτωση.

— Δεν κάθεστε λίγο, δεσποινίς; της πρότεινε ο νέος. Θέλετε ένα τσιγάρο;

— Όχι, ευχαριστώ. Δεν καπνίζω. Αφίστε με να φύγω, γιατί έχω αργήσει...

Κι' έφευγε τρεχάτη.

Ο Ντίνος ανασταίε τότε απολαυστικά το άρωμα που είχε αφήσει στο πέραςμά της, κι ύποσχότανε στον εαυτό του:

«Όταν ξανάρθω, αύριο, θα την αρπάξω στην αγκαλιά μου και θα την φιλήσω. Είναι ο καλλίτερος τρόπος για να της πω ό,τι αισθάνομαι!».

Μα η Μαρκέλλα ξαναρχόταν έντελώς απρόοπτα, όταν δεν την περίμενε. Και το ήσυχο κι' αδιάφορο ύφος της τον μούδιαζε τότε, του έκοβε ξαφνικά τη φόρα...

«Η συζήτησή τους τελείωνε γρήγορα, δίχως να βγίη καθόλου απ' το θέμα της δίκης.

Δεν μπορούσε να εξακολουθήσει ωστόσο αυτή η κατάσταση. Ο Ντίνος δεν άντεχε πιά. Ποτέ άλλοτε δεν είχε χάσει τόσο καιρό για μία γυναίκα...

Επρεπε να πάρη μία απόφαση ηρωική.

Στη φωνή της συνειδήσεώς του, που του συνιστούσε να μὴν εκθέσει μία κοπέλλα, απαντούσε στερεότυπα:

«Τὴν ἀγαπῶ. Στὸ κάτω-κάτω, θὰ τὴν παντρευτῶ!».

Όταν πρωτόκανε αυτή τη σκέψη, σάστισε ἀμέσως... «Ὅστε ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα σοβαρὸ αἰσθηματῆρα...»

Αναγκάστηκε να τ' ὁμολογήσει στὸν εαυτό του πὼς ἦταν ἀληθινὰ ἐρωτευμένος, γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του!

«Πρέπει νὰ προλάβω, πρὶν μοῦ τὴν πάρη κανεὶς ἄλλος!» εἶπε ἐπιτέλους στὸν εαυτό του, μὴ ὥραιο ἡμέρα.

Παρακάλεσε τότε τὴ Μαρκέλλα νὰ πάη στὸ γραφείο του, τὴν ἄλλη μέρα στὴς 4. Καὶ κανόνισε ὥστε νὰ ναι μόνος μαζί της, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὴς μιλήσει ἐλεύθερα.

Τὴν περίμενε μὲ λαχτάρια. Μὰ ἡ Μαρκέλλα δὲν φάνηκε.

Πέρασε μὴ ὥρα. Ὁ Ντίνος πηγαينوερχότανε, σὰν θηρίο στὸ κλουβί του.

Ξαφνικὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁρμησε κι' ἀρπάξε τ' ἀκουστικό.

— Ἀλὸ! Ἐσεῖς, Μαρκέλλα; Μὰ γιατί δὲν ἤρθατε; εἶπε μ' ἀγωνία.

— Δὲν μπορῶ σήμερα, Ντίνω... Σὰς τηλεφώνησα γιὰ νὰ σὰς ζητήσω μὴ μικρὴ βοήθεια. Εἰσαίτε τόσο καλός, ὥστε δὲν θὰ μοῦ πῆτε ὅχι... Εἶπα στὴ μαμά πὼς θὰρχόμουν στὸ γραφείο σας, ἀλλὰ πῆγα κάπου ἄλλου... πού μὲ περιμένανε!

— Ἀ, ἔτσι; πρόφερε ὁ νέος, μὲ τὸ λαιμὸ σφιγμένο.

— Μὰ μπορεῖ νὰ ὑποφιαστῇ ἡ μαμά καὶ νὰ σὰς τηλεφωνήσῃ. Πέστε της τότε πὼς ἦρθα πραγματικὰ καὶ πὼς ἔφυγα ἐκείνη τὴ στιγμὴ...

— Ναι!... Μείνετε ἥσυχη...

— Θὰ μοῦ κάνετε λοιπὸν αὐτὴ τὴ χάρις;... Σὰς ευχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! Εἰσαίτε ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ!

Οἱ τελευταῖες λέξεις ἔφτασαν πνιγμένες στ' αὐτιά του Ντίνου σὰν νὰ τὴς εἶχε προσφέρει ἡ κοπέλλα μακριὰ ἀπ' τὸ μικρόφωνο... ἢ σὰν νῶδινε τὰ χεῖλη της σὲ κάποιον πού στεκόταν δίπλα της!

Ὁ δικηγόρος ἀκούσε ἀκόμα τὸ ἀσημένιο γέλιο της, κι' ὕστερα ἓνα ξερὸ κρότο πού σήμαινε πὼς εἶχε κλείσει τὸ τηλέφωνο.

Ἀρχισε τότε νὰ πηγαينوερχεται σὰν τρελλός, μὲ τὴς γροθιὲς σφιγμένες καὶ τὸ πρόσωπό του ἀλλοιωμένο.

Ἐπείσε ὕστερα σὲ μὴν καρέκλα, κρατώντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χεῖρα. Ξαφνικὰ ὅμως πετάχτηκε ὀρθίος.

— Όχι, ποτέ! φώναξε, δίνοντας συγχρόνως μὴ τρομερὴ γροθιά στὸ τραπέζι.

Καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα. Πήγαινε στὴ μητέρα της Μαρκέλλας, γιὰ νὰ τὴς τὰ φανερώσῃ ὅλα... Τόκαις ἀπὸ ἐκδίκηση; Ὁχι, ἀλλὰ γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀγαπημένην του ἀπ' τὸν ἄλλον, τὸν ἀγνωστο πού τὴν εἶχε κλέψει!

Ἡ γρηῃ κυρία τρόμαξε, ὅταν τὸν εἶδε ἔτσι ἔξαλλο, ἀναμαλλιασμένο.

— Τί συμβαίνει, κύριε δικηγόρε; τὸν ρώτησε. Μήπως χάσατε τὴ δίκη;

— Μάλιστα, κυρία, τὴν ἔχασα! Κι' εἰμαι κατεστραμμένος, ἀτελπισμένος. Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ!

— Μάλλον ἐμεῖς πρέπει νάμαστε ἀτελπισμένες... Ἡ Μαρκέλλα θὰ μείνῃ τώρα δίχως προίκα, ἢ καὶ μὲνη!

— Τί μὲ νοιάζει γιὰ τὴν προίκα καὶ τὴς κληρονομίες; Δὲν ἔχασα τὴ δίκη, ἀλλὰ ἐκείνη, ἐκείνη!...

— Ποιὰν δηλαδὴ; ρώτησε ἡ κυρία μ' ἓνα ἑλαφρὸ χαμόγελο.

— Τὴν ἔχασα, σὰς λέω! Ἡ Μαρκέλλα ἔχει φίλο! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται μαζί του!

Ἀρπάξε τὰ χεῖρα τὴς γρηῃς κυρίας καὶ φώναξε μὲ πάθος:

— Τὴν ἀγαπῶ, καταλαβαίνετε; Καὶ δὲν θ' ἀφίσω νὰ μοῦ τὴν πάρουνε!...

Ἐκείνη σήκωσε τότε τὸ χεῖρι της, τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά καὶ τοῦ εἶπε στοργικὰ:

— Δὲν σὰς τὴν παίρνει κανεὶς, ἀγαπητὸ μου παιδί. Ἡ Μαρκέλλα εἶν' ἐδῶ.

— Ἐδῶ!...

Ὁ Ντίνος πῆδησε ὀρθίος κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα πού τοῦδεινε ἡ γρηῃ κυρία. Τὴν ἀνοίξε μ' ὀρμηκὴ ἀντίκρουση τὴ Μαρκέλλα, πούπνιγε τὰ γέλια της μέσ' στὸ μαντηλάκι της.

— Τώρα γυρίσατε; τὴς φώναξε. Πού ἦσατε;

— Δὲν βγήκα καθόλου ἀπ' τὸ σπίτι.

— Ἀδύατον!... Γιατί λοιπὸν μοῦ τηλεφωνήσατε;

— Γιὰ νὰ σὰς κάνω νὰ πάρετε ἐπιτέλους μὴ ἀπόφασι, νὰ ἐκδηλωθῇτε. Ἥσατε τόσο δειλός!... Δὲν τολμοῦσατε νὰ μιλήσετε...

Μὰ ὁ Ντίνος δὲν εἶχε πεισθῇ ἀκόμα τελείως. Τὴν ἀρπάξε ξαφνικὰ ἀπ' τοὺς ὤμους, τὴν τράνταξε δυνατὰ καὶ φώναξε:

— Τί εἶναι λοιπὸν ἀληθινὸ, ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπατε πρὸ ὀλίγου στὸ τηλέφωνο;

— Ἐνα μονάχα... τοῦ ἀπάντησε, χαμογελώντας γλυκά. Τὸ τελευταῖο: πὼς σ' ἀγαπῶ!...

N. ΠΕΡΙΚΟΝΕ